

ШЕНЪН УЕЙВЪРЛИ МЕЛОДИЯ ЗА ВЛЮБЕНИ

Превод от английски: Ангелина Иванова, 1995

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на моя баща, който ни напусна
завинаги, по времето, когато я пишех.*

Липсваш ми, татко!

ГЛАВА ПЪРВА

Анджела се сепна, усетила, че само нейната флейта звучи в „дисонанс“ с тихата мелодия, изпълнявана от оркестъра.

— Къде се бяхте унесли, госпожице Уестгейт? — долетя до нея гласът на господин Бийч.

Гъста руменина пропълзя по лицето ѝ. Подобно разсейване беше недопустимо, особено две седмици преди концерт.

— Продължаваме, седма страница горе, трети такт — чукна с палка беловласият диригент.

Анджела допря устни до флейтата и се съсредоточи в партитурата, прогонвайки мислите си за Айвън.

Не биваше да допуска лични проблеми да провалят участието ѝ в репетициите. Още повече, че музиката ѝ действаше успокояващо. Явно днешният конфликт я бе разстроил по-дълбоко, отколкото предполагаше, макар да бе свикнала напоследък. Отношенията им бяха се изострили до краен предел и Анджела бе наясно защо. Тя не желаше Айвън да се премести да живее при нея. Иначе би било толкова лесно...

Не би могла да предприеме толкова сериозна стъпка в живота си точно в този момент, когато се решава бъдещето ѝ. А и не можеше да обмисли трезво предложението, защото бе в напрегнато очакване дали ще бъде избрана за приемник на господин Бийч. Може би след месец, когато се разбереше...

Айвън обаче бе продължил да настоява, докато накрая тя се бе съгласила да помисли сериозно по въпроса и да му даде окончателен отговор в събота. След като си бе отишъл, вместо да продължи с надписването на коледните картички, тя бе прекарала целия следобед в люлеещия се стол до незапалената камина, увита в дебелия вълнен шал, който майка ѝ бе изплела месец преди смъртта си. Клатушката се и се чудеше защо не желае да живее с мъжа, когото си мислеше, че обича.

Анджела отново се съсредоточи над нотите. Наближаваше пасажът, който бе пропуснала преди малко.

Този път изпълнението ѝ бе безупречно.

Всъщност нямаше нищо странно в желанието на Айвън да се премести при нея. Двамата се срещаха от половин година насам. Освен това поделянето на разноските би им спестило доста разходи, а би било хубаво да прекарат и коледните празници заедно.

Ала през цялото време не я напускаше неприятното чувство, че върху нея се упражнява натиск и това я изпълваше с негодувание. По дяволите, не беше честно Айвън да я притиска точно сега! Дирижирането на Уинстънския симфоничен оркестър бе от изключителна важност за нея.

Вероятно погледнато от страни, оркестърът бе само обикновен местен състав от музиканти, но за нея той беше всичко. Неизчерпаем източник на вдъхновение, оползотворена енергия, нравствено пречистване и извисяване. Анджела имаше възможност за изява, чрез която да даде израз на благоговението си към музиката, и при това да бъде финансово обезпечена. Никое друго музикално поприще не я изпълваше с такова щастие, както работата ѝ с оркестъра.

И Айвън чудесно го знаеше. Подобен случай едва ли щеше да ѝ се удаде друг път. Господин Бийч бе диригент от трийсет и пет години, приемникът му също можеше да се надява поне на толкова. Иначе творческата биография на Анджела бе доста богата. Имаше необходимото образование и стаж, а от три години беше асистентка на господин Бийч, като при това се бе справяла чудесно със задълженията си. В оркестъра свиреше от седем години, още докато учеше в колежа. Никога не бе пропускала репетиция, да не говорим за безбройните доброволни комитети и инициативни групи, в които бе работила, за да подпомогне дейността на оркестъра. Не само че имаше нужната квалификация, Анджела бе заслужила този пост. Ала никой не знаеше до какво решение в крайна сметка ще достигне съветът на директорите.

Мисълта за жена на диригентския пулт в малък град като Уинстън се възприемаше толкова абсурдно, колкото един данъчен инспектор на Марс. Освен това биха могли да не вземат предвид кандидатурата ѝ само защото бе местна, изхождайки от погрешно наложилото се мнение, че никой от тукашните музиканти не е

достатъчно добър. Най-много обаче я безпокоеше възможността някой с по-добра квалификация също да участва в конкурса.

Именно тези бяха причините да се чувства толкова притеснена и напрегната. А Айвън най-малко имаше право да ѝ създава допълнителни проблеми точно сега.

Последните тържествени акорди на Юпитеровата симфония заглъхнаха в червеното кадифе на завесите и позлатените корнизи на салона. Анджела се усмихна щастливо и отпусна отмалелите си от умора ръце.

— Добре, много добре. — Господин Бийч приглади коса с дългите си костеливи пръсти. По неговата скала това бе най-високата оценка. — А сега да продължим с коледната селекция.

Анджела се наведе и затърси листата с нотите до стола си. Неочаквано потръпна, доловила, че някой отваря вратата в дъното на залата. После тръпката премина по цялото ѝ тяло и тя замря неподвижно. Преглътна и мъчително си пое дъх. Някакво странно предчувствие стегна сърцето ѝ...

Без да се изправя съвсем, тя страхливо погледна надолу, където някой се приближаваше по пътеката между редовете в залата. Първо забеляза чифт кафяви кожени ботуши, след това — дълги стройни крака, обути в избелели сини джинси, накрая погледът ѝ бе привлечен от черен калъф за валдохорна и една ръка в кожена ръкавица, която го държеше... Макар сърцето ѝ уплашено да пърхаше в гърдите, Анджела вдигна очи към новодошлия.

— Милостиви Моцарт! — едва не падна от стола си тя. Движенията ѝ бяха хаотични и безпомощни, сякаш някой бе излял отгоре ѝ топла гъста меласа. Всичко наоколо избледня и отстъпи място на едно-единствено усещане.

Джон!

Когато стигна до първия ред, той спря, внимателно остави на пода калъфа с инструмента, после разкопча ципа на кафявото си кожено яке и седна на стола до пътеката.

— Господи! — ахна цигуларката вдясно от Анджела, която явно също бе наблюдавала появяването му. — Какъв мъж!

Какъв наистина! Анджела стисна ръце в опит да овладее треперенето им. Джонатан Стодард не се вместише в обичайните рамки. Той просто беше неопишуем. От онези рядко срещащи се

експлозивни натури, които някои по-скоро биха оприличили на мълния през зимата.

Джон бе най-добрият ѝ приятел в продължение на години — много отдавна, преди колегът да ги раздели, а семейството му да се премести в друг щат. Беше изминало толкова много време от последния път, когато се бяха видели, че Анджела почти не вярваше някога да се срещнат отново.

Ала ето, че той беше тук. И макар да недоумяваше какво бе довело световноизвестен музикант като него на репетицията на провинциален оркестър в малък град в Южен Ню Хампшир в студен декемврийски ден като днешния, Анджела имаше странното усещане, че появата му тук не бе случайна.

Един от челистите прошушна нещо на възрастния диригент и той се обърна.

— А, Джонатан! — Господин Бийч бързо прекоси сцената и слезе по страничните стъпала с озарено от усмивка лице.

Двамата се ръкуваха и свойски заговориха. Вълна от любопитство премина през оркестъра.

— Струва ми се, че се влюбвам — въздъхна отново момичето до Анджела.

Значи това наистина беше той! О, Господи! Сигурно имаше някаква грешка! Затвори очи с надеждата, като ги отвори, Джон да е изчезнал, ала когато повдигна боязливо клепачи, той продължаваше да стои там долу. Съвсем истински, от плът и кръв.

Докато бяха по-малки, Анджела не обръщаше внимание на външния му вид. За нея той беше просто Джон, момчето, което познаваше откакто се помнеше, с което играеха на космически пътешествия, който мърмореше, когато го караха да облича официални дрехи и с когото едновременно преболедуваха от шарка. Но когато стана на около петнайсет, започна да забелязва рояците нахакани или наивни момичета, които го следваха неотклонно по петите из коридорите на Уинстънската гимназия и които се кипреха неизменно на първия ред при всяка поява на училищния оркестър на сцената. Именно тогава си бе дала сметка, че нейният най-добър приятел е страхотен.

Безсилна да сдържа повече любопитството си, Анджела надникна иззад главите на музикантите пред себе си. Както

обикновено, косата на Джон се нуждаеше от подстригване. Тъмните му едри къдрици се спускаха около хубавото му лице с небрежна елегантност. Продължаваше да не се съобразява с общоприетия начин на обличане.

Ала все пак годините го бяха променили. Бе станал по-широк в раменете, бедрата му бяха по-мускулести, а хлапашката красота на някогашния юноша бе се превърнала в ярко изразена и смуцаваща мъжка хубост. Анджела не беше подготвена за подобна среща. Тя познаваше Джон отпреди девет години, а мъжът долу изглеждаше помургав и по-строен, някак променен и помъдрял. Какви ли събития бе преживял, за които тя нищо не знаеше. Тази мисъл неочаквано я натъжи.

— Най-невероятният мъж, когото някога съм виждала... — прошепна с благоговение момичето до нея.

Горката Лин, и представа си нямаше колко е права! Прекрасната външност далеч не бе най-голямото достойнство на някогашния ѝ приятел. Онова, с което привличаше хората като магнит, беше неговата самоувереност, граничеща понякога с арогантност, лекотата, с която успяваше да се справи с всичко, с което се заемаше, енергията, чувството за хумор и завладяващата му непосредственост. Бе като комета, на чиято опашка всички желаеха да се хванат поне за миг, за да се докоснат до нейната експлозивна същност.

Джон праметна небрежно якето си на стола и последва господин Бийч на сцената. Ако допреди малко сърцето на Анджела биеше учестено, сега ѝ се струваше, че всеки момент то ще изскочи от гърдите.

Какво ли щеше да направи той?

А тя? Как би трябвало да се държи?

Бяха се разделили при крайно неприятни обстоятелства. От приятелството им от детинство бяха останали само разпилени отломки. Тогава бяха осемнайсетгодишни. Не, отломки остават след битка, а те не бяха се сражавали. Напротив, когато се върнаха у дома след онова злополучно катерене до Маунт Адамс, Джон ѝ се бе извинил и дори се бе опитал да се пошегува за случилото се горе на върха. Сякаш ставаше дума за някаква досадна грешка, която лесно би могла да бъде забравена. Именно това безцеремонно отношение я бе

наранило толкова дълбоко. Не, не наранена. Беше се почувствала унижена и опустошена...

После сякаш бе посипал сол в раните ѝ, като през останалата част от лятото се бе държал, сякаш тя изобщо не съществуваше. За това също ѝ се беше извинил с усмивка, като бе добавил, че бърза да се приготви за колежа. Ала Анджела не беше сляпа. Бе видяла дългокраките красавици, които го чакаха на определени места и бе чула смеховете им, когато се качваха в колата му. Джон бе имал време, но очевидно не за нея. А когато лятото свърши, дори не си бе направил труда да се сбoguва лично. Беше се обадил по телефона и това бе най-краткият и безличен разговор, който някога бяха водили. С това тяхното славно приятелство бе приключило.

Разбира се, през коледната ваканция си размениха гостувания, но то бе по-скоро заради родителите им. Бяха се чувствали толкова неловко, че Анджела предпочиташе въобще да не се бяха виждали. На следващата пролет семейството му се премести във Флорида и от тогава двамата не бяха се срещали. Известно време си изпращаха картички за празниците, но това бе по-скоро проява на учтивост, която не след дълго престана съвсем.

Джон спря на няколко крачки зад господин Бийч, пъхнал ръце в задните джобове на джинсите. Широките му рамене опъваха скъпия пуловер. Докато блестящите му черни очи се взряха в оркестрантите, Анджела затаи дъх. Благодарение на таланта и амбицията си, той бе посетил толкова вълнуващи места по турнета, че за миг се осъмни дали изобщо ще я познае. По-точно, надяваше се да стане така. Нямаше никакво желание да подновява познанството си с Джон Стодард, което за нея бе равносилно на шокова терапия.

Погледът му сканираше оркестъра — първите цигулки, виолите, флейтите... Уловена във фокуса на смолистите му очи, няколко секунди тя стоя като хипнотизирана. После на лицето му бавно изплува неподражаемата му усмивка.

— Дами и господа! — Диригентът вдигна ръка към оркестъра. — Мнозина от вас ми задаваха въпроса дали ще имаме гостуващ солист за този коледен концерт. Довчера не знаех със сигурност отговора. Тази вечер обаче с удоволствие мога да заявя — да, ще имаме! Името му е Джонатан Стодард. — Вълна от възторжен шепот премина през редиците. Едва тогава Джон отмести поглед от Анджела, която едва си

поемаше дъх от възлнение. — Някои от вас може би го познават от преди — продължи диригентът. — Джон е израснал тук, в Уинстън, където още като юноша стана носител на наградата „Многогранно надарен млад музикант“...

Анджела въздъхна. Да, добре помнеше лекотата, с която Джон овладяваше един след друг музикалните инструменти, докато тя залягаше упорито единствено над флейтата си. Както и неприятното чувство, което я обземаше при поредната му награда... Не, не беше от завист, а защото усещаше, че отличията неумолимо го отдалечават от нея.

— Затова за никого не бе изненада, когато спечели специалната стипендия в Джилиард...

Споменът за този ден нахлу внезапно в съзнанието ѝ с тихия вопъл на разочарование, изтръгнал се от гърдите ѝ при вида на празната пощенска кутия. И до днес ароматът на разцъфтели нарциси ѝ навяваше тъжни предчувствия. Спомни си клаксона на Джон и усмивката му, придружена от победоносния жест — сочещ нагоре палец. Тутакси бе преглътнала личната си несполука и сърцето ѝ се бе изпълнило с радост заради успеха му.

С усилие насочи вниманието си към думите на господин Бийч. Фактите, които изреждаше ѝ бяха добре известни. След преместването им във Флорида майката на Джон бе продължила да поддържа връзка с бившите си съседи и редовно им изпращаше изрезки от вестници с материали за сина си. Бе учил две години в Тангълууд и Аспен, после беше свирил в малък филхармоничен оркестър в Испания, а след това в Бразилия. Бе записал няколко албума с класика и джаз, а наскоро се бе върнал от грандиозно турне в Китай.

Анджела го огледа бавно. Дистанцията помежду им се бе увеличила неимоверно. А може би винаги бе съществувала... Това, че някога бяха приятели, бе чиста случайност, дължаща се на обстоятелството, че живеят в съседни къщи. Джонатан бе нейна пълна противоположност — общителен, необикновен, смел. Със силния си характер той беше водещата фигура в тандема и твърде често ѝ бе налагал своя избор и интереси. Беше вършила неща, които иначе никога не би направила...

— През август Джонатан се завърна в Съединените щати и малко след това бе одобрен за водещ валдхорнист в Бостънския симфоничен

оркестър...

Господи! Каква чест! Как беше пропуснала тази новина? Бе толкова впечатлена от постижението му, че едва след секунда си даде сметка колко близо до Бостън бе Уинстън! Чак когато Джон ѝ намигна заговорнически, дойде на себе си от изненадата. Няколко любопитни глави веднага се обърнаха към нея и тя притисна между овлажнените си длани пламнали страни.

— Когато разбрах, че Джонатан е толкова наблизко — продължи диригентът, — реших да му се обадя и да го попитам дали ще може да вмести в програмата си едно изпълнение с нашия оркестър, а той бе така любезен да се отзове с готовност на поканата ми. Дами и господа, моля да приветствате с добре дошъл нашия гостуващ солист, господин Джонатан Стодард! — Джон прие аплодисментите с ленива усмивка. Като отегчен монарх, помисли си Анджела. — И тъй като Джон — вдигна ръка за тишина диригентът — ще остане да свири с нас през останалата част от репетицията, моля някой да донесе още един стол.

Следващите минути за Анджела минаха като в просъница. С всеки свой нерв усещаше присъствието на Джон, който седеше само два реда пред нея. Макар да си казваше, че няма от какво да се притеснява и че всичко отдавна е приключило, чувството за безпокойство не я напускаше. Защото учтивостта изискваше след репетицията да разменят някоя и друга дума. А това я плашеше повече от всичко.

Неочаквано господин Бийч угаси осветлението над диригентския пулт и обяви:

— Колеги, ще се видим следващата сряда. Остават ни само две репетиции. — Той огледа строго музикантите. — Затова бъдете на линия. — След тези думи се запъти към задната част на сцената, където Джон прибираше корната си.

Ох, слава богу, помисли си Анджела, сигурно щяха да обсъждат в кои музикални пиеси ще свири като солист. Без да губи и секунда, тя облече палтото си, взе си нещата и се запъти към изхода.

Навън снегът се сипеше над обляната в разноцветни празнични светлини главна улица. Анджела спря за момент под уличната лампа и затърси из чантата си ключовете от колата. Краката ѝ още трепереха. Вратата зад нея се отвори. Навярно още някой музикант бе нетърпелив да се прибере у дома.

— Хей, госпожице Уестгейт! Накъде хукна?

Спря като закована. Нямаше да се измъкне незабелязано. Стомахът я присви от притеснение, сякаш я бяха заловили на местопрестъплението. Овладя се и се извърна.

— Здравей, Джон.

Той се втурна към нея, остави инструмента си на заснежения тротоар и я притисна в обятията си.

— Не мога да повярвам! — смееше се Джон, повдигайки я от земята.

Анджела бе като зашеметена от внезапната смесица от упойващ аромат на мъжка кожа, парфюм и силни мускули.

— Не мога да повярвам... — отново повтори той.

Какво толкова странно намираще във факта, че я бе видял на репетиция на Уинстънския симфоничен оркестър?! Да не би и тя да бе трябвало да напусне града?

— Как си, Ейнджъл? — пусна я да стъпи отново на земята той, но не свали ръце от раменете ѝ.

Дъхът ѝ секна. Беше забравила. Ейнджъл... Единствено Джон я бе наричал така. Но тогава тя, глупачката, си бе въобразила, че той влага по-особен смисъл в това...

— Много добре. А ти?

— Чудесно! — дари я с една от неподражаемите си усмивки той.

Анджела обаче тръсна дългата си руса коса и погледна встрани. Жестоко се лъжеше, ако си въобразяваше, че девет години е достатъчно дълъг период, за да забрави безцеремонното му егоистично и обидно държание!

Накрая Джон все пак я пусна и отстъпи крачка назад.

— Изглеждаш прекрасно! Истинска изискана млада дама.

— Благодаря. — Винаги се стараяше да подбира облеклото си.

— Не говоря само за дрехите — натърти той. — Лицето, прическата ти... Май полагаш някакви по-специални грижи...

Тя си спомни тригодишните си усилия в тази насока, включващи редовно леко къдрене и скъпоструващо изрусяване и подигравателно рече:

— Да, налага се да използвам гребен.

— Е, чудесно се справяш — с блеснали очи изрече той.

— Бостън значи? — отмина комплимента Анджела.

— Да. — Пролича колко е поласкан.

— Би трябвало да си истински щастлив.

— И съм.

Тя прехапа скришом устни. Макар Бостънският симфоничен оркестър да бе сред най-престижните в света, за него той едва ли бе нещо повече от още една стъпка в кариерата.

— Къде си отседнал? — попита по-скоро от учтивост Анджеला. Предпочиташе да е вече в колата си на път за вкъщи.

— В Кеймбридж. Наел съм апартамента на един харвардски професор, докато изнася лекции в чужбина през този семестър. — Очите му се местеха по прозорците и тухлените фасади на магазините, които изглеждаха досущ като в детството им и за момент на лицето му се изписа изненада. — Слушай, няма ли къде да изпием по едно кафе? — попита изведнъж.

— К-кафе ли? — Не очакваше подобно нещо от него. Дали и той като нея не изживяваше болезнено объркване? — Съжалявам, Джон, но... не мога.

— Да, разбирам. Може би следващата седмица тогава? — По лицето му премина сянка.

— Следващата седмица ли?

— Да. Нали имаме репетиция?

С трепереца от вълнение ръка Анджеला махна снега от миглите си.

— Джон, ако има някой, който не се нуждае от репетиции, това си ти. Ти се открояваше сред всичките седемдесет оркестранти.

— Да, но това е чудесен повод да те видя отново — вдигна рамене той.

Почувства се неловко. Не желаше да идва заради нея. Знаеше що за птица е. Първо се срещат просто така, а на другия ден животът ѝ заприличва на приключение в увеселителен парк. Не, нямаше никакво намерение да допуска това. Харесваше живота си такъв, какъвто беше — спокоен, уравновесен и целенасочен.

— Ейнджъл, сигурна ли си, че не можеш да ми отделиш от вечерта си време, колкото за едно кафе?

— Имам да върша куп неща... — въртеше неспокойно между пръсти дръжката на чантата си тя.

— Поне колкото за чашка кафе? — Джон се надвеси над нея с обезоръжаваща усмивка.

Стана ѝ още по-неловко.

— Е, щом е за чашка... Горест на пътя има закувалня.

— Не звучи толкова зле. — Явно беше разочарован.

Анджела се почувства ужасно неучтива.

— Бихме могли да отидем и у нас...

— Това вече е добре — мигом възвърна усмивката си Джон.

Снегът се топеше по пламналите ѝ страни. Ето че отново се поддаваше на чара му!

— Да тръгваме — вдигна калъфа с корната си Джон. — Къде си паркирала?

— От другата страна на улицата.

— Чудесно, ще карам след теб. — Той бързо закрачи към скъпа спортна кола, в бронята, на която се пречупваха уличните светлини в наситеносини отблясъци.

— Да не би да е твоя? — погледна го невярващо Анджела.

— Да, горд съм, че я имам — кимна Джон.

Младата жена се приближи към колата и я огледа с интерес, достоен за извънземен кораб.

— Но това е мерцедес!

— Как позна, дявол да го вземе!

Тя надникна в купето и заоглежда скъпия интериор.

— Нали се бяхме заклели да не си купуваме мерцедеси?

— Това беше много отдавна. Всъщност, защо се заяждаш?

— З-защо ли? — заекна Анджела. Нямахте от какво да се възмуцава, сама си го бе изпросила като първа заговори с този фамилиарен тон. — Защото ти се возиш в подобно чудо, а аз — в петгодишен форд.

— Типично в твой стил, Уестгейт.

— Ще се видим след малко — отвърна тя, подразнена от всезнаещия му тон и побърза да се качи в колата си.

Докато изминаваше деветте километра до дома си, успя да се кисне съвсем. Типично в мой стил, повтаряше си възмутено тя, вперила поглед в огледалото за обратно виждане. В очите ѝ блестяха отразени мощните халогенни фарове на мерцедеса.

Какво знаеше Джон за нея и начина ѝ на живот? Да не би да си въобразяваше, че единствената промяна у нея е външността ѝ? Пръстите ѝ барабаниях нервно по волана. Никога не бе я опознал истински, проклетият му себелюбец! Веднъж, когато бяха на шестнайсет, ѝ каза, че е написал пиеса за пиано, която ѝ е посветил. Това я бе изненадало и дори поласкало. Ала това усещане се бе изпарило, когато чу композицията. Беше валс, „Ейнджъл валс“, както го бе нарекъл. Тогава не му бе казала нищо, защото не осъзнаваше причината за подобна неприязън от своя страна. Ала по-късно я бе прозряла. Тази сладникава еднообразна мелодия бе идеална емблема на тяхното приятелство. С нея Джон бе изразил онова, което мислеше за нея. А именно: че е човек, който не създава проблеми и не е в състояние да изненада никого. Ясна и предсказуема.

Ако обаче Джонатан Стодарт би имал възможност да я опознае понастоящем, би останал доста изненадан. Само че Анджеला нямаше никакво намерение да му предоставя подобна възможност!

Предстоеше му да изпие най-краткото кафе в живота си!

ГЛАВА ВТОРА

Анджела даде мигач и мина под каменната арка по празнично осветената уличка на елегантния квартал. Показаха се наредени една до друга двуетажни къщи в имитация на колониален стил, една, от които обитаваше тя. Нейните прозорци контрастираха рязко на фона на ярките коледни светлини.

Джон паркира до форда ѝ и слезе от колата си. Сложил ръце на хълбоци, той бавно се обърна към нея. В погледа му се четеше нескрита изненада.

— Не се занасяй, Уестгейт! Наистина ли живееш тук?

— Заедно с всичките си партакеша — отвърна тя.

— Нали се бяхме зарекли да не правим като еснафите?

— Това беше твърде отдавна — подхвърли Анджела и отпраши по пъртината към входната врата. Нямаше намерение да поддава на тема „възпоминания“.

Влезе, изчисти снега от ботушите си и включи осветлението в хола. После се обърна към Джон:

— Дай да ти закача якето.

Той заоглежда с интерес спретнатата стая с традиционна мебелировка.

— Шегата настрана, как се озова тук?

— Идеята беше на майка ми. До гуша ѝ беше дошло да се разправя със старата къща, особено след смъртта на баща ми. Все имаше нещо за поправяне — просто не се издържаше.

— Така е, но онази къща имаше свой облик. Както и всички останали съседни къщи.

Анджела вдигна уклончиво рамене.

— Да отидем в кухнята. Можем да си говорим, докато слагам кафето.

— Не ти ли липсва старата къща?

— Тук е толкова уютно и комфортно — каза с убедителен тон тя и се пресегна за кафето.

— На мен много ми липсва нашата. Жилището на родителите ми е много приятно, но далеч не е същото. — Взе от ръцете ѝ кутията и докато Анджела наливаше водата, той отмери от смляното кафе и го сложи в кафеарката. — Извинявай, че не дойдох на погребението.

— Не съм те и очаквала. Кой знае в кой край на света си бил.

— Въпреки това ми е мъчно, че не дойдох. Майка ти беше прекрасен човек и аз много съжалявам, че вече не е между живите. — Анджела се взря в тъмните му кадифени очи и кимна с благодарност. — Сигурно ти е много тежко, особено сега около Коледа.

— Да, понякога. — Преглътна с усилие тя. — Измина почти половин година, но все още...

— Ако имаш нужда от нещо, можеш да разчиташ на мен.

Как би могла да повярва в искреността му? Дори да не бе я наранил толкова жестоко преди време, деветте години раздяла неминуемо биха ги отчуждили. Каквото и да говореше Джон, двамата вече не бяха приятели.

— Хайде да седнем отгатък в хола, кафето ще стане след малко — предложи сдържано тя, а той я последва.

— Е, как вървят нещата ти, освен че свириш при стария Бийч?

Анджела седна в един от люлеещите се столове и реши да даде подобаващ отговор на пренебрежителния тон, с който бе зададен въпросът му.

— При нас, разбира се, не е като в Бостънския симфоничен оркестър, но както видя, и ние познаваме нотите. — Джон изглеждаше леко смутен и тя доволно продължи: — Повечето време съм заета с преподаване в гимназията и колежа в Уинстън.

Вместо да седне, Джон крачеше из стаята.

— В колежа? В такъв случай сигурно си взела научна степен?

— Да, по музикология.

Той отстъпи леко назад, за да може да обхване в полезрението си всички рафтове с книги, разположени от пода до тавана.

— Винаги си била много добра в училище — произнесе с лека нотка на подигравка Джон.

— Сам не знаеш колко си прав — отвърна тя. Всъщност той нищо не знаеше за нея. Не беше тук, за да види как завършва, като първенец на випуска!

Джон прекоси стаята, мина покрай камината и се запъти към музикалния кът.

— Как беше в университета в Ню Хампшир? — Изглежда музикалната ѝ сбирка го интересуваше повече от етапите в кариерата ѝ.

— Чудесно! — Не се стърпя и го жилна: — Разбира се, далеч не беше като в Джилиард... — Той я погледна през рамо и леко сбърчи вежди. — Джон, ела и седни. Така ме изнервяш.

— Извинявай. — Преди да последва съвета ѝ обаче, натисна бутона и от уредбата се понесе стара нежна рок балада на Керън Карпентър. — Чух, че Бийч се оттегля след концерта. — Седна на фотьойла срещу нея, опря лакти на коленете си и затакува неспокойно с пръсти.

— Да, той прекара лека сърдечна криза през лятото.

— Много неприятно. Трудно ще му намерят подходящ заместник.

— Така е. — Сърцето ѝ затупка от вълнение. Искаше ѝ се да сподели с него, че е подала документите си за мястото, но си спомни за намеренията си да не го допуска в живота си. Пък и Джон едва ли би разбрал мотивите ѝ. — Какво ще кажеш за жилището ми? — промени темата тя.

— Бива си го. Монолитно и уютно, навява усещане за непреходност. А може би това впечатление се дължи на мебелите от старата ви къща.

— Ти ги помниш? — погледна го трогната Анджела. За момент ѝ се прииска да му покаже и другите стаи. В следващия момент обаче се сети, че използва стаята на майка си, като кабинет ѝ, освен че вътре бе доста разхвърляно, на стената бе залепен голям плакат на любимата ѝ диригентка, Катрин Комет. Не желаше Джон да си помисли, че страда от болезнени амбиции и да започне да ѝ задава въпроси. Затова бе благодарна на аромата, който долетя откъм кухнята.

— Ето че вече ухае на току-що сварено кафе.

Дори в кухнята не я напусна чувството на неспокойство. Искаше ѝ се Джон да не се бе връщал, или да бе отсъствала от репетиция тази вечер. И най-вече да беше държала голямата си уста затворена и да не го бе канила тук!

— Ето го и кафето — постави стария сребърен поднос на масичката. Докато беше отгътък, Джон бе сменил станцията и сега в ефира звучеше Майлс Дейвис. — Още ли го пиеш с една лъжичка захар?

— Не, без захар. Кой е този мъж? — Като видя снимката на Айвън в ръката му, лъжичката се изплъзна от пръстите ѝ и шумно изтрака.

— Името му е Айвън Дилейн.

— Айвън ли? — направи гримаса той.

— И той като мен е преподавател в колежа.

— Той ли е временното ти увлечение?

— Някога да съм имала склонност към кратките авантюри? — За малко да му каже, че те бяха негов специалитет.

— О, извинявай, бях забравил, че от десетия си рожден ден си в търсене на идеалния мъж. Да не би да е той?

— Може би. Притежава почти всички необходими качества — за по-голяма убедителност тя се усмихна, но споменът за следобедния им спор леко помрачи ефекта.

— Хм... Не знаех, че си падаш по непринудения професорски тип мъже.

— Какво пречи? Имаме толкова общи неща — работата, познати, и двамата държим на традиционните семейни ценности, дори имаме еднакви любими занимания. И двамата обичаме да прекарваме спокойно вечерите си у дома.

— Хм... На колко години е той?

— Само на трийсет и две. Брадата го прави по-възрастен.

Джон остави снимката на масичката и седна отново.

— Какво преподава?

— Руски език и литература.

— Така ли? Сигурно е интересна личност.

— Такъв е. — Загледа се в кафето си. Чудеше се как да го попита за неговия личен живот. — А ти? Имаш ли си приятелка?

— Да. — Той се усмихна. — Казва се Синтия Гарднър. Запознахме се в Бахая преди една година, докато се снимаше за „Мадмоазел“.

— Фотомодел ли е? — Той кимна. Бе очаквала подобно нещо. Онова, което я изненада обаче, бе неприятното чувство, което изпита

при думите „от една година“. — Значи ходите сериозно?

— Може и така да се каже — отвърна след кратко колебание.

Анджела заби поглед в масичката.

— А как се виждате? Щом е модел, навярно живее в Ню Йорк.

— Да, когато работи. През останалото време се връща при родителите си в Бостън.

— Колко... удобно наистина. — Направи опит да отпие от кафето си, но на гърлото ѝ сякаш бе заседнала буца. Значи затова бе кандидатствал за мястото в Бостън. За да е близо до Синтия... — Искаш ли боровинков кейк? — Забеляза, че треперенето на ръката ѝ се предава на чинията и побърза да я постави на масата. — Сестра ми Пеги го е правила.

— Не, благодаря. Тя как е?

— Много добре. Представяш ли си, вече очаква внуче?

— Така ли? — усмихна се Джон. — Не забравяй, че тя е с деветнайсет години по-голяма. Къде живее?

— Във Върмонт, близо до Стоу.

— Неприятно... — присви очи той.

— Какво искаш да кажеш?

— Надявах се, че не си била сама след смъртта на майка си. — Джон поклати съчувствено глава.

— О, това ли било? Наистина Пег не е на един хвърлей оттук, но често си ходим на гости. Освен това имам Айвън, студентите, оркестъра — компаньони дори в излишък.

Изведнъж ѝ стана неловко заради снимката. Тя я взе и я занесе обратно на лавицата с книги.

Вече бяха изчерпали всички обичайни теми за хора, които не са се виждали отдавна — семейство, работа, личен живот. Време беше Джон да си тръгва, но неизвестно защо той продължаваше да стои. А веждите му бяха свъсени, дори когато се усмихваше.

— Е, май е време да потеглям. — Анджела остави снимката и се обърна. — Ала, преди да си тръгна...

— Какво? — Сърцето ѝ се сви от болезнено предчувствие.

— Докато разглеждах книгите, без да искам забелязах, че имаш видео записите от юношеските ни години.

Винаги се бе отличавал с наблюдателност, но този път си бе позволил да нахлуе в личната ѝ територия. Тя хвърли поглед към

редицата грижливо надписани видео касети.

— Прав си, тук са дори старите домашни филми, които баща ми е правил. Преди няколко години ги дадох да ми ги прехвърлят на касети. — Погледна го умоляващо. — Сигурна съм, че не би искал да ги видиш сега. Ще са нужни около осем часа.

— О, не! Разбира се, че не. — Гласът му звучеше искрено, макар да отбягна погледа ѝ.

Не я беше грижа дали го е разочаровала. Не желаше никакви съвместни пътешествия по проклетата алея на спомените. Приятелството им бе отнесено от оня бриз, който обветряше лицата им в лятната утрин, когато се бяха събудили на Маунт Адамс преди девет години.

— Може би ще ми позволиш да ги взема някой път?

— Разбира се. — Стоеше права, за да го подсети, че е време да си тръгва.

— Макар че, да си призная честно, изгарям от любопитство да видя оня номер с буфосинхрона. — Джон ѝ се усмихна подкупващо.

— Сигурно се шегуваш.

— Хайде, Ейнджъл! Само нашето изпълнение. Едва ли ще отнеме повече от три-четири минути.

Тя се засмя, но остана непреклонна.

— Съжалявам, ще трябва да почакаш, докато ги вземеш. И освен това трябва да те предупредя, че вероятно ще останеш разочарован. Миналото е по-красиво в спомените ни.

По лицето му премина сянка.

— Ейнджъл — вгледа се в нея той, — какво има?

Неподправената му загриженост ѝ поддейства успокояващо.

— Нищо — погледна встрани тя и преглътна с мъка. Усещаше пронизателния му поглед в последвалата тишина.

— Извинявай, предполагам, че съм твърде настойчив.

— Какво искаш от мен, Джон? — изстреля тя.

— Аз... Не зная. — Стана от дивана и закрачи възбудено из стаята, притискайки с ръка тила си. Когато отново се обърна към нея, бе възвърнал обичайната си усмивка. — О... Трябва да си тръгвам. Чака ме дълъг път.

Без да каже нито дума, Анджела донесе якето му.

— Благодаря за кафето.

Тя импулсивно хвана ръката му.

— Джон, почакай. Съжалявам, ако срещата ни не излезе такава, каквото си очаквал. Но... — Пусна ръката му и се загледа през остъклената врата в блестящите снежинки върху стъпалата отвън. — Измина много време от последния път, когато се видяхме. Ние сме се променили, имаме други интереси и нови приятели. А това — кимна към ъгъла с видеокасетите — е само минало. И на мен са ми скъпи спомените, ала приятелите се отчуждават. Това е неизбежно, както идването на края на детството.

Джон гледаше навън през замъгленото стъкло.

— Дори и най-добрите приятели ли?

— Особено те. — Усети, че сърцето ѝ се свива.

Той само поклати глава и излезе.

Анджела затвори вратата веднага, след като чу шума от включения двигател и бързо се зае да прибере чашите от кафето. Бе постъпила правилно. По всяка вероятност двамата вече нямаха нищо общо. А дори и да имаха, споменът за безчувственото му отношение правеше всеки опит за близост немислим. Пък и животът ѝ течеше доста по-спокойно без него и непрестанните му глупави приумици като онази буфонада. Тя се прозя и изключи осветлението в хола, твърдо решена да изхвърли Джон от мислите си и да се наспи добре.

И точно тогава я привлече като магнит малкото червено око на видеото. След кратко колебание постави касетата, натисна бутона и придърпа близката табуретка. Бе любопитна да види въпросното състезание.

Пусна първата част от годишния преглед на театралните клубове в гимназията на бързи обороти. Ето ги и тях. На екрана се появи председателят на класа им и ги представи като „Ролинг Стоунс“ — Джон, нейна милост и още трима техни приятели. Тя тръсна глава. Трудно ѝ бе да повярва, че е била там. Последваха ръкопляскания и подсвиркване. После зазвучаха звуците на „Сатисфекшън“ и публиката подивя.

Анджела примигна, удивена от имитаторските способности на Джон, умело вживяващ се в ролята си на Мик Джагър. От разстоянието, от което Пеги бе снимала, нямаше никакво значение липсата на прилика с рок звездата. Джон бе дълъг и слаб и това бе напълно достатъчно. Целият ефект се дължеше на змиевидните

движения на тялото му и невероятните фурори, които правеше с микрофона по цялата сцена. Беше страхотен и това докарваше публиката до екстаз. Камерата вече следеше другите членове на състава, ала Анджела нямаше желание да се вижда в ролята на Кийт Ричардс и да си спомня колко млада и глупава е била по онова време. Превъртя лентата отново. На екрана бе Джон, вече зад кулисите, прегръщаше сияещата си приятелка, тоест нея, и я завърташе в екзалтиран танц.

Ето и връчването на наградите. Първото място, естествено, е за Джон. Както винаги.

После екранът стана бял и свистящ, ала тя не откъсваше очи от него. След миг започваше следващият запис.

Беше лято. Бе изминал месец от завършването на гимназията, а след още толкова щяха да бъдат в колеж. Двамата с Джон качваха нещата си в колата му, готови да поемат на един от обичайните си походи из Уайт Маунтинс.

„Ето ги и световноизвестните алпинисти... — Прозвучава гласът на Пеги в документален стил. Анджела седна на ръба на табуретката, завладяна от болезнения спомен. — Имайки предвид тежкия терен, изключително важна за успеха на експедицията е екипировката — продължава сестра ѝ. Чува се подвикване — Хайде, Анджи, направи нещо!“

В отговор тя затяга с обигран жест връзките на туристическите си обувки и с небрежна походка прекосява улицата, където Джон рови нещо, приведен над двигателя на колата и го боцва с пръст в ребрата. От рязкото изправяне той удря главата си в капака и изругава.

Тази част от записа я накара да се смее с глас. Миг по-късно от гърдите ѝ се откъсна дълбока въздишка и едри сълзи опариха страните ѝ.

Камерата следеше как двамата с Джон се въртят във вихъра на танго. Гъстите му черни къдрици рязко контрастират с нейната къса и права светла коса.

Наблюдаваше откритите им лица и безхитростните им очи. Кой би могъл да предположи, че на следващата сутрин двамата вече нямаше да бъдат приятели...

ГЛАВА ТРЕТА

Беше три и половина следобед, а вече се смрачаваше. Утъпканата пътека в двора на факултета бе заледена и Анджела внимаваше да не се подхлъзне.

Чувстваше се ужасно изморена. Придърпа яката на топлото си бяло палто и за стотен път изруга наум Джон Стодард, задето бе провалил плановете ѝ за здравословен сън.

След като си бе заминал, часове наред във въздуха се усещаше присъствието му. Дълбокият му глас звучеше наоколо, пред очите ѝ бяха красивите му мъжествени черти, упойващият аромат, който излъчваше, изпълваше ноздрите ѝ... Една кратка визита — и бе я омаял.

Слава богу, че всичко мина. Наистина щеше да се наложи да се срещнат на оставащите две репетиции и на концерта, но нямаше да повтори снощната си грешка. Всъщност след думите, с които го бе изпратила, би се изненадала, ако изобщо я поздрави.

— Анджела!

Айвън почти я настигаше. Когато се изравни с нея, извади лулата от устата си и леко я целуна. Тя инстинктивно се отдръпна. Не одобряваше подобни прояви на обществени места.

— Нагоре ли се качваш?

Тя кимна и двамата влязоха в приятно затоплената сграда.

— Трябва да взема някои неща за лекцията си от четири часа.

— В такъв случай ще ти правя компания.

Запътиха се по стълбището към втория етаж, където бе малкият кабинет на Анджела. Когато Айвън затвори вратата зад себе си, стаята сякаш още повече се стесни. Всъщност той не бе особено висок, по-скоро бе плещест и набит. Айвън разкопча палтото си, внимателно свали астраганения си калпак и го постави върху бюрото на Анджела. Фината му пепеляворуса коса леко изпука от статичното електричество. Тя премести с жест на извинение шапката му на един от столовете и отвори куфарчето си.

— Какви са плановете ти за вечеря? — усмихна се мило Анджела с надеждата да разсее напрежението от вчерашния разговор.

— Ами... — Той се зае с лулата си. — В пет имаме събрание на отдела. Сигурно по някое време ще изпратим някой да купи пици.

— Надявах се да вечеряме заедно, но може би утре вечер?

— Да, разбира се.

В петък винаги си вземаха видео касета под наем и храна за вкъщи от китайския ресторант, след което отиваха в жилището на Анджела. Неизменно.

Мина покрай Айвън, за да се добере до шкафа с материалите.

— Защо не ми се обади снощи, както обикновено след репетиция?

Стомахът ѝ се сви. Съвсем беше забравила. След като Джон си отиде, бе толкова разстроена, че изобщо не се сети.

— Извинявай, но... — Поколеба се дали да не му каже за снощното си посещение, но разумът я съветваше да не го прави. — Бях толкова уморена, че си легнах веднага.

— Анджела, Анджела — въздъхна той, сякаш тя бе дете, което непрекъснато правеше бели. — Знаеш колко се притеснявам, когато вечер излизаш сама. Следващия път ще се обадиш, нали? — Тя кимна и извади от едно чекмедже търсената папка. — Нали обещавах да се обадиш? — Повтори настойчиво Айвън.

Загрижеността му бе едно от качествата, които най-много ценеше у него, ала този път тонът му я подразни.

— Да, разбира се. — Тя затвори куфарчето, погледна часовника си и се запъти към вратата. Той обаче я хвана за ръката.

— Мислиш ли по въпроса, за който говорихме вчера?

Буцата в стомаха ѝ се появи отново.

— Да, както ти обещах. — Опита да се измъкне, но без успех.

— Този път говоря сериозно. От доста време сме заедно и никой не би ни упрекнал, ако отношенията ни станат малко по-свободни. Защото сега те са направо пуритански. Представям си колко изненадани биха били повечето ни познати, ако знаеха колко целомъдрена е връзката ни.

Анджела потри точката между веждите си. Започваше да я боли глава.

— Казах, че ще си помисля, а ти се съгласи да не говорим по този въпрос до неделя. — Той я пусна и поклати глава.

— Какво толкова има да мислиш? За Бога, става дума за романтична връзка, а не за военна стратегия! Ако не си безразлична към мен, не би се колебала. Отдавна щяхме да спим заедно. Започвам да си мисля, че има нещо, което криеш от мен.

— К-какво например? — отстъпи назад с поруменяло лице тя.

— Нарушена функция на половата система. — Очите ѝ се разшириха. — Ала това не бива да те тревожи — продължи той. — Можем да се подложим на терапия заедно.

— Много ти благодаря! Точно от това се нуждаех. „Нарушена функция...“ — Тя пое решително към вратата.

— Добре. — Айвън застана на пътя ѝ. — Как тогава да си го обясня? Всичките ни познати, които излизат заедно, са в интимни отношения.

— Така ли? А откъде си толкова сигурен?

— Не ме подлагай на разпит, Анджела, аз само искам да ти помогна.

— Зная, зная — въздъхна тя. — Може би и ние... Наистина, ще помисля, но сега ми предстои урок и трябва да се подготвя за него. — Пое към вратата, ала внезапно Айвън я сграбчи и я целуна. Анджела се дръпна инстинктивно, което според него сигурно бе доказателство за нарушените ѝ функции. С усилие на волята си наложи да стои спокойно. Не желаше да го обиди още повече. Айвън бе доста приятен мъж и тя държеше на приятелството им. И макар напоследък отношенията им да бяха по-обтегнати, бе убедена, че скоро всичко отново ще бъде наред.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност.

— Ето, че вече имаме напредък — усмихна се той. Понечи отново да я целуне, но Анджела го отблъсна.

— Съжалявам, наистина имам работа!

Въпреки протеста ѝ обаче той продължи да я държи в прегръдките си здраво. Неудобството ѝ прерасна в гняв.

— Пусни ме, за бога!

Силно почукване на вратата ги накара да подскочат. Анджела се възползва от ситуацията и се отскубна от него. Бързо приглади косата си с ръка и отвори рязко вратата.

Последният човек, когото бе очаквала да види тук, бе Джон.

— Здравей, Ейнджъл — поздрави той. Присвитите му очи пронизаха Айвън.

— К-какво правиш тук? — успя да изрече накрая тя.

— Кой е този човек? — сложи ръка на рамото ѝ Айвън.

— А вие кой сте? — отвърна подobaващо на въпроса му Джон.

— Струва ми се, че трябва да ви представя — преглътна с усилие Анджела. — Джон, това е приятелят ми Айвън Дилейн. Айвън, това е Джон Стодард, гостуващ солист за коледния концерт на Уинстънския оркестър. — Мислеше да спре дотук, ала сивите очи на Айвън я гледаха доста озадачено. За какъв дявол би я посещавал тук гостуващ солист? — Освен това той е мой стар приятел, с когото не сме се виждали отдавна, тъй като доста дълго беше в чужбина и съвсем скоро се върна в Щатите. — Преди да си подадат ръце, двамата се измериха взаимно с поглед.

— Надявам се, че не съм попречил на нещо — каза Джон. Макар Анджела да бе убедена, че я бе чул. — Просто се отбих да те видя.

На езика ѝ беше да му напомни, че я видя снощи, но лъжата ѝ за ранното лягане щеше да излезе наяве. Вместо това рече:

— Много мило. Наистина вчера на репетицията нямахме време да си поговорим.

Погледът му се премести въпросително от нея към Айвън.

— И аз така си помислих. — Взе от ръката ѝ куфарчето и като я хвана над лакътя, леко я побутна към вратата.

— Ти излизаше, нали?

— Да, до копирния апарат на партера. — С крайчеца на окото си видя как Айвън се изчерви от яд.

— Жалко, че идвате в толкова неудобен момент, господин Стодард. Анджела има урок в четири.

— О, така ли? — усмихна се Джон. — А вие? Нямате ли урок?

— Не, аз приключих за днес — хвана я за другата ръка Айвън.

— А консултацията ти в четири? — погледна го изненадано Анджела. — Забрави ли за нея?

Вече бяха стигнали до стълбището.

— Е, в такъв случай да се сбогуваме. За мен беше удоволствие да се запознаем, Айви — с удивителна безцеремонност рече Джон.

— Името ми е Айвън. А вие току-що ме нарекохте Айви — изпухтя той.

— О, така ли? Извинете ме.

— Ще ти се обадя довечера, Анджела. Всъщност, ако нямаш нищо против, мога да се отбия у вас. Ангажиментът ми сигурно ще свърши до седем. — Погледна предизвикателно към Джон.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Довиждане — извика след него Джон, ала той не му обърна внимание и продължи нагоре по стълбите. — Сговорчиво момче е твоят Айвън.

Анджела не се сдържа и се засмя. После обаче каза сериозно:

— Не си прави такива шеги.

— Какви шеги? — усмихна се невинно той.

— С Айвън. Той не ми е случаен познат.

В отговор Джон вдигна леко рамене.

Влязоха в ярко осветеното работно помещение на ксерокса и Анджела се насочи към апарата.

— Е? — попита директно тя. — Какво те води насам?

Той се облегна на масата, скръстил небрежно ръце върху меката кожа на якето си. Анджела забеляза нескрития интерес, с който го наблюдаваше секретарката от другия край на стаята. Не я упрекуваше, той бе толкова привлекателен, че тя самата едва се сдържаеше да не го зяпа.

— Ако ти кажа, че си ми липсвала, сигурно няма да ми повярваш — провлечено отвърна Джон.

— Позна.

— А как ти звучи това: свиря в един джаз оркестър в Кеймбридж и искам да те поканя да ни чуеш в неделя вечер.

— Джаз?!

— Да, знаеш, че винаги съм се увличал по джаза. — Тя заподрежда готовите фотокопия. — Групата е малка, но момчетата са доста добри. А и мястото е много приятно.

Анджела се чудеше на себе си. Защо се ядосваше? Джон не я засягаше. И без него си имаше достатъчно проблеми.

— И на какво свириш в този оркестър?

— Пиано, както едно време.

Тя отметна кичур от дългата си руса коса, сякаш за да пропъди спомена, и каза хладно:

— Аз вече не участвам в подобни неща. Програмата ми и без друго е ужасно натоварена, а предполагам, твоята още повече. — Джон кимна. — Какво всъщност правиш за кариерата си? — Анджела пъкна нов текст за копиране и затвори капака.

— Какво искаш да кажеш?

— Че свириш в един от най-престижните оркестри в света и вместо да съсредоточиш силите си изцяло там, ти се разпиляваш наляво и надясно. Зная, че никога не стоиш мирен, но не е ли време да станеш по-сериозен?

Чертите на лицето му се изпъкнаха.

— Едно време подобна мисъл дори не би ти минала през ум, камо ли да я изречеш. Какво е станало с теб, за бога?

Анджела сложи още топлите фотокопия в куфарчето си.

— Може би просто съм пораснала.

— О, благодаря! — отвърна почти обидено той.

— Ако целта ти бе да ме поканиш в Кеймбридж, защо не го направи по телефона? Защо всъщност си тук?

Джон погледна надаващата ухо за разговора им секретарка, вдигна куфарчето и поведе Анджела към коридора.

— Да го кажа кратко и ясно. Липсваше ми нашето приятелство, Ейнджъл. И сега, когато съм тук, го искам отново.

Тя трепна от допира му.

— Ей така? — Анджела щракна с пръсти. — Искаш си го?

— Да. Не е толкова сложно, скъпа. Не разбирам защо това толкова те безпокои?

Тя притисна пръсти към слепоочията си.

— Мисля, че снощи ясно ти го показах.

— Да, но за разлика от теб, аз не зная как да изтрия от паметта си осемнайсет години спомени. Ти си здраво вплетена в живота ми, Ейнджъл.

— Ако наистина е така — отвърна под очаквания му поглед Анджела, — защо не ме потърси през август, когато си пристигнал в Бостън, а изчака да дойде декември?

— Бях ужасно зает. Програмата на Бостънския симфоничен оркестър е изтощителна. По пет, а понякога и по шест представления

на седмица при непрекъснато променящ се репертоар.

— Но за Синтия и джаза си намерил време. — Идваше ѝ да си отхапе езика!

— Е, добре. Истината е, че се страхувах да ти се обадя.

— Страхувал си се?!

— Да, че ще стане точно така.

Не знаеше какво да каже. Че съжالياва? Не, не и след онова, което я бе накарал да изстрада.

— Трябва да влизам в час — предпочете да каже тя.

— Може ли и аз да дойда?

— Не! — Какво искаше от нея Джон?

— Но защо? Обещавам да бъда примерен! — Сложи ръка на сърцето си той.

— Ще... се притеснявам в твоє присъствие и няма да бъда на ниво.

Той се засмя и я потупа свойски по рамото:

— Убеден съм, че ще бъдеш страхотна!

С това въпросът беше решен и двамата поеха към залата. Джон се настани на последната редица, както едно време. Студентите му хвърляха любопитни погледи, ала скръстил ръце на гърдите, с крака, стърчащи между редовете, той оставаше безучастен.

Анджела стоеше пред катедрата и се чувстваше като изследвана под микроскоп. Колко ли обикновена му изглеждаше със скромното си вълнено сако и бежова пола, с малките си златни обеци и ботуши с нисък ток? О, да върви по дяволите, каза си тя. Погледна възпитаниците си и като събра целия си запас от кураж, започна. Както обикновено, бе добре подготвена. До края на часа обаче оставаха петнайсет минути и Анджела реши да накара и Джон да се поизпоти.

— А сега искам да ви представя нашия специален гост... — Джон подскочи като ужилен на мястото си. Когато разбраха каква е професията му и къде свири, интересът на студентите бе неописуем. — Сигурна съм, че господин Стодарт ще бъде любезен да отговори на въпросите ви.

И те буквално заваляха. Като се започне от това дали е обичал да се упражнява като дете и се стигне до колко печели в момента. Не спряха, дори след като удари звънецът.

Когато и последният студент напусна залата, Джон се провикна:

— Бяхте неотразима, госпожице Уестгейт!

Тя се обърна, за да изтрие дъската. Ако някой бе неотразим, това беше той. Бе отговорил и на най-неудобните въпроси с удивителна лекота и чувство за хумор.

— Е, сега къде ще отидем на вечеря? — И понеже тя го гледеше изненадано, той се плесна по челото. — Тази бе другата причина да дойда. Да те заведа на ресторант.

Не ѝ бе никак забавно.

— Джон, единственото, което искам, е да се прибера вкъщи.

— Добре, и така става. Ще си купим по един хамбургер по пътя.

— Значи не се отказваш, така ли? — усмихна се накрая тя. Джон кимна решително. — Е, добре. Ще вечеряме тук наблизо. — Не желаше да отидат на ресторант, където рискуваше разговорът да стане твърде личен. — Така ще е... по-бързо.

— Бях забравил, че Айви ще те посети към седем. — Той закопча ципа на якето си. — Да действаме тогава! — Бързо започна да омотава шала около врата ѝ. — Винаги съм мечтал да запуша устата на учителка!

Навън небето бе индиговосиньо, а на приказния му фон сияеше сребърният сърп на луната. В почти всяко прозорче блещукаше коледна свещичка.

— Какво хубаво училище! — рече Джон.

— Типичен колеж в Нова Англия — с тухли и бръшлян.

— Щастлива ли си тук, Ейнджъл?

— Разбира се — без да се замисли, отвърна тя.

— Значи всичко при теб е наред?

— Да — погледна го подозрително Анджела. — Животът ми е интересен, смислен.

Между веждите му се появи обезпокоителна черта.

— С какво друго, освен с преподаване, се занимаваш?

— Диригент съм и на хора.

— Дирижираш? — забави стъпка той. — И кога ти хрумна да...

— Джон се смееше и клатеше невярващо глава.

— През първата година от следването ми в колежа. И не е нужно да изглеждаш толкова изумен.

— Извинявай, но ми трябва малко време, за да свикна. Винаги си била толкова тиха...

— Тиха не означава безлична, Джон.

— Изненадан съм, че не проявяваш интерес към мястото на Бийч.

— Кой казва, че не проявявам интерес? — Напразно очакваше реакцията му с пламтящи от възмущение страни. Когато се обърна към него, той гледаше пред себе си с непроницаемо изражение. Смята ме за самонадеяна глупачка, помисли си с болка Анджела. Не вярва, че наистина съм способна да го направя...

Вървяха мълчаливо, а топлият им дъх се издигаше във вид на бели облачета.

— Толкова е особено... — заговори пръв Джон.

— Кое по-точно?

— Това, че съм тук с теб и отиваме заедно на вечеря. Не мога да се отърся от усещането, че така щеше да бъде, ако бяхме учили в един и същи колеж... — Гласът му заглъхна. — Тогава скъсахме нишката, нали, Ейнджъл?

— Беше неизбежно — бяхме приети на различни места, имахме отпуснати стипендии...

— Зная, но продължавам да си мисля, че пропуснахме нещо важно. Спряхме да споделяме, между нас се появи празнота.

— Съжалявам, вината за това не беше моя. — В същия миг съжали за казаното. Въздухът сякаш натежа от спомени.

— Всъщност къде ме водиш? — Беше му благодарна за въпроса.

— В ресторант на самообслужване.

— Божичко!

— Казах ти, че ще бъде бърза вечеря. — И безопасна, добави наум.

Още с влизането ги заля вълна от музика, която се носеше откъм джубокса. От тавана се спускаха празнични сребърни и златисти гирлянди, от стените се усмихваха картонени Дядо Коледи и Снежанки, а във въздуха се носеше апетитно ухание на пържени картопки.

Двамата се наредиха на опашката — първо Анджела, зад нея Джон. От време на време усещаше дъха му в тила си, по гърба ѝ пробягваха тръпки и тя правеше крачка напред, за да увеличи дистанцията. Най-после дойде редът им. Взеха си ядене и седнаха на една маса.

— Кажи ми нещо за твоя Айви — наклони се към нея Джон.
— Излизаме от шест месеца. И престани да го наричаш Айви.
— Разбрано. Изненадан съм от него. Очаквах, че ще бъде точен и сдържан.

— Той е такъв — каза Анджела.

— Не мислиш ли, че е прекалено ревнив?

— Не се заяждай, Джон. И какво, ако е? Това дори ме ласкае.

— А аз го намирам за признак на слабост.

За миг изпита неистово желание да затъкне голямата му всезнаеща уста с няколко пържени картофа.

— Айвън е зрял и улегнал. И не се страхува от сериозен ангажимент. Ценя това качество у мъжете.

— А не те ли смущава фактът, че прекалено силно желае да се обвърже и установи на едно място? Не виждаш ли в това проява на несигурност и слабост?

— Напротив! Мисля, че е проява на сила. Той знае какво иска от живота — дом и семейство. И това ми харесва. До гуша ми е дошло от мъже, които не желаят да се обвързват!

Джон остави чинията с наполовина изядена храна.

— Свърши ли? — Анджела не бе сигурна дали имаше предвид вечерята или тирадата ѝ, ала кимна утвърдително. — Тогава да тръгваме.

Когато се озоваха навън, остави куфарчето си на тротоара, сложи ръкавиците си и преднамерено хладно изрече:

— Джон, беше мило от твоя страна да ме заведеш на вечеря.

Той обаче се престори, че не я е чул.

— Ами тогава да тръгваме. Накъде си?

— Не е необходимо да ме изпращаш — натърти тя.

— Зная, но въпреки това, ще повървя с теб.

Объркана и дори ядосана, Анджела реши да тръгне към учебната сграда. Нямаше никаква работа, но все нещо щеше да измисли.

Вървяха мълчаливо, само стъпките им отекваха в тихата вечер.

— Ейнджъл, трябва да ти призная нещо... — Присви я под лъжичката. Тембърът му се променяше така, когато споделяше твърде лични проблеми. — Истинската причина да дойда днес... Чувствах, че трябва... Да ти се извиня и да се опитам да ти обясня.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

— Н-не разбирам за какво говориш?

— Мисля, че разбираш. Очаквах, че годините са заличили случилото се между нас, ала явно съм го подценил.

Анджела се завъртя на пети.

— О, накрая си разбрал?! Каква проникателност и интелигентност! — Идваше ѝ да си отхапе езика! Това бе явно признание за наранената ѝ гордост. — Какво искаш от мен, Джон?

Той забави крачка.

— Казах ти, че изпитвам необходимост да ти се извиня и че искам отново да бъдем приятели. Това обаче е невъзможно докато между нас стои препятствието на онзи... инцидент.

— Не желая да говоря по този въпрос.

— Ейнджъл, изменили са девет години, а споменът за това все още е като жива рана в теб. И в мен. Нямаме друг изход, освен да поговорим.

Тя се взря в прозорците на факултета. Защо сега не беше там?

— Може би придаваш прекалено голямо значение на случилото се и неговото влияние върху мен. — Надяваше се да звучи убедително.

Той се обърна към нея.

— Погледни ме в очите, Ейнджъл, и ако можеш да повториш думите си, ще ти повярвам. — Лицето му бе напрегнато, силно и изключително красиво. А от черните му очи струеше топлината на онзи юлски ден, в който бе познала нежността на дланите му. И въпреки, че температурата бе около десет градуса под нулата, усещаше как в кръвта ѝ отново бушува огън.

Тъжна усмивка повдигна леко ъгълчето на устните му.

— Ейнджъл, искам да знаеш колко много съжалявам за онова, което стана тогава!

— Знаеш ли от какво най-много ме заболя, Джон? Че след това изобщо не разговаряхме! През всички онези дни и седмици аз престанах да съществувам за теб!

Той прокара трескаво ръка в косата си.

— А ти знаеш ли колко уплашен бях аз? Постоянно си повтарях: Какво, по дяволите, направих с нашето приятелство?! Как можах да постъпя като мръсник! Двамата бяхме преживели толкова много неща заедно, но това... — Присви очи, сякаш от болка. — Беше прекалено

объркващо дори за зрял човек, камо ли за един осемнайсетгодишен хлапак. Отбягнах те, защото просто не знаех какво друго да сторя.

Влагата в очите ѝ заплашваше да стане сълзи. Винаги бе знаела, че Джон не бе искал това да се случва. Защо толкова я заболя, когато ѝ го каза?

— Това ли е единствената причина?

— Да. Честна скаутска! — вдигна дясната си ръка Джон.

— Ти никога не си бил скаут. — Извади от джоба си кърпичка и си изтри носа.

— А ти какво мислеше?

Тя погледна встрани. Как би могла да му каже.

— Нищо, наистина.

Вървяха в неловко мълчание. Накрая Джон каза:

— И до днес не мога да си обясня защо го направихме.

— Няма нищо странно. Твърде много неща се променяха в живота ни. Бяхме на път да се разделим с всичко познато и сигурно. Затова се вкопчихме един в друг, сякаш за да спрем за малко бъдещето...

— Може би си права — кимна Джон. — Винаги ти се е удавало да анализираш нещата. Ала аз все пак мисля, че всичко тръгна от разговора, който водехме, че си девствена и колко неловко ще се чувстваш в колежа без никакъв сексуален опит...

— Джон! Моля те! — В гласа ѝ се долавяше паника. — Нека прекратим този разговор.

— Но ако не си кажем тези неща, не виждам как отново ще бъдем приятели?

— Кой е казал, че ще бъдем? — Тя стисна очи. — Не исках да прозвучи толкова грубо, но... двамата сме твърде различни. Вече не сме на осемнайсет. А ако една жена е почти сгодена, приятелската връзка с друг мъж е доста... комплицираща. Това подлага на риск отношенията с годеника ѝ.

Между веждите на Джон се появи дълбока резка.

— Признавам, че не съм разглеждал нещата в тази светлина.

— Тогава го направи.

— Искаш да кажеш, че си сгодена?

— Ами, на практика — да.

— Хм... — Продължи да крачи замислено. — А относно онзи инцидент...

— Стига за това!

— Но ние не сме приключили с проклетия проблем!

— И какво от това? — И в този момент се спъна в стълбите на учебната сграда, която бяха приближили неусетно.

— Виж ти! Това нова танцова стъпка ли беше? — Джон я гледаше ухилен до уши.

— Аха! Искаш ли да видиш следващата? — Изкушаваше се да го ритне в пицяла. — Слушай, разбирам добрите ти намерения, но нищо няма да излезе. Просто не желая да си усложнявам живота точно сега. Защото там, където се появиш ти, усложненията никнат едно след друго като гъби. — Погледна го, за да види дали я е разбрал.

— Ясно.

— Наистина ли?

— Да. Ти все още си в шок от внезапното ми появяване тук. Давам ти няколко дни да си помислиш и тогава ще говорим отново — невъзможно й се усмихваше той.

— О, няма ли да ме оставиш на мира! — С мъка се съдържаше да не прихне. В следващия момент вече и двамата се смееха.

Точно тогава вратата се отвори и оттам излезе Айвън.

— О, здравей — каза сконфузено Анджеа. — Събранието свърши ли?

Той заслиза по стъпалата преднамерено бавно, гледайки ту в нея, ту в Джон.

— Мислех, че отдавна си вкъщи.

— Айвън, вината е изцяло моя. Замъкнах я почти насила да вечеряме. — Този път произнесе името му безупречно. Все пак Айвън би могъл да каже нещо, за да разсее неловкото мълчание, мислеше си тя. — Радвам се, че отново те виждам — продължи бойко Джон. — Споменах на Анджеа, че свиря в един джаз бенд в Кеймбридж в неделя вечер, но тя, разбира се, искаше първо да чуе твоето мнение.

Тя го изгледа под око. Защо повдигаше отново този въпрос? Вече му бе отказала. И защо я нарече Анджеа? Имаше нещо странно в държанието му...

— Неделя вечер е доста неудобно време — промърмори Айвън.

— Зная, но това е единствената вечер, в която свиря. Освен това започваме доста рано, така че ще можете да си тръгнете навреме.

— Дотам има доста път.

— Да, около час. Затова пък ще имаме възможност да се опознаем — вие с Анджела и ние двамата със Синтия. — Направи пауза, за да подействат думите му и ефектът не закъсня.

— Вие... Женен ли сте, господин Стодарт? — видимо се отпусна Айвън.

— Не. Още не. — Ала тонът му оставяше впечатление за скорошна възможност. — Ще бъдете мои гости. Ще можем да поговорим, да се опознаем.

Айвън се поколеба за момент.

— Какво ще кажеш, Анджела. Би било интересно. — Реакцията му никак не я изненада. Той бе изключително чувствителен на тема пари и при споменаването на думите „като мои гости“, бе забелязала как очите му светнаха.

— Идеята не е лоша — каза сдържано любезно тя.

— За колко часа се уговаряме? — Айвън бе изтълкувал отговора й като знак за съгласие.

— В шест. За по-удобно ще ви чакаме направо в клуба. — Продължи с описание как да стигнат дотам. Накрая протегна ръка към Айвън: — Очаквам с нетърпение да се срещнем отново. — След едва забележимо колебание и той подаде своята.

Анджела гледаше встрани, прехапала вътрешното ъгълче на устната си. Колкото по-твърдо бе намерението й да не допуска Джон в живота си, толкова по-подмолни пътища за сближаване измисляше той. Ето, че току-що бе успял да я заклеци за цяла вечер в компанията си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Анджела се настани пред тоалетната масичка и въздъхна. За кой ли път репетираше какво да каже на Айвън, когато дойде да я вземе за вечерята в Кеймбридж. „Благодаря ти за търпението и разбирането, които проявяваш към мен. — Взе кутийката със сенките за очи. — Доста мислих по въпроса за съвместното ни съжителство. Давам си сметка колко много държа на нашата връзка и колко ми е приятно да бъда с теб. — Върна грима на мястото му и въздъхна. Как мразеше цялата тази словесна еквилибристика! Ако можеше просто да му каже: Не искам да се местиш при мен точно сега. Може би по-нататък, но не сега.“

Ала бедата бе там, че вече доста пъти го бе изричала. Освен това Айвън искаше ясен отговор — да или не. Ако не измъдреше някоя чудодейна фраза, връзката им отиваше към провал.

Анджела приключи с нанасянето на грима и се огледа доволно. Бе положила специални грижи за външния си вид, дори бе сложила ролки на косата си. Възнамеряваше да облече сребристосивата рокля, с която Айвън я харесваше най-много. Макар и семпла, тя придаваше на стройната ѝ фигура класическа женственост. Това обаче едва ли щеше да ѝ помогне. Сигурно щеше да чуе отново диагнозата му: „Нарушена дейност“... Разреса с пръсти къдриците си. Защо я притесняваше точно сега? След няколко седмици всичко щеше да се успокои. Щяха да отминат коледните празници и конкурса за избор на нов диригент. Тогава щеше да се заеме с личните си проблеми.

Ала в дълбоките ѝ сапфиреносини очи се четеше безпокойство. Спомни си нощта на Маунт Адамс. Тогава не бе имала никакви нарушени функции... Неочаквано по тялото ѝ премина тръпка. Притвори очи. Колко естествено беше станало всичко тогава. Никога след това не ѝ се бе случвало подобно спонтанно преживяване.

През този горещ юлски ден бяха изкачвали няколко нови маршрута, после бяха опънали палатките си и приготвили вечерята. Анджела бе уморена, но изпълнена с чувство на задоволство от това,

че успешно се е справила с предизвикателствата на върховете. От мястото, което бяха избрали за лагеруване, се разкриваше изключително красива гледка. Когато слънцето наближи хоризонта, двамата с Джон легнаха по корем, за да наблюдават приказния залез. Продължаваха да разговарят непринудено, а пред очите им се сменяха причудливи картини на позлатени зъбери и клисури. Из въздуха се носеше упояващ мирис на борова смола.

Разговорът се въртеше около проблемите, които ги вълнуваха по онова време — колежа, предстоящата раздяла с близките и новите неща, които им предстояха. Джон очакваше с нетърпение всичко да започне, докато Анджела гледаше на промените в живота си със страх. През тази година бе починал баща ѝ, а сега и родителите на Джон се местеха да живеят далеч оттук. Тя не желаше нищо да се променя и тези прекрасни години с Джон да не свършват никога. Не ѝ трябваша нови познанства и преживявания. Онова, от което имаше нужда, бе до нея...

Осемнайсетгодишната Анджела бе в пълно неведение по въпросите на секса. Никога не би се осмелила да пита майка си за нещата, за които разговаряха с Джон през онази вечер. Подозираше, че скромната шестдесетгодишна госпожа Уестгейт просто би припаднала. Със сестра си също не бе достатъчно близка, поради голямата разлика в годините.

Виж, Джон бе съвсем различен — търпелив и някак бащински загрижен. Чувстваше се толкова добре до него и успокояващия му глас, че дори не забеляза, че е пропуснала залеза. Притесняваше я фактът, че няма никакъв опит с момчетата, а сексът ѝ се струваше някаква ужасна мистерия. Изглежда тъкмо това бе причината в един момент очите на Джон да заблестят със странна топлина. Бе я притеглил нежно към себе си, нашепвайки: „Ела при мен, Ейнджъл...“.

Тя отвори очи и видя отражението си в огледалото. Въздъхна и разтри чело. През онази нощ горе на върха Джон я бе въвел в храма на блаженството. Леко и без никакво усилие. Бяха прекарвали заедно цялата нощ в палатката му, отдадени на страстта. На няколко пъти заспиваха от изтощение, ала след минути отново се събуждаха, открили, че пламъкът в тях отново се разгаря, по-силно отпреди...

Това беше най-силното преживяване в живота на Анджела и дори сега, девет години по-късно, споменът за него бе толкова ярък,

сякаш бе станало вчера. Още усещаше меката материя на спалния чувал върху краката си, чуваше песента на щурците, а устните ѝ пазеха соления вкус на кожата му. Спомни си колко влюбена бе в Джон тогава. И как бе очаквала, че и той чувства същото... Мислеше, че са на прага на голямата любов, която ще продължи, докато смъртта ги раздели...

Какво друго би могла да си мисли след всичко, което се бе случило, и след като го бе чула да изрича името ѝ в съня си!

Но на сутринта я очакваше жестока изненада. Явно бе изтълкувала поведението на Джон напълно погрешно. Той беше необичайно мълчалив и след закуската бе предложил да си тръгнат за къщи, макар плановете им да предвиждаха да останат още два дни. Сърцето ѝ беше разбито. Бе очаквала след тази нощ Джон да пожелае да останат тук завинаги...

Чак преди да разтовари нещата пред дома ѝ, бе казал:

— Е, двамата с теб доста бродихме из планините. — Беше се засмял някак невярващо. — Но този излет излезе нещо съвсем... различно. — И почти без да я погледне, бе попитал: — Добре ли си?

— Да, разбира се. — Едва бе сдържала сълзите си.

После си бе тръгнал. Спомняше си колко зле се чувстваше и как едва бе успяла да се добере до банята.

— Анджела, лошо ли ти е? — бе дотичала изплашена майка ѝ.

— Струва ми се, че... е някакъв стомашен вирус.

— О, Божичко! Значи затова се върнахте по-рано.

Бе се вкопчила отчаяно в това извинение, благодарение на което двата дни, през които не излезе от стаята си, не събудиха никакво подозрение. Когато се посъвзе и реши да излезе, откри, че славното им приятелство е приключило.

Анджела си припомни разговора с Джон преди три дни в колежа в Уинстън. Той беше оправдал постъпката си със своята неопитност, ала това не бе цялата истина. Той я беше харесвал като приятел, но не и като любима. Тя не бе отговаряла на неговите критерии — не беше достатъчно умна, красива или талантлива, за да бъде достойна за него. Как бе могла да си въобрази, че е по-различна от останалите момичета! Очевидно и тя се бе превърнала в едно от многото му скучни завоевания или дори по-лошо — потенциална котва, която би спъвала кариерата му, задържайки го в Уинстън.

Беше ѝ нужна повече от година, за да се съвземе след този удар. Чувстваше се глупава, ненужна, грозна и невзрачна. После се бе посветила на музиката, която изцели раните ѝ и осмисли живота ѝ.

А Джон бе отдавна приключена история и тази вечер Анджела възнамеряваше недвусмислено да му го покаже. Макар животът ѝ да не се въртеше с такива бързи обороти и да не беше толкова ярко оцветен като неговия, на нея той ѝ харесваше. Макар и обикновен и скучен, животът ѝ бе смислен и целенасочен. Джон трябваше да разбере, че тя има свои собствени мечти и че е намерила смисъла на живота си в диригентството. А докато го бе търсила, за щастие, беше попаднала на мъж, който я ценеше и обичаше. И нямаше намерение да се отказва от тях.

Облечен в най-хубавия си костюм и в прекрасно настроение, Айвън звънеше на входната врата. Анджела се почувства ужасно. Дано поне остави въпроса за в края на вечерта. Искаше на всяка цена Джон и Синтия да останат с впечатлението, че са идеалната двойка.

Ала още щом излязоха на магистралата, Айвън я попита дали е взела решение и тя с треперещ глас издекламира репликата си.

— Добре — отвърна хладно той.

— Значи нямаш нищо против да изчакаш? — гледаше каменното му изражение Анджела.

— А нима имам друг избор? — И подкара с пълна газ.

Тя се сгуши в седалката, питайки се дали щеше да се цупи така през цялата вечер.

Останалата част от пътя премина в мълчание. Бе благодарна на тонрежисьора на радиостанцията, за успокояващите стари песни на Рей Чарлз.

Джаз клубът се оказа малко ресторантче, което идеално се вписваше сред околните къщи от миналия век. Тухлените зидове и обвитите в бръшлян улични лампи придаваха на пейзажа дикенсова атмосфера.

Двамата влязоха и оставиха дрехите си на закачалката до входа. Коледни венци и лаврови клонки украсяваха стените, а червените им копринени панделки бяха досущ като цвета на покривките. На всяка маса гореше масивна червена свещ.

Анджела веднага забеляза Джон, който седеше на бара. Той също я видя и я огледа от горе до долу. Това леко я смути. Дали не бе объркала нещо с дрехите си?

Когато приближиха, Джон направи няколко крачки към тях, за да ги посрещне, държейки непринудено чаша в ръка. Бе облечен в тъмно сако от туид върху бяла фланелка и противно на всяка логика съчетанието им с изтъркани джинси и черни маратонки изглеждаше дори елегантно.

— Закъснели ли сме? — Бе ядосана, че мисли за подобни неща.

— Не, и ние току-що пристигнахме. — Забеляза, че Анджела се заоглежда и поясни: — Отиде да си оправи грима.

— И вече е тук... — долетя зноен глас. Миг по-късно една гъвкава като змиорка красавица обвини ръка около кръста му.

— Да ви представя приятелката си Синтия.

Анджела се усмихна и подаде ръка на младата особа, която веднага побърза да върне своята върху колана на Джон, сякаш бе вързана с ластик за него. Бе приятно изненадана, че Айвън също се усмихна, докато подаваше ръката си. Седнаха на масата до оркестъра, която домакинът бе резервирал.

Предположението, че Синтия е красавица, се оказа абсолютна истина. Като я сравняваше със своите сто и шестдесет сантиметра височина, тя бе не по-малко от метър и осемдесет. Кожата ѝ бе гладка като порцелан, гримът — лек и поставен с вещина, парфюмът — екзотичен. А косата ѝ! Оранжево-златистите ѝ къдри падаха като водопад до средата на гърба. Бяла копринена блуза с рязана бродерия подчертаваше изненадващо пищния ѝ бюст, а плътно прилепналата пола с тропически зверове сякаш бе създадена за такива дълги крака.

В своята скромна рокля Анджела се чувстваше като бедната братовчедка. Слава богу, че поне Айвън я забелязваше!

През цялото време, докато поръчваха напитките, разглеждаха менюто и водеха разговор за благоприятната промяна във времето, Синтия не махна ръка от бедрото на Джон. В отговор той ѝ посвещаваше цялото си внимание. Нямаше съмнение, че двамата с живата му кукла Барби водеха в състезанието за влюбена двойка.

Анджела премести стола си по-близо до Айвън, но ръцете ѝ упорито стояха скръстени в скута.

— Радвам се, че си тук — усмихна ѝ се ослепително Синтия. — Джон много ми е говорил за теб.

— Така ли? — отпи от водката Айвън и ги заглежда с интерес.

— Къщите ви са били една срещу друга, нали? А вярно ли е, че като малки двамата сте участвали в някакъв индиански ритуал за побратимяване с кръв и така нататък?

— Боя се, че да. — Погледът ѝ се спря на Джон. Не желаше да се впуска в подобни разговори. — Аз обаче предпочитам да ви разкажа колко интересно нещо ни се случи вчера. — Синтия примигна от внезапната промяна в разговора. — Както всяка събота отидохме на разпродажбата на стари вещи. Айвън има чудесна колекция от оптически уреди от началото на века. И представяте ли си? Попаднахме на съвсем запазен прожекционен апарат!

— Наистина ли? — възкликна Джон. Този път със съвсем истинска усмивка Айвън се зае с описанието на колекцията си от началото на века. Бе доволна, че намери начин да го включи в разговора. Не след дълго обаче забеляза, че слушателите му изгубиха интерес. Не защото не им беше интересно, а поради факта, че Айвън наблягаше повече на техническите подробности на уредите. А самото хоби сякаш не му доставяше удоволствие.

След като сервитьорът взе поръчката им, Джон зарадва как се запознали със Синтия, докато обикалял един ден из открития пазар в Бахая. Бе прехвърлил ръка през рамото ѝ, а тя го гледаше с нескрито обожание. Анджела си играеше нервно с покривката. Дали бе намерил търсената жена? Като външност Синтия беше безукорна, в професионално отношение вероятно също бе сред най-добрите, а характерът ѝ бе открит и приятен.

Анджела се заслуша в разказа ѝ за жегата в Бразилия. В това време се появи сервитьорът с вечерята и тя забеляза как Джон си пое дъх с облекчение.

— М-м-м! Изглежда вкусно! — въпреки липсата на апетит възкликна Анджела.

— Наистина готвят чудесно. Аз редовно се храня тук, особено в дните, в които имам по две репетиции.

— Анджела ми спомена, че свирите в Бостънския симфоничен оркестър — обърна се към него Айвън.

— Да, така е.

— Знаете, че тя кандидатства за диригентския пост в Уинстън. Бихте ѝ направили неоценима услуга, ако ѝ напишете препоръчително писмо.

Джон мълчеше.

— Айвън! — Анджела бе пребледняла като мъртвец. — Не занимавай Джон с тези неща, той е прекалено зает!

— Сигурен съм, че той не би имал нищо против.

Джон отвори уста, за да каже нещо, но се отказа.

— Разбира се, че не — обади се вместо него Синтия.

Ала изглежда той не бе на това мнение. И Анджела знаеше защо: не вярваше в способностите ѝ.

— Ще видя какво мога да направя — смънка накрая Джон и побърза да промени темата. — Гледали ли сте интересни филми напоследък?

Въпреки, че се чувстваше обидена, Анджела нямаше желание да разваля вечерта и с готовност се включи в разговора. Оказа се, че двамата с Джон бяха харесали почти едни и същи филми.

— Защо я наричаш Ейнджъл? — любопитства Синтия.

— Тъкмо се канех да попитам за същото — обади се и Айвън.

— От начало ѝ казвах така на шега — засмя се Джон, — защото винаги бе изрядна в училище, никога не си цапаше дрехите, не обиждаше, държеше се мило с всички... Беше толкова добра, че направо ме влудяваше. А след това продължих да я наричам така по навик.

Айвън изглеждаше видимо доволен от обяснението.

— А моят сладур? — Синтия обвини ръце около Джон. — Що за птица беше той?

— Твоят сладур бе самият дявол! Ще ти разкажа само за една от лудориите му и ще разбереш всичко. — На Анджела ѝ хареса приятната атмосфера, която се възцари след вечерята. — Директор на гимназията ни беше господин Кели, голям симпатяга, само дето никак не умееше да разказва шеги. — Донесоха им кафето, ала тя бе толкова погълната от разказа, че дори не се сети да си сложи захар. — Но на едно събрание, когато заедно с оркестъра бяхме зад сцената, ми направи впечатление, че учениците съвсем истински се заливаха от смях. Не можех да повярвам на ушите си. След четвъртото кикотене се огледах да видя дали и Джон се блещи в недоумение като мен. И какво

мислиш, видях? — наведе се към Синтия тя. — Ей това чудовище тук държеше табела с надпис „Смях“ и след всяка плоска шега я вадеше от корната си! И то на крачка от господин Кели!

— А учителите? Нали и те са виждали? — попита през смях Синтия.

— Да, но нищо не казаха. Бедата бе там, че Джон бе толкова чаровен, че можеха да му простят и убийство!

Анджела забеляза, че Айвън почукваше нервно с лъжичка по чашката си. Изведнъж се усети, че повече от час двамата с Джон разговаряха или помежду си, или един за друг.

А тя бе дошла тук с намерението да покаже на Джон, че е забравила миналото и че в живота ѝ няма място за него. А всъщност се държеше с Джон като с пръв приятел!

Погледна към Айвън, който се бе нацупил отново и ги поглеждаше подозрително. Протегна ръка и докосна неговата с усмивка, ала изразът на лицето му остана непроменен.

В този момент дойде един от членовете на джаз бенда и каза на Джон, че е време да започват. Той се извини и се отпрати към сцената.

Анджела не усети как минаха следващите четиридесет минути. И петимата бяха музиканти от класа, ала Джон се открояваше над всички. Соловите импровизации на пианото му поразяваха със своя замах и оригиналност. Как можа да ѝ хрумне, че джазът би го разфокусирал? Та той черпеше енергия от него! Спомни си, че открай време бе изпитвал необходимост да свири тази музика, за да се изяви докрай.

Анджела се чувстваше съпричастна към радостта, с която Джон свиреше. Гъстата му черна коса бе разрошена, всеки мускул от тялото му се движеше в такт с музиката. Лицето му излъчваше спокойствие. Той сякаш не свиреше, а галеше нежно клавишите, докосваше ги любовно и те му се отплащаха с красива мелодия!

Анджела седеше облегната на стола, притиснала с пръсти устните си. Бе изненадана и разтревожена от себе си. Никога досега не бе обръщала внимание на неща, които нямаха пряко отношение към музиката: блясъка на косата му под светлината на прожекторите, магията, струяща от очите му през гъстите ресници, решителната извивка на долната устна... Толкова дълги ли бяха и преди пръстите му?

Погледна към Синтия и за първи път призна пред себе си, че ѝ завиждаше. Как ли би се чувствала интимно с Джон сега, когато бе зрял и опитен мъж?

Вече звучаха заключителните акорди на музикалната пиеса. Заедно с възторжената публика и Анджела аплодира бурно изпълнението на групата. Чувстваше се леко замаяна от изпитото вино и не повярва на ушите си, когато чу гласа на Джон да казва в микрофона:

— Тази вечер имам удоволствието да бъда в компанията на моята отдавнашна приятелка... — Анджела подскочи като ужилена. — Макар да не сме се виждали от години, мога да се закълна, че е сред най-добрите майстори на флейтата. — Стискаше до болка дръжките на стола, почти без да диша. Не, Джон! Не си прави подобни експерименти с мен, молеше се тя. — Зная, че след тази вечер ще ме намрази, но... — Той се пресегна и взе иззад пианото предварително оставената там флейта. — Ейнджъл, какво ще кажеш? — Гледаше право към нея.

Публиката усети колебанието ѝ и започна да ръкопляска. Сърцето ѝ биеше до пръсване от притеснение. Не бе свирила джаз повече от десет години, да не говорим, че това далеч не беше нейното амплоа. Тя се усмихна и направи опит да откаже учтиво. Като че ли не познаваше Джон!

— Дами и господа, самата тя дори не подозира колко е добра. — Ръкоплясканията станаха по-настойчиви. Анджела погледна безпомощно към Айвън, ала той продължаваше да се мръщи. С треперещи колене се запъти към осветената сцена.

— Няма да те намразя! — просъска в ухото му. — Ще те убия!

В отговор той ѝ връчи флейтата с леко намигване. За малко да го тупне по главата с нея, но в последния момент я поднесе към устните си и прекара пръсти по клавишите. Усещаше вперените погледи на публиката, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Не можеше да свири джаз, особено импровизации. Винаги бе изпитвала страх да свири по слух, или ако не е репетирала преди това! За разлика от Джон, на когото сякаш импровизациите му бяха в кръвта.

Той даде тон за мелодия, която ѝ бе добре позната и след секунда джаз бендът я поде. Свиреха ясно и разбираемо, ала Анджела бе като в шок — само стоеше и слушаше. От време на време Джон поглеждаше

към нея, а в очите му нямаше нито изненада, нито съмнение. Като почерпи кураж от погледа му, Анджела вдигна флейтата, но в последния момент се отказа. Вместо с недоумение, в отговор той я озари с прекрасна усмивка, сякаш казваше: „Всичко е наред. Спокойно, цялото време на света е пред теб!“. Тя усети прилив на самоувереност, вдигна инструмента и засвири. Искаше музиката да заструи от нея, както от Джон — леко и непринудено, ала не се получаваше. По лицето ѝ избиха капчици пот. Ненавиждаше го, задето я бе насадил на тези пачи яйца, но не смееше да откъсне очи от него. Сякаш това ѝ помагаше да намери верния тон. Косата ѝ бе мокра на тила, краката едвам я държаха. Изпълнението ѝ обаче ставаше все по-уверено, пръстите ѝ — по-сигурни. Сякаш визуалният им контакт беше проводник, по който Джон ѝ предаваше от силата си и отнемаше страховете ѝ.

Ето, че саксофонът поде мелодията и я понесе като ефирна лента на фона на оркестъра. Миг — и тя бе променена до неузнаваемост от импровизаторското му умение.

Внезапно я заля нова вълна от паника. Анджела опря флейтата в брадичката си.

От нея също очакваха соло импровизации!

Ето, саксофонистът ѝ показваше, че е неин ред. Въпреки недвусмислените знаци за отказ, които му правеше!

Стоеше вцепенена под светлината на прожектора. Впери отчаян взор към Джон, очите ѝ молеха: „Не ме оставяй сама!“. Той начаса отвърна с поглед: „Тук съм, няма страшно. Всичко е наред“.

Пиано и флейта подеха танц, чиито стъпки до този миг ѝ бяха непознати. Звучите се носеха като вълни, кръжаха около тях или се рееха в тъмната зала като красиви помисли.

Джон я бе въвел в магията на своя свят. И макар да се съпротивляваше на изкушението, за миг Анджела изпита непознато удоволствие от онова, което правеше...

Дуетът им завърши изпълнението си, съпроводен от овациите на публиката. С изумление установи, че се смее, че от нея просто струи радост! Джон заобиколи пианото и я прегърна силно. Тя се притисна към него, безкрайно горда от себе си.

— Беше страхотна! — каза в ухото ѝ той. — А сега, красавице, кажи на публиката „лека нощ“.

Като продължаваше да се смее, тя кимна към морето от лица и забърза надолу към масата им.

Чу Айвън да казва нещо и го помоли да повтори.

— Казах, че трябва да заведе този кучи син навън, за да получи онова, което заслужава!

Изведнъж цялата магия се развали.

— Айвън, моля те!

— За какво ме молиш? Та той си го заслужава! Безотговорен тип! Да направи такова зрелище пред толкова хора!

— О?! Толкова зле ли се представих?

— Не, разбира се, че не — отвърна, като гледаше встрани той.

Анджела се замисли над случилото се. Айвън беше прав. Нямахте право да я замъкне насила там горе и да я подлага на подобни психотестове! Едва дочака почивката на оркестъра, обзета от едно-единствено желание: да си тръгне.

Джон и Синтия ги изпратиха до вратата.

— Благодарим ви, че дойдохте. — Джон потупа приятелски Айвън по рамото. Понеже той не отговори, Анджела се почувства задължена да каже нещо от учтивост.

— Ние също ви благодарим. Затова, че ни поканихте.

Синтия не пропусна да се увие около Джон като гущер около топъл камък. Защо просто не му се метне отгоре, помисли си Анджела с раздражение.

— Хубаво ще бъде пак да се съберем тук — провлече тя.

Как ли пък не, помисли си Анджела и хвана Айвън под ръка в последен опит да изглеждат като щастлива двойка.

Когато вече бяха до колата, отново погледна към тях. И макар Синтия да бе все така плътно прилепена до него, почувства за втори път съвсем ясно, че е свързана с Джон.

— Влизай вътре, Анджела — подкани я Айвън, нетърпелив да затвори вратата ѝ. — Искам да се прибера вкъщи. От този шум ме заболя глава.

В два без десет телефонът ѝ иззвъня. Тя грабна слушалката в просъница.

— Ейнджъл, здравей.

- Джон? Откъде се обаждаш?
- Току-що се прибрах вкъщи. — Гласът му бе тъжен и уморен.
- Какво се е случило? — Анджеела включи нощната лампа.
- Нищо. Всъщност, трябва да ти кажа нещо... — Тя изтръпна.
- Тази вечер, докато се хранехме... Айвън ме помоли да ти напиша препоръчително писмо.
- А, да... — Устата ѝ пресъхна.
- Не исках да развалям вечерта.
- Хайде, изплюй камъчето, Джон!
- Ейнджъл, не ми се сърди, но не мога да го направя.
- Ъ-ъ-ъ... Разбирам... — Сърцето ѝ се сви от болка.
- Не мисля, че разбираш, Ейнджъл. Не върви да ти пиша препоръки, защото самият аз кандидатствам за това място.

ГЛАВА ПЕТА

— К-какво?! — стъпи на пода, вече окончателно разбудена тя.

— Аз също подадох документите си. През август, когато прочетох обявата. Това притеснява ли те? Ако трябва, ще оттегля кандидатурата си.

Идеше ѝ да закрещи. Какво да му отговори? Да, притеснява ме! Не мога да разчитам на шансове за успех срещу човек като теб, който винаги печели.

— И защо ти беше да кандидатстваш за диригент тук? Не ти ли стигаше, че свириш в престижен оркестър като Бостънския? — Гласът ѝ трепереше забележимо.

— Ами... — Джон се поколеба. — Тогава още не бях получил отговор оттам. Писах до няколко места, без да имам нещо конкретно предвид.

Стори ѝ се, че не е съвсем искрен.

— А сега продължаваш ли да проявяваш интерес към това място?

— Ами... Би било забавно.

Тя скочи като ужилена и закрачи из стаята, доколкото ѝ позволяваше кабелът.

— А кое те кара да мислиш, че можеш да ръководиш симфоничен оркестър? — Забавно му било! Сякаш ставаше дума за някоя лудория.

— И аз като теб съм от години в този бранш. Усещам музиката и зная какви качества са нужни, за да бъдеш добър диригент.

— За твое сведение, моята квалификация включва нещо повече от дълъг стаж като музикант. — Бе вбесена.

— Казах — продължи след дълга пауза, доловил яростта в гласа ѝ, — че съм готов да се оттегля.

— Я не ме обиждай, Джон! Ако го направиш, никога повече няма да ти проговоря!

— Какво значи това?

— Не е ли очевидно? Според теб, ако останеш, аз нямам никакви шансове да спечеля. — Надяваше се да възрази, ала той замълча.

— Защо си толкова разстроена? Аз дори не искам тази работа.

— Току-що твърдеше обратното. Че щяло да бъде забавно! — Гласът ѝ стържеше от язвителност.

— Ей, слушай! Обадих ти се само за да ти кажа, че и аз участвам в конкурса. Не исках да го научиш от другаде и да решиш, че съм те мамил. Последното нещо, което желая, е да се караме. Честна, дума, Ейнджъл, струва ми се, че си най-противоречивата личност, която някога се е раждала!

— А ти — най-самомнителната! Джон, ти си музикант, а не диригент.

— Ей, ей, чувам те как крачиш из стаята. — Анджеела се почувства дребнава и свадлива и се ненавиждаше за това. — Имам чувството, че има още нещо, което премълчаваш. Усетих го още първата вечер у вас. За какво е всичко това, Ейнджъл? Сякаш сме изправени един срещу друг на ринга.

Тя изпъшка и се тръшна на леглото.

— Дори да ти кажа, няма да го разбереш.

— И какво е това загадъчно нещо, което не мога да проумея?

— Мен — изстреля тя. — Не знаеш що за човек съм, какво е важно за мен... Нищо.

— Допускам, че си права. Хората се променят.

— Искам да кажа, че никога не си ме познавал. Винаги си пренебрегвал желанията ми, моята индивидуалност. Когато бяхме деца, например, винаги правехме това, което искаше ти.

— Не е вярно.

— Я си спомни на какви игри играехме и с кого. Мисля, че вината не беше само твоя. Всички се държаха с теб като с по-специален и затова ти вероятно си решил, че никой не е по-важен от теб.

— Задръж за секунда! Да не би да се опитваш да ми кажеш, че осемнайсет години си се чувствала потискана от мен?

— По-точно — мачкана.

— Много ти благодаря. Ще ми посочиш ли някой пример?

— Няма да ми стигне времето. Припомни си онова тъпо изпълнение с мърдането на устните, сякаш пеем. Да не мислиш, че ми

харесваше?

— Да, бях убеден в това.

— Ненавиждах го! Само дето не припаднах от притеснение, преди да излезем на сцената. Мразех и проклетото висене на безмоторния самолет, яденето на пица с маслини, зимните излети, тъпите ти номера с разните влечуги и насекоми и повечето от филмите, които гледахме! Но никога не се бях чувствала така ужасно, както снощи с твоя джаз бенд!

Джон се засмя невярващо.

— Но ти беше свободна да избереш дали да го направиш. Добре го знаеше. А ако ме нямаше през първите осемнайсет години от живота ти, той щеше да закърнее, както сега в компанията на тоя сухар Айвън, когото наричаш свой приятел!

— Ах ти, надут егоист такъв! Закърняла съм била! Това е същото себелюбие, за което говоря! Животът ми е чудесен и аз си го харесвам. Но понеже на теб не ти допада, заявяваш, че е закърнял. Върви по дяволите!

— Похвален език за една учителка!

Ала тя изобщо не му обърна внимание.

— Да ти кажа ли още нещо? — Спря, цялата трепереща. Бе посред нощ, цял Ню Хампшир спеше, а тя се дереше като продавачка на риба на пристанище... — Джон, искам да ти припомня, че не аз, а ти напусна Уинстън. Устроила съм живота си тук и не съм съгласна да нахълтваш в него след толкова години и да правиш каквото си искаш.

— А аз не съм съгласен да ме смяташ за егоистичен неандерталец!

— Ето ти доказателство. Имаш прекрасна работа, за която повечето музиканти биха дали едното си око. Но не, това не ти е достатъчно. Винаги си бил такъв, Джон. За теб е важно да спечелиш още едно състезание, да докажеш още веднъж, че си най-добрият, без значение дали няма да нараниш някого по пътя към целта си. Неутолимата ти амбиция...

— Стига! — Анджела подскочи от вика му. — Няма да търпя повече да ме заливаш с помя! Обади се, когато се успокоиш!

— Ще има да чакаш!

Затръшнаха си слушалките почти едновременно.

Бе вече сряда, а в главата ѝ още продължаваше да цари безпорядък след нощния телефонен разговор с Джон. Днес имаше два часа по „История на музиката“ с пети клас и един „Струнни инструменти“ с осми.

Когато в края на деня и последният ученик напусна кабинета по музика, Анджела бе твърдо убедена, че само човек, който не е с всичкия си, може да се разкъсва между три сериозни сценични изяви през декември. Този петък бе концертът в гимназията, следващия вторник — този на колежа, а в неделя предстоеше коледният концерт на Уинстънския симфоничен оркестър. А тя имаше да урежда още цял куп неща.

Не ѝ вървеше тази седмица.

Наля си вода и глътна един аспириин. Част от нея копнееше да си остане у дома, да направи курабийки с цветна захар, да украси вратата си с истински борови клонки, а не с изкуствения пластмасов венец. Искаше ѝ се да има някой, за когото да създаде тази празнична атмосфера. Съпруг, деца...

Всъщност мечтите ѝ за семейство не бяха недостижими. Айвън на няколко пъти бе отварял дума за брак, намеквайки, че преместването му при нея би било само прелюдия към него. Анджела знаеше, че не е склонен след евентуална женитба тя да продължи да работи. Поне не на този натоварен режим. Той искаше хубав дом, добре гледани деца, спокойни обеда и вечери вкъщи. Неща, които и тя самата желаше. От нея се искаше само да каже „да“...

Главата още повече я заболя. Реши да вземе втори аспириин. Тази вечер ѝ предстоеше репетиция и неприятна среща с Джон. Той нямаше да отсъства. Всичко ѝ бе станало ясно — и отзивчивостта, с която се бе съгласил да свири като гостуващ солист, и идването му по средата на репетицията. Искан е присъствието му да се почувства не само от музикантите, които се надяваше скоро да ръководи, а и от господин Бийч, чийто глас може би бе решаващ в Съвета.

Възрастният диригент обаче бе неин приятел и наставник. Той я обичаше и ценеше и нямаше да я остави.

Ала като си представи четирите дами на средна възраст, чиято липса на реална представа за проблемите на оркестъра и надменно държание неведнъж бяха подлагали на изпитание търпението ѝ... Бе

убедена, че квалификацията и опитът ѝ като асистент нямаха да струват и пукнат петак в мига, в който зърнеха Джон Стодард: хубав, чаровен, истинска знаменитост за градче като Уинстън.

Ако можеше, би прескочила репетицията, но за неин късмет бе организатор на коледното парти и имаше да събира пари от колегите си. Тя въздъхна, взе куфарчето си и... Изгуби и ума, и дума от изненада.

Скръстил ръце, на вратата стоеше Джон. Хубавото му лице се открояваше на фона на вдигнатата яка на якето. Бе облечен с пуловер в златисти тонове и кафяви кадифени джинси. Топли и скъпи дрехи, мина ѝ през ума, преди да се намръщи.

— Какво правиш тук?

Блестящите му тъмни очи огледаха тъмнолилавия костюм, плътно прилепнал по тялото ѝ, и се задържаха на обувките с висок ток в същия цвят. След което бавно се върнаха на лицето ѝ. Каква ли я виждаше, запита се Анджела. Изискана млада дама или закърняла сухарка?

Той се отдели от вратата и закрачи бавно към нея.

— Имам репетиция.

— И си дошъл с цели пет часа по-рано?

— Така ли се оказва! — Изглеждаше спокоен и отпочинал. Явно среднощната им разпра не се отразяваше зле на съня му.

— Как ме намери? — с раздражение попита тя.

— Лесно. Просто отидох в канцеларията и казах, че трябва да говоря с теб за по-малкия си брат, на когото преподаваш. Секретарката веднага провери в програмата и ми каза къде си, дори предложи да ме доведе лично до тук.

— Не се и съмнявам. А не ти ли мина през ума, че може да не желая да те видя?

— Не. Освен това, вече свикнах.

Анджела едва се сдържа да не избухне. Облече набързо палтото си и се засили да мине покрай него, ала той я хвана за ръката.

— Ейнджъл, почакай. Знаеш прекрасно защо съм тук. Не ми създавай допълнителни трудности.

— Не зная за какво говориш — изгледа го унищожително тя.

— Не се преструвай. Откакто се познаваме, никога не сме се карали така, както по телефона онази нощ. Честна дума, това никак не

ми харесва!

— Съжالياвам, но не мога да се отрека от казаното, защото на теб не ти харесва.

— Да, но поне можеш да приемеш извинението ми.

— Не виждам причина да го правя.

— Ейнджъл, причината е, че не желая да бъдем скарани.

— Чудесно — метна чантата си на рамо тя. — Няма да сме скарани.

— Тогава — закрачи редом до нея Джон, — отиваме да пием кафе.

— Не желая да пия нищо — изпуфтя Анджела.

Джон отвори външната врата на гимназията и декемврийският следобед я посрещна с хладния си влажен дъх. Тя се сви в палтото си.

— Ейнджъл, спри за момент. — Тя се обърна и го погледна. Вятърът рошеше косата му и Анджела за сетен път се изненада колко много го харесва.

— Какво има? — Гласът ѝ прозвуча рязко и нетърпеливо.

— Ей, какво става с теб? Не можеш ли да приемеш извинението ми? Извинявай, че като моя приятелка съм правил живота ти непоносим. Че съм те карал да свириш музика, която не си харесвала. Извинявай, че имах наглостта да кандидатствам за диригентския пост, въпреки, че не знаех за твоя интерес към него! Извинявай дори за това, че обичам пица с маслини!

— Виждаш ли — вдигна рамене Анджела. — Дори не можеш да се извиниш като хората. — Обърна се и забърза към колата си, ала след третата крачка се спря. Поколеба се за миг и се приближи на няколко крачки до форда. — Боже мой!

Цялата задна част на колата ѝ бе изпълнена с красиви цветни балони. Ярките им лица весело се притискаха към стъклата.

— Ейнджъл, какво има? Да няма нещо нередно с колата ти? — съвсем невинно попита Джон.

Тя бавно заобиколи. Не биваше да се поддава на емоции. Не ѝ трябваха балони. Това бяха детинщини, които с нищо не променяха техните отношения. А може би бе дело на Айвън? Тя бързо отпъди тази мисъл. Той бе твърде практичен, за да харчи парите си за подобни скъпи неща.

— Не оставяй колата си отключена, всеки може да влезе. — Джон отвори вратата с немирен блясък в очите.

— Ти го направи, нали? Какво пилеене на пари! — Опита да се покаже равнодушна. Дали да не пусне балоните навън и да му покаже, че не я интересува? Не, не можеше да постъпи така. Никой не ѝ бе подарявал балони, при това толкова красиви!

Джон се пресегна и издърпа за връвчицата един червен.

— Хайде, засмей се, Ейнджъл! — заувещава я той и я докосна с него по носа.

— Стига, Джон!

— Съгласен съм, това е детинщина. — Балонът изглеждаше не на място в отпуснатата му ръка. — Явно си ми сърдита по-сериозно, отколкото предполагам.

— Браво, откри Америка! — Тя разкопча палтото си и се приготви да влезе в колата, ала Джон ѝ препречи пътя.

— Понеже съм тук цели пет часа по-рано... — Той занавива връвчицата на балона около пръста си. — ... и няма къде да отида, би ли ми позволила да дойда с теб?

Близостта му ѝ действаше смуцаващо.

— Джон, имам да върша куп неща и не мога да нарежа всичко ей така, за да си общувам с теб.

— Аз и не очаквам подобно нещо... — Той отвърза балона, който изпусна хелия със свистене и Анджела подскочи уплашено. — Надявах се — преправи гласа си като на заека Бъни Джон — да ми позволиш да постоя у вас. — Искаше да се покаже строга и сериозна, но с мъка се съдържаше да не се разсмее. — Е, какво ще кажеш? — продължи в същия дух той. — Дори ще изприпкам за пица и бира.

— Уф! Какво ще правя с теб, Стодарт? — изпъшка тя.

В отговор той я погледна със загадъчна усмивка.

На червения светофар след училището Джон натисна клаксона и ѝ даде знак да го пусне пред нея. Вместо да кара направо, даде мигач и зави наляво.

— Сега пък какво правиш, Джонатан? — Движеха се по старата им улица, Елм Стрийт. Ето го, вече бе спрял встрани и в момента слизаше от колата си.

— Само за малко, Ейнджъл, искам да видя старата ни къща. Не съм идвал тук, откакто се преместихме.

Джон се загледа в хубавата сграда във викториански стил, домът, който помнеше от детство си.

— Това е глупаво, Джон. — Анджела спря до него, без да изключва двигателя. Разговаряха през отворения прозорец на колата. — Навява скръб. Сякаш съм на гробище...

Той като че ли не я чу и продължи отвъд оградата. Огледа задния двор, качи се на терасата... Входната врата бе облепена със златно фолио, върху което имаше широка червена лента, завързана на панделка, като коледен подарък.

— Не се е променило много, нали? — Анджела погледна към отсрещната страна на улицата, където потънала в зеленина, се виждаше обкованата с дъски къща, в която бе израсла.

— Джон, да си тръгваме — преглътна с усилие тя.

— Виж каква голяма елха! — Преди да е успяла да я види, последва новото му възклицание: — О, небеса!

— Сега пък какво?

— Къщата на семейство Търгуд се продава!

Анджела изключи двигателя и като мърмореше недоволено, тръгна след него. На фона на останалите къщи за хора от средната класа, тази бе истински замък. Джон стоеше пред един от прозорците откъм улицата. Там бе библиотеката, спомни си Анджела. Той засенчи очите си с шепи и надникна през стъклото.

— Няма никой.

Анджела също бе любопитна да хвърли едно око. Прекоси замръзналата морава, промъкна се през живия плет и погледна през прозореца на приемната. Насреща ѝ се виждаше огромна каменна камина, една от четирите в къщата.

— Къде ли са отишли? — промърмори Джон.

— Не ме интересуват. Скръндзи такива! Помниш ли полускапаните ябълки, които раздаваха за Хелюин? — Тя направи неприятна гримаса и той се засмя.

— Да, но за Коледа правеха три елхи. Спомняш ли си онази, четириметровата в приемната? Беше прекрасно... Е, хайде да тръгваме, Уестгейт, имаш много работа.

Обядваха на малката кръгла маса в кухнята, заобиколени от балоните, и гледаха през прозореца как снегът се сипе полека навън. Анджела бе предоставила на Джон инициативата да води разговора.

Чудеше се какво се бе случило помежду им. На пръв поглед нищо не се бе променило. И сега, както и преди, имаше всички основания да му бъде обидена. Ала за беда не можеше да се сърди на човек, който се държеше толкова приятелски с нея.

— Всъщност една от причините да дойда по-рано, бе да те питам какво ще кажеш за един уикенд в Бостън.

— Не, благодаря. Вече бяхме там.

— Имах предвид — почеса се по брадата той — пристигане в петък вечер, в събота разходка из града, а вечерта — на концерт. И чак в неделя — пътуване обратно.

— О, звучи прекрасно! — подпря замечтано глава тя. — Но не зная какво ще каже Айвън за толкова дълъг престой...

Той направи гримаса.

— А не би ли могла да дойдеш сама?

— Джон!

— Добре, добре. Предполагам, че не.

— Дори и да не е заради него, какво ще каже Синтия?

Той предпочете да не го коментира.

— Все пак попитай Айвън. — Но Анджела знаеше, че нямаше смисъл да го прави. Той мразеше пътуванията през почивните дни.

— Е, време е да тръгваме за репетиция.

Тя развърза скришом един балон и като го държеше най-невинно се приближи до Джон, който в този момент си обличаше якето. Пусна балона и освободеният хелий изсвистя с рязък звук. Джон подскочи стреснат, а Анджела се запревива от смях.

— Ти си непоправима, Уестгейт! — Усмихна се доволен Джон.

— Благодаря. Дължа го изцяло на теб!

Репетицията продължи до късно, но Анджела остана и след нея, за да уреди някои въпроси около коледното парти.

Беше се прибрала от около половин час и вече се прозяваше. Чу, че пред къщата ѝ спира кола и погледна през прозореца. Беше Джон. Тя отвори вратата и попита по-скоро от учтивост:

— Ще влезеш ли да пийнеш нещо топло — кафе, мляко с какао?
— Изглеждаше ѝ уморен и не очакваше да приеме.

— С удоволствие бих изпил чаша горещо какао.

— Ами... Тогава заповядай.

— Ей, да не ти създам проблеми?

— Не ставай глупав — смърри го тя.

Всъщност проблем вече имаше — това, че искаше Джон да влезе. Както и да се убеждаваше, че е по-добре да го държи настрана от себе си, сърцето ѝ бе на друго мнение.

— Тази камина може ли да се пали или е само за декорация? — извика Джон от хола.

— Да, защо? — Тя сложи млякото на котлона в кухнята.

— Ами, тук е доста студено.

Когато Анджела се върна, огънят вече беше обхванал цепениците. Тя седна на канапето до Джон и двамата се загледаха мълчаливо в пламъците.

— Извинявай, че избухнах през онази нощ — гледаше встрани, изненадана от себе си. — Не че се отказвам от думите си, но...

Той сложи ръка на тила ѝ. Стана ѝ топло и приятно.

— Шшт... Да не говорим за това.

Анджела кимна и се опита да не обръща внимание на тръпките, предизвикани от лекия масаж на пръстите му.

— Все пак, имам един въпрос.

— Какъв? — Подпрял глава на облегалката, той я гледаше през полуотворените си клепачи.

— Какво ще правиш с кандидатурата си?

— Да не съм луд да ти отговоря — усмихна се сънливо Джон. — Каквото и да ти кажа, няма да ти хареса и ще си намериш повод да ми се разсърдиш.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да прекарам три седмици в напрегнато очакване?

— Точно така. — Той остави празната чаша в края на масичката и се обърна към Анджела, която потропваше нервно с крак. — В колко часа ставаш сутрин, Ейнджъл?

— Защо?

— Защото в девет трябва да съм на работа.

— Джон, не можеш да останеш тук — преглътна смутено тя.

Той събу ботушите си и легна на една страна.

— Събуди ме в седем, ако обичаш.

Анджела скръсти ръце и се замисли. Както бе затоплен край огъня на камината, едно излизане в студа навън със сигурност би означавало да настине.

— Е, добре — въздъхна тя. — Можеш да се преместиш в другата стая, тук ще ти се схване врата.

На следващата сутрин Анджела миеше зъбите си в банята на втория етаж, когато телефонът иззвъня.

— Ейнджъл? — Викна от долу Джон. — Ще вдигнеш ли слушалката?

— Обади се ти, аз идвам след секунда. — Тя изплакна устата си от пастата и заслиза по стълбите.

Джон я гледаше с красноречиво изражение на лицето.

— О, не! — промърмори тя. Пое от ръката му слушалката и изрече с треперещ глас: — Ало?

— Анджела, скъпа. Забрави да ми позвъниш снощи.

— Добро утро, Айвън. Как си?

— Боя се, че не особено добре. Защо не ми се обади снощи? Притесних се. — Въпреки загрижените слова, усещаше металните нотки в гласа му. Погледна към госта си, който седеше умислен в кухнята. Явно се налагаше да каже няколко думи по въпроса.

— Снощи Джон остана да преспи у дома. Репетицията свърши късно, а той бе толкова уморен, че се опасявах да не заспи зад волана. Затова настоях да пренощува тук — постара се да говори съвсем естествено Анджела.

— Зная — отвърна Айвън. — Идвах до вас към полунощ и видях колата му.

Сякаш я заля с вряла вода. Значи просто я бе изпитвал?!

— З-защо не се обади?

— На този въпрос трябва да си отговориш ти.

— Надявам се — кръвта й нахлу в главата, — че нямаш предвид онова, което си мисля, че имаш!

Смехът му бе като повеи на леден вятър, понесъл сухи листа.

— Ами, само за седмица този твой приятел успя да преспи у вас. А аз от половин година се мъча безуспешно. Така че, извини ме за любопитството.

Задушаваше се от възмущение.

— Между вас няма никакво място за сравнение. Джон и аз сме само приятели. — Приятели ли каза? Това ли бе истината?

— Сигурно ще ми кажеш, че всички мотели в района са били препълнени...

— Слушай — притисна с пръсти челото си Анджела, — може ли да продължим друг път? Просто не зная какво друго да ти кажа.

— Чудесно. Извинявай, че ви прекъснах заниманията. — Айвън дори не се постара да завоалира намека си.

Джон миеше съдовете от вечеря в кухнята.

— Остави това, Джон. Предстои ти дълъг път.

Той се обърна и я прониза с тъмния си поглед.

— За какъв дявол излизаш с този глупак?

— Въпросът ти — вирна брадичка тя — е неучтив и неуместен.

— Така ли?

— Да. Не зная какво си мислиш, но Айвън само се интересуваше дали нещо не се е случило, че си останал. Всичко е наред. — Понечи да остави чашата от кафето си в мивката, но я изпусна. Усети неочаквано парене в очите.

— Чудесно — въздъхна с горчивина Джон. — Всичко е наред, като изключим факта, че в негово присъствие се превръщаш в сноп от опънати нерви. Познавам доста мъже с подобно собственическо отношение към приятелките си като Айвън. Горките, дори не могат да кихнат, без да им се наложи да дават писмено обяснение за случая! Това ли искаш, Ейнджъл?

Тя се завъртя на пети и изстреля с нарастващо негодувание:

— Поне го е грижа за мен!

Тишината тегнеше от неизречено обвинение.

— Само така ти изглежда, скъпа.

— Джон, би ли си гледал своята работа?

— Точно това и правя. — Гледаше я право в очите, докато тя не отмести нейните. Обърна се и отиде за якето си. — Благодаря ти, че ми позволи да пренощувам у вас.

Тя отметна косата си назад и не каза нищо. Ала в момента, в който излезе, запрати с ярост една възглавница към вратата.

Не можеше да си намери място от яд. Виж го ти! Не стига, че се вмъкна в живота ѝ и развали статуквото, а отгоре на всичко седнал да

дава преценки за този и онзи! Истината бе, че не можеше да разбере мъжете като Айвън, които обичат живота в малкия град и не се страхуват от сериозни ангажименти.

Ала когато след малко гневът ѝ се уталожи, отстъпи място на потрезви мисли.

Ако наистина всичко в отношенията ѝ с Айвън бе наред, защо не желаше физическа близост с него?

ГЛАВА ШЕСТА

Коледният концерт в Уинстънеката гимназия беше в разгара си. Току-що бе минало изпълнението на струнния оркестър, който Анджела ръководеше, и сега по-големите ученици подреждаха с тропот на сцената подиумите за хора. Тя им даваше наставления и се стараеше да потисне смеха си при вида на падащия изкуствен сняг, предназначен за изпълнението на „Тиха нощ, свята нощ“.

— Анджела?

— Да? — заозърта се тя.

— Моите поздравления за чудесното представяне! — Насреща ѝ идваше усмихнат новопостъпилият диригент на духовия оркестър в училището с протегнатата ръка. В последния момент обаче се отказа и приятелски я прегърна.

— Благодаря, Боб.

— Ако моите питомци се представят наполовина като твоите...

— Не се притеснявай, всичко ще бъде наред, Боб! Стискам ти палци! — усмихна се тя и го изпрати с поглед.

Тази вечер бе в особено приповдигнато настроение. Заслугата за това не бе единствено на заобикалящите я тълпи от развълнувани тийнейджъри. Бяха се сдобрили с Айвън. Когато бе влязла в кабинета си, на бюрото ѝ имаше оставен букет карамфили и бележка, в която ѝ поднасяше извинението си. После го беше направил и лично, а след последния час я бе завел на вечеря в ресторант.

След като я беше изпратил, Анджела дълго мисли за връзката им. Бяха се запознали непосредствено след смъртта на майка ѝ. Тогава тя се чувстваше самотна и объркана. Айвън бе запълнил празнината в живота ѝ, обграждайки я с внимание и грижи. Всяка вечер ѝ се обаждаше по телефона, вземаше храна за вкъщи и се отбиваше, за да вечерят заедно. Как би се справила, ако не беше той?

Всъщност промяната в държанието му беше съвсем отскоро и може би вината за това бе у нея. Навярно не му обръщаше достатъчно внимание и по този начин го караше да се чувства основателно

засегнат. Що се отнася до скарването заради преспиването на Джон, като се замисли, стигна до извода, че повечето мъже биха реагирали като Айвън. Накрая Анджеела си бе легнала с твърдото намерение да положи усилия да оправи отношенията си с него.

Всички хористи вече бяха заели местата си. Нейната задача беше приключена.

— О, ти ли си? — засмя се тя. За малко да се блъсне в мощния гръден кош на Айвън. — Какво правиш тук?

Лицето му остана сериозно.

— Отбих се да те взема, за да пийнем по нещо. Нямах повече работа тук, нали?

Тя отвори уста да възрази, после я затвори.

Зарей поглед в живописната празнична бъркотия зад кулисите. Ето ги ефирните елфи, снажният ученик, преоблечен като Дядо Коледа... Наистина нямаше повече ангажменти, ала искаше да остане. Щастливите лица на гимназистите й действаха чудодейно. Бяха я върнали към собствените й ученически години, които бяха преминали по същите тези коридори и на същата тази сцена. За първи път от години бе почувствала празничния дух на Коледа.

В този момент си спомни за решението си.

— Ще си взема палтото — промълви с помръкнало лице.

— Кой беше онзи мъж? — попита я Айвън, докато вървяха към изхода.

— За кого говориш? — отвърна разсеяно Анджеела, заслушана в изпълнението на хора.

— За мъжа, който те прегръщаше пред всички.

— Боб ли имаш предвид?! — изгледа го с недоумение тя. — Сигурно не говориш сериозно... — В строгите му сиви очи нямаше и намек за шеговитост. — Та това бе съвсем обикновена невинна прегръдка между колеги! Поздрави ме за изпълнението на струнния оркестър.

Айвън продължаваше да я гледа навъсено.

— За бога, той е женен! При това бракът му е щастлив!

— Може би за теб тази прегръдка е невинна, но аз съм мъж и знам как действат подобни „невинни“ жестове на мъжете! Това е флирт, Анджеела!

Би могла да му се извини, да го увери, че подобно нещо никога повече няма да се случи, но внезапно всичко това ѝ стори ужасно обидно и унижително.

— Айвън, надявам се, че няма да възразиш, ако не дойда с теб.

— Значи се връщаш, така ли? — повдигна едната си вежда той.

Макар да изгаряше от желание да постъпи точно така, тя се запъти към колата си.

— Уморена съм и си отивам вкъщи.

— Чудесно, аз ще...

— Не. Прибирам се сама. Освен това мисля, че... — Тя преглътна. — ... имаме нужда да си починем един от друг следващите два-три дни.

— Какво?! — изгледа я остро той. — Завинаги ли?

— Не, казах само за този уикенд. Сигурна съм, че така е по-добре и за двама ни. Ще можем да си дадем отговор на въпроса какво означаваме един за друг.

— Но какво ще правиш?

— Не се тревожи — вдигна рамене Анджела. — Ще пазарувам, ще си направя коледната украса, ще проверявам тестове...

— Това е абсурд!

Без да му обръща повече внимание, тя влезе бързо в колата и подкара към дома си.

Когато се прибра вкъщи запали всички лампи, пусна радиото и си наля чаша канелено бренди. Още трепереше. Надяваше се, че е постъпила правилно. Отпи голяма глътка от чашата си и обходи с поглед стаята. Какво ли щеше да прави през тези два дни? Някакъв шум откъм тавана привлече вниманието ѝ. Вдигна глава и видя ярките балони, които се полюшваха от потока топъл въздух и се удряха лекичко в стената.

— О, Джон! — Гърлото ѝ се сви в болезнена конвулсия.

Знаеше, че не бива, но той бе единственият човек на света, когото искаше да чуе в този момент. Не усети как се озова до телефона.

— Здравей, Джон. — Гласът ѝ звучеше ужасно. — Не вярвах, че ще те намеря вкъщи.

— Ейнджъл, ти ли си? Утре имаме матине и се упражнявам.

— Какво ще свирите?

— Нещо вълшебно! „Алпийска симфония“ на Щраус.

— Чудесно. Утре и аз ще мога да ѝ се насладя на вечерното ви представление. — Изчака малко, ала линията мълчеше. — Естествено, ако поканата ти още е в сила.

Дявол да го вземе, Джон усещаше, че нещо не е наред при нея!

— Разбира се. Колко билета да взема?

— Един. Айвън... е на банкет в колежа, но настоява аз да дойда и да се позабавлявам през уикенда.

За нейно облекчение той не каза нищо по въпроса.

— Ще останеш и за неделя, нали?

— Да. — Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Страхотно! Вземай лист и молив и записвай.

От вълнение Анджела го изпъстри с такива йероглифи, че се чудеше дали някога ще може да ги разчете.

— Синтия също ли ще бъде?

— Не, тя е по работа извън града.

Анджела облиза изпръхналите си устни.

— Жалко. Хубаво беше да имам компания за концерта.

— Ейнджъл, всичко наред ли е?

— Да, разбира се. — С фалшиво приповдигнат тон отвърна тя. — Е, до утре.

Апартаментът на Джон бе на първия етаж в елегантна триетажна тухлена сграда близо до Харвард Скуеър. Вратата се отвори, преди още да е натиснала звънеца.

— Ето те и теб! — посрещна я Джон, облечен в сив панталон с ръб и черен ръчно плетен пуловер, гладко избръснат, с още влажна от сутрешния душ коса. От него се носеше ухание на сапун и хубав мъжки афършейв. — Заповядай — покани я учтиво той.

Апартаментът бе невероятно светъл и просторен — впечатление, което се подсилваше от високия таван, белите стени и дъбовия паркет.

— Тук е прекрасно, Джон!

— Да, но професорът и семейството му се връщат след Коледа.

— Какво ще правиш тогава?

— Още не съм решил. Ела да оставиш нещата си в стаята за гости, а после ще ти покажа и другите стаи.

— Надявам се, че не съм прекъснала заниманията ти — рече Анджела, докато слагаше върху леглото пътната си чанта. — Ако трябва да се упражняваш за довечера...

— Не, вече свирех три часа. — Бе смаяна от усърдието му.

Джон предложи кафе, но тя отказа и той я разведе из апартамента. На една витринка в кухнята забеляза няколко снимки в рамки.

— О, родителите ти — усмихна се Анджела и взе една от тях. — Как са те?

— Както обикновено. Продължават да държат магазин за музикални инструменти. Майка ми има ново хоби — увлякла се е по леководолазния спорт.

— Изглеждат чудесно. — Анджела се вгледа в хубавия тъмнокос мъж, на когото Джон приличаше, и в лъчезарно усмихнатата госпожа Стодарт, от която той бе наследил свободолюбивия дух. — О, виж ти! — Видя снимка на техния клас от гимназията и бе поласкана. — А кои са останалите хора тук?

— Приятели, с които се сблизих по време на пътуванията ми, с които свирехме заедно. Тук сме във Виена, а там — в Япония.

— Не говориш много за това. Липсват ли ти турнетата, всички тези вълнуващи места?

Джон дълго мълча със зареян поглед.

— Имах чудесната възможност да пътувам и да науча много неща. Сигурно няма да ми повярваш, но в един момент започна да ми липсва Нова Англия. И по-точно Уинстън. Един ден се събудих и си дадох сметка, че нямам нищо. Само дрехите на гърба си и тези снимки. И което бе още по-лошо, не принадлежа на никое място.

Въпреки, че говореше съвсем сериозно, Анджела не знаеше колко време щеше да продължи това настроение. Джон нямаше представа какво значи да се установиш някъде за постоянно. Колко ли щеше да издържи? Две години? Или шест месеца? Отсега знаеше, че щеше да страда, когато си замине.

— Още ли искаш да се разходим из Бостън? — Попита той. От меката светлина на декемврийския ден изглеждаше по-привлекателен откогато и да било. За миг Анджела забрави за въпроса му.

— Н-нямам търпение да тръгнем.

Тя облече розовото си скиорско яке и извади от джоба си чифт ръкавици в същия цвят. Джон я погали с умиление.

— Е, розово зайче, къде желаш да отидем?

Сигурна бе, че страните ѝ станаха по-тъмно розови от якето. Боеше се физическото им привличане да не ѝ създаде нови проблеми. Припомни си коя бе причината да бъде тук. Да си почине, за да влее нов живот във връзката си с Айвън.

— Избери — отвори входната врата Джон. — Музея на изящните изкуства, търговския център „Фенъл Хол“ или Аквариума?

— Няма да ни стигне времето за всичко — усети ръката му на гърба си и потръпна. — Може би „Фенъл Хол“...

— Добре — съгласи се веднага той.

— Джон, сигурен ли си? Става въпрос за пазаруване.

— Зная — примигна той. — Въпросът е дали ще имаш търпение да ми помогнеш да намеря нещата, които съм отбелязал в списъка в задния ми джоб.

— Само ако и ти направиш същото за мен — усмихна се тя.

Качиха се на метрото и след половин час се оказаха сред празнично шумящата тълпа. Всичко наоколо блестеше и ухаеше почти като в детството ѝ. На площада пред централната сграда на „Фенъл Хол“ група музиканти, облечени във викториански костюми, свиреше „Джингъл белс“ със звънчета.

— О, Джон! Толкова е хубаво! — смееше се Анджеела. Той я погледна със странен блясък в очите. — Какво има?

— Нищо особено, просто изглеждаш щастлива.

Да, наистина беше щастлива. Толкова радостна и безгрижна не бе се чувствала от години.

Замисли се и съвсем честно призна, че бе предприела това пътуване не заради връзката си с Айвън, а заради себе си.

И за първи път си даде сметка колко много ѝ бе липсвал Джон с неговата заразяваща жизненост през всички тези години!

От едно прелестно малко кафене си купиша арабски тестени банички с вкусен пикантен пълнеж. Анджеела седеше, дъвчеше с наслада и си мислеше. Гостуването ѝ тук бе повратна точка в отношенията им с Джон. Досега винаги той бе идвал при нея, а сега бе станало обратното...

Въоръжени със списъците си, двамата поеха смело към отрупаните щандове. Анджела усети странно затопляне при допира на Джон, докато се возеха в претъпкания асансьор. Стори ѝ се, че той също го разбра и стана по-затворен и мълчалив. По дяволите, нямаше да преживее унижението, ако той разбере колко силно я привлича.

Въздъхна с облекчение, когато отново се озоваха в апартамента на Харвард Скуеър.

Помогна му да сервира за вечеря италианските тортелини, които купиха пътом. Разговаряха приятелски, отбягвайки директните погледи в очите. Веднага след като се нахраниха отидоха да се преоблекат за концерта.

Анджела приключи с тоалета си и излезе в хола. Завари Джон пред стерео уредбата в хола, заслушан в резултата от мачовете. Не искаше да го смуцава и остана мълчаливо до вратата. Колко елегантен и стегнат беше в снежнобялата си риза, лъснатите черни обувки и смокинга! Не бе предполагала, че тази дреха може да стои толкова изящно.

Най-сетне и той я забеляза и гъстите му мигли трепнаха.

— Здравсти! — От топлата му усмивка краката ѝ се подкосиха. Роклята, която бе облякла, беше в обичайния класически стил — черна, без ръкави, с кройка по тялото и изрязана по врата. Струваше ѝ се обаче, че е възкъса и това я притесняваше.

— Добре ли съм? — обърна се тя към Джон.

Той стоеше, без да помръдне. Единствено очите му се движеха от свободно падащата по раменете ѝ руса коса, по голите ѝ ръце, надолу по черния копринен чорапогащник до обувките с висок ток.

— Да — преглътна с усилие Джон. — Изглеждаш чудесно.

После се обърна и отиде за палтата им.

Пристигнаха в Симфони Хол и той ѝ подаде билета — първи балкон, първи ред.

— Ще се видим след около два часа — сбърчи леко чело. — Съжалявам, че се налага да седиш сама.

— Няма страшно, вече съм голямо момиче.

Джон се засуети и запристъпва от крак на крак. Изведнъж нещо ѝ щракна и една еретична мисъл ѝ мина през ума.

— Стодарт, да не би да се притесняваш? — Анджела едва сдържаше смеха си.

Той погледна към върволицата празнично облечени хора, прииждащи по широките мраморни стъпала към залата и направи безуспешен опит да си придаде безгрижен вид.

— Не мога да повярвам! Ах, защо камерата ми не е тук!

— Няма нищо смешно... — усмихна се смутено Джон.

— Разбира се. — Анджела го прегърна с усмивка. — Знаеш, че ще бъдеш страхотен както винаги! — Целуна го по гладко избръснатата буза. И в същия момент усети, че е направила грешка. Под въздействието на уханието и топлината, които се излъчваха от него, от приятелския ѝ жест на морална подкрепа не остана и следа. Тя погледна в очите му и прочете в тях цял куп неизречени въпроси. Понечи да се отдръпне, ала ръцете му бяха здраво залепнали за раменете ѝ. Двамата стояха и се гледаха. Само няколко сантиметра деляха устните им...

— Благодаря, Ейнджъл — пусна я накрая Джон и смутено се прокашля. — Ще се видим отново във фойето след концерта.

Тя кимна и с отмалели крака забърза към залата.

С вдигането на завесата впери поглед в групата на валдхорните. Очите ѝ се навлажниха, а гърлото ѝ се сви в конвулсия още след първите акорди. Не беше в стила ѝ да реагира толкова емоционално на концерти. И това се дължеше не само на чудесното изпълнение и на божествената музика на Щраус. Причината бе, че там долу свиреше Джон и това я изпълваше с особена, извънмерна гордост.

Загльхнаха и последните акорди на симфонията. Възторжената публика стана на крака. Анджела обаче остана седнала, по страните ѝ се стичаха сълзи. Не би могла да обясни реакцията си, дори животът ѝ да зависеше от това.

Накрая се хвана за облегалката на стола и се изправи. В този миг Джон я погледна от сцената. Бе успял да я открие, въпреки голямото разстояние и слабата светлина. Чувстваше погледа му като гореща връзка, която ги свързваше почти физически.

О, боже! Какво става с мен, питаше се тя.

Запъти се към най-близката дамска тоалетна. Страните ѝ горяха, очите ѝ бяха зачервени. Намокри кърпичката си и я допря до лицето си. Трябваше да се стегне. Нищо не се беше случило, просто бе дала воля на въображението си. Дватама с Джон бяха просто приятели. А правило номер едно при приятелите бе никога да не позволяват неща като физическото привличане да развалят отношенията им.

С тези мисли в главата Анджеела заслиза по стълбите към фойето. Съзря Джон да идва към нея с характерната си лека походка. В момента сваляше папийонката си и разкопчаваше горното копче на ризата си. Усмиваше ѝ се по своя неподражаем начин.

В този миг Анджеела си помисли, че може би най-трудната задача в живота ѝ ще се окаже да държи този мъж на разстояние от себе си.

ГЛАВА СЕДМА

Анджела присви очи от ярката утринна светлина.

— Извинявай за това, че снощи бях толкова скучна компания. Бях доста уморена. — Избягваше погледа на Джон.

След концерта бе в особена емоционална възбуда и се боеше, че Джон ще разбере всичко. Затова предпочете да отиде в стаята си. Дълго не можа да заспи и причината не бе особеното легло, нито концерта. Чуваше как Джон се движи тихо отгътък и въображението ѝ рисуваше възможностите, които нощта предоставяше...

Не, това не биваше да се случва за втори път. Бе страдала достатъчно дълго и болезнено и знаеше високата цена, която се заплаща, когато прекрачиш в забранената зона между приятелството и интимната близост. Заспа с мисълта, че искрите между нея и Джон са плод на въображението ѝ.

Тази сутрин успяваше да се държи на разстояние и понеже не желаше да се подлага на нови изпитания, в девет и половина реши, че ще бъде най-добре да си тръгне.

— Защо не останеш още малко? — поколеба се, преди да занесе чантата ѝ до колата той.

— Съжалявам, Джон, но ме очаква напрегната седмица. Предстои ми да оформям срочни оценки, във вторник е концертът на колежа, в четвъртък съм на интервю пред Съвета на директорите на Уинстънския симфоничен оркестър...

— Така ли? — учуди се той. — Моето мина преди повече от месец. Изненадан съм, че са ти определили дата чак за сега. — Значи наистина не е знаел за нейните амбиции към диригентския пост. — Не се безпокой, не задават никакви подвеждащи въпроси, а дори и да искат, съмнявам се, че биха могли да измислят нещо.

— Джон — погледна Анджела самоувереното му лице, — все пак, няма ли да ми кажеш дали продължаваш да участваш в конкурса?

— За нищо на света — поклати глава той и се засмя. — Отпусни се, Уестгейт. — Постави ръце на раменете ѝ и зашари бавно дълбоките

си тъмни очи по лицето ѝ — първо косата, после нежната извивка на скулите, устните ѝ...

И внезапно нещо отново избухна между тях. Сърцето на Анджела заби, дъхът ѝ се учести от завладялото я силно усещане. Сякаш между нея и Джон протичаше волтова дъга. Той свали ръцете си от нея и отстъпи смутено назад.

— Жалко, че не можеш да останеш по-дълго. Аз и оркестърът сме във ваканция през следващите две седмици, така че нямаше да скучаеш.

Тя отиде бързо до колата и остави чантата си. Знаеше, че лицето ѝ е алено.

— Ваканция значи? Чудесно! — Чувстваше се доста неловко и искаше час по-скоро да потегли. — Е, довиждане, Джон. Беше много приятно.

— Да, ще трябва да го направим пак.

— Да се надяваме, че Синтия и Айвън няма да бъдат заети тогава. — Погледна го крадешком. Размяната на празни фрази на учтивост запълваше неловкия и за двамата момент.

— Имаш ли нещо против да дойда в сряда преди репетицията, както миналия път? — Тя си спомни колко неприятности ѝ бе коствало идването му. Джон усети колебанието ѝ. — Всъщност, по-добре да се чуем по телефона допълнително. На добър път и карай умната!

— Доколкото си спомням, един от нас взе шофьорска книжка от раз и това не беше ти! — припомни му тя и включи двигателя.

За първи път ѝ се случваше да украсяваше сама коледна елха и бе на път да се провали. Проклетото дръвче не искаше да се закрепил в стойката. Налагаше се да изчака, докато ѝ дойде подкрепление отвън. Анджела изпъшка и отхапа от изядения наполовина сандвич. Силно тропане по входната врата я накара да подскочи. Сигурно беше Айвън, той никога не използваше звънеца.

— Идва-а-м! — бързо прекоси хола, надникна през запотеното стъкло и отключи. — Здравей.

Айвън влезе, без да се усмихне.

— Значи най-последно се прибра.

— Да. Беше ли в колежа днес? Не те видях.

— Сигурно не си ме търсила достатъчно, защото бях.

Веселото настроение, с което се бе върнала от училище започна бързо да се изпарява.

— Какво прави през този уикенд, Анджеела?

— О, много неща! — Нервите ѝ взеха да се опъват, ала тя направи усилие да се усмихне. — Обикалях по магазините за подаръци, купих си елха. А ти как прекара?

— Има ли значение? Теб изобщо интересува ли те това?

— Разбира се — зачупи нервно пръсти Анджеела.

Айвън пристъпи към нея, сложил ръце на кръста.

— Къде беше в събота през нощта?

Мозъкът ѝ заработи трескаво. Знаеше колко болезнено ревнив беше без никаква сериозна причина. А как ли щеше да реагира сега, ако разбере, че е прекарала цяло денонощие с друг мъж?

— Т-ти звъня ли ми? Нали бяхме решили да не...

— Решили?! — Лицето му бе мораво. — Струва ми се, че единственият от нас, който взема решения, си ти.

— Но... Това бе опит да заздравим връзката си. Понякога, когато двама души от дълго време са заедно, имат нужда да се дистанцират за известно време.

— Къде беше, Анджеела? — Айвън я гледаше с присвити очи.

— Аз... Аз...

Устните му се изкривиха в насмешка.

— Била си със Стодард, нали?

Внезапно на Анджеела ѝ дойде до гуша от заплашителното му държание.

— И какво, ако съм била?

Ръката му се стовари върху канапетото.

— Знаех си аз! — Тя се дръпна при тази необуздана реакция. — Анджеела, на това трябва да се сложи край! Още сега! — Юмрукът му акцентираше всяка произнесена дума.

Макар напоследък да го бе виждала в доста неприятни моменти, тази ярост бе нещо ново за нея. Сякаш проявите му следваха някакъв модел, при мисълта, за който косата ѝ настръхна. Тя се запъти към вратата с треперещи крака.

— Мисля, че е по-добре да си отидеш.

— Не и докато не уредим този въпрос!

— Считай, че вече е уреден. — Отвори рязко вратата. — До гуша ми дойде от твоето собственическо отношение към мен! И от доста други неща. А сега напусни къщата ми и повече не се връщай. Никога!

Очите му се разшириха от изненада и ярост.

— Гониш ме?! Значи край, така ли?

— Точно така. А сега си тръгвай! — Гледаше го безстрашно в очите с незнайно отде придобит кураж. Айвън излезе, а тя затвори светкавично и превъртя ключа.

Няколко минути стоя с гръб, опрян на вратата, почти без да диша. Знаеше, че той е отвън на стълбите. По челото ѝ избиха капчици пот. Накрая чу тежките му стъпки да се отдалечават, а миг по-късно и шума от двигателя на колата му.

Свлече се на пода, цялата треперееща и закри лицето си с длани. Господи, какво стана с хубавия ѝ подреден живот!

Вдигна поглед към тавана и през напирещите сълзи видя балоните. Беше дошъл Джон, Негово Величество Господин Хаос! Ето какво бе станало. Но най-обезпокоителното бе, че дори в този миг Анджеला желаше от цялото си сърце той да е тук.

— Ай-вън — изрече на глас тя. — Името на този претенциозен глупак е Ай-вън, а не Айви! Вече ще го наричам само така!

Отиде в кухнята и си направи чай. Как можа да се обвърже с подобен грубиян? Колкото повече време минаваше, толкова по-уверена и спокойна се чувстваше. С горчива усмивка си даде сметка, че Айвън бе коренна противоположност на Джон и може би именно това я бе привлякло към него.

Отпиваше от чая си и си мислеше за бившия си почти годеник. Всъщност той не бе силен, както ѝ се бе струвало, нито пък обичаше домашния уют. Просто беше инертен. И не правеше нищо, ако няма личен интерес. Не ходеше никъде, нямаше приятели, и очевидно искаше и от нея същото. Сякаш се чувстваше заплашен от заниманията ѝ и от хората, с които Анджеला общуваше.

Как съм могла да бъда толкова глупава? От пръв поглед Джон го бе разбрал що за човек е. Айвън бе просто един слабохарактерен грубиян и Анджеला бе щастлива, че най-после се бе отървала от него.

Господи, колко много ѝ се искаше Джон да е тук. Единствено той знаеше как да я развесели. Погледна към телефона. Какво лошо имаше в това, да му се обади? Нали остана да се чуват допълнително за

сряда... Остави чашата на масичката и се запъти с усмивка към телефона.

Когато в сряда Анджела отвори вратата, видя Джон с голяма блестяща валдохорна от месинг, украсена с червена копринена панделка.

— Много е красива, но аз вече си имам венец на вратата.

— Не се безпокой — усмихна се самодоволно той, — тя е за моята врата. Ще дойдеш ли да ми помогнеш да я сложа?

— Не мога, след три часа имаме репетиция.

Джон влезе и както винаги, въздухът наоколо се наелектризира от присъствието му.

— Чудесна елха. Връщаме се назад към природата, а, Уестгейт?

— Нямах време да я украся — погледна тъжно към дръвчето тя.

Чувстваше се като замаяна. Бе се върнала от училище преди час, ала мисълта ѝ до такава степен бе заета с очакването на Джон, че не бе в състояние да се заеме сериозно с нищо. Бе сложила млякото в шкафа с чиниите, на няколко пъти тръгваше за нещо и забравяше за какво. Като влюбена гимназистка умува половин час кой пуловер и кои джинси да облече.

Не беше много редно да го кани на вечеря. Макар Джон да не знаеше за раздялата ѝ с Айвън, тя се чувстваше странно беззащитна и уязвима.

— Няма да ни отнеме много време да я закачим, Ейнджъл — остави корната на масичката до вратата той. — Само на три километра е оттук.

— За какво говориш? — изгледа го тя.

— Ами, ще купувам къщата на Търгуд — съобщи ѝ Джон, небрежно пъхнал ръце в задните си джобове.

— К-какво? — зяпна от изненада Анджела. — И за какъв дявол ти е притрябвала къща с пет спални, при това на един час път от Бостън?

— Възнамерявам да живея в нея.

Почти се строполи в най-близкия фотьойл.

— Зная, че не мислиш като повечето хора, но това е напълно лишено от логика... Не можеш да купиш къща просто така. — Той

само се засмя и седна на дивана срещу нея. — Цената, ремонтът, огромната градина... Абсолютно непрактично е.

— Обичам това място, Ейнджъл — вдигна небрежно рамене той. — Престани да ми четеш морал и си обличай палтото.

Като продължаваше да мърмори, тя се качи в мерцедеса му. Месинговата корна сякаш бе създадена, за да украсява вратата на точно такава къща със староанглийска архитектура.

Табелата с надпис „Продава се“ бе заменена с „Продадено“.

— Джон, но ти все още не си законен собственик тук...

— Хайде, Ейнджъл, не се формализирай — погледна я нетърпеливо той. — След няколко седмици, като уредя документите, ще бъда. — Извади от джоба си връзка ключове.

Очите ѝ се разшириха от изумление.

— Джонатан! Какво правиш?! Могат да ни арестуват за нахлуване в чужда собственост!

Той ѝ намигна дяволито и отвори тежката врата.

Къщата се оказа по-красива, отколкото бе в спомените от детството ѝ. Обхождаше стаята една след друга, едва успявайки да прикрие вълнението си. Ала когато заизкачваха резбованото стълбище от тъмно дърво, окончателно се предаде.

— О, Джон, това място е божествено!

Той подпря лакът на полицата над камината и се огледа наоколо с тържествуващ поглед.

— Наистина ли си решил да дойдеш да живееш тук? — Анджела се престори, че гледа с интерес през прозореца, за да прикрие влагата в очите си. — А на какво мнение е Синтия?

— Все още не съм ѝ казал. Утре пристига от Ню Йорк.

Беше доволна, че е с гръб към него. Сигурно двамата със Синтия възнамеряваха да се оженят и тази къща скоро щеше да се изпълни с малки палавници... Сърцето ѝ се сви от болка. Сигурно щяха да я канят на гости, сякаш ѝ бе малко онова, което Джон ѝ бе причинил.

— Желая ти много щастие тук — промълви Анджела.

Той се взря в лицето ѝ и сложи ръка на тила ѝ. На пръв поглед чисто приятелски жест, ала Джон продължи да движи ръката си и нагоре към косата ѝ. За бога, той би трябвало да знае какво прави! Почувства как пулсът ѝ се учестява застрашително.

— Май е време да се връщаме — дръпна се леко встрани, като се стараяше да изглежда съвсем естествено. — Трябва да сложа вечерята във фурната.

— Може би дори ще успеем да украсим елхата ти — кимна в знак на съгласие Джон.

Двайсет минути по-късно двамата вече подреждаха разноцветните електрически лампички по клонките ѝ.

Окачваха блестящите червени, сини и жълти топки, стараяйки се да не се поддават на омаята от близостта си. На няколко пъти пръстите им се срещаха неволно сред елховите клонки. Анджела толкова видимо се изчервяваше, че Джон сякаш започна да се държи по-настрана от нея. На два пъти, докато го гледаше през клонките, забеляза как сбърчва замислено чело.

Денят заплашваше да придобие неприятен оттенък.

— Време е за вечерята — обяви тя.

— Чакай малко, Уестгейт. В косата ти се е заплело клонче.

Тя опита да го изтръска, но не успя. Джон прокара дългите си пръсти в косата ѝ. Усети, че ѝ се завива свят от близостта му и трепна.

— Май те скубнах — предположи той. — Ето, измъкнах го.

Анджела не посмя да го погледне, вместо това забърза към кухнята. Наля си чаша студена вода и си пое дълбоко дъх. Би било твърде унижително да се издаде пред него колко силно я привлича като мъж.

След малко се озоваха в трапезарията. Анджела включи приглушеното осветление и очите на Джон се разшириха от изненада. Бе подредила масата преди идването му. Беше извадила красивия порцеланов сервиз, останал още от баба ѝ, високи кристални чаши и колосани ленени салфетки. А в средата бе поставила свещник с няколко дълги бели свещи.

— Какъв е поводът? — промълви развълнуван той.

— О, нищо специално. Просто така...

Джон кимна и пое от ръцете ѝ бутилката вино и тирбушона. В настъпилата тишина Анджела сервира пиле по френски, оризов пудинг и грах с бадеми, а той запали свещите и наля вино в чашите. Питаше се дали ще бъде в състояние да преглътне и хапка.

— Какви са плановете ти за Коледа? — Той режеше пилешкото с подозрително усърдие.

Анджела наблюдаваше движенията на ръцете му, докато се хранеше и отпиваше от виното, виждайки отразения пламък от свещите в тъмните му очи.

Най-последен въпросът му стигна до съзнанието ѝ.

— Вечерта ще бъда у сестра ми.

— Заедно с Айвън ли?

— Не, той няма да идва. — Пресегна се и отпи глътка от чашата си. Не, не можеше да му каже, че са се разделили... Джон я гледаше изпитателно. — Ще ходи при майка си в Кливланд. А твоите планове какви са? — побърза да му върне въпроса тя.

— Имам билет за самолет, заминавам при родителите си.

— Синтия също ли ще дойде?

— Не. — Джон направи необичайно дълга пауза, преди да отговори. — Нещата между нас не бяха такива, каквито изглеждаха. — Сърцето на Анджела прескочи от вълнение. — Всъщност, току-що скъсахме. — Липсата на реакция от нейна страна го озадачи. — Защо се усмихваш?

— Странно съвпадение — опита се да си придаде сериозен вид тя. — Ние с Айвън също се разделихме.

— О, съжалявам...

Анджела прие стоически съчувствието му.

— Наистина стават странни неща. — Май и той едва сдържаше усмивката си. — И какво излиза? Че двамата с теб сме му отпуснали края за Коледа.

— Така изглежда. — Притаи дъх, защото в следващия миг Джон внезапно се наклони към нея с пламтящи очи.

— Ейнджъл, нека го направим!

— З-за какво говориш? — ококори се тя.

— За изкачването. Спомняш ли си как мечтаехме да посрещнем Коледа в Уайт Маунтинс?

Разбира се, че си спомняше. Искаха да вземат и музикалните си инструменти и при изгрев-слънце да изсвирят няколко коледни мелодии. На шестнайсет години тази идея ѝ бе изглеждала върхът на романтиката, ала сега, когато беше на двайсет и седем, я намираше за пълна юношеска фантазия.

— Не говориш сериозно!

— Напротив, по-сериозен не съм бил никога.

— Ами самолетът ти за Флорида?

— Ще се върнем на време за полета. Ейнджъл, трябва да го направим, преди да сме станали прекалено възрастни за това. Някои мечти не бива да остават несбъднати.

— Боя се, че тази е една от тях.

— Не говори така! Ще преживеем един от най-вълнуващите моменти в живота си! Ще се докоснем до извечното и трансценденталното! — Видя, че красноречието му не помага. — Освен това какво ще правиш на Коледа, като си нямаш приятел?

— Чувството за такт не е нужно само в музиката, Джон! — погледна го остро тя.

— Добре де, извинявай — усмихна ѝ се мило Джон. — Искане ми се и ти да дойдеш. Тази мечта не бе само моя, беше „наша“ мечта.

— Нищо подобно, тази ексцентрична приумица бе твоя от начало до край. — Анджела направи пауза. — Ще го направиш ли?

— Да.

— Сам ли?

— Налага се.

— Недей! Опасно е.

Подпрял глава с ръка, той бе вперил в нея най-умоляващият поглед на света. Дори пръстите на краката ѝ се размекнаха.

— Добре — предаде се накрая тя. — Ще дойда. Но запомни думите ми, Джон! Няма да бъде онова, което очакваш. Гореще ще има само студ и леден вятър.

Не смееше да погледне към него. Дали и той си спомняше за онази нощ преди девет години? Дали се вълнуваше при спомена за младежката им страст? А може би затова от доста време не проронваше дума... За части от секундата очите им се срещнаха. Напълно достатъчно, за да узнае отговора.

Бяха заедно там горе, на върха, заключени в обятията си.

Внезапно Джон захлупи лицето си с шепа и простена отчаяно:

— Помогни ми, Ейнджъл! Не зная как да го превъзмогна...

Бе шокирана. Значи и той се бореше с влечението си? Затова ѝ бе изглеждал толкова резервиран.

Тя стана и започна припряно да прибира масата. Надяваше се да не говорят повече по този въпрос. Джон също се присъедини към усилията ѝ, а шумът, който вдигаха подхождаше повече на кухня в

италиански ресторант, отколкото на интимна вечеря за двама. Тъкмо се пресегна да вземе панерчето с хляба, когато Джон също го хвана. Очите им се срещнаха и в този миг сякаш избухна светкавица. Той го издърпа от треперещите ѝ пръсти и го запрати в отсрещния ъгъл на стаята, а наоколо се разхвърчаха филийки.

— Вече взех решение! — хвана я здраво в прегръдките си Джон. — Ето как ще го превъзмогнем. — И той впи устни в нейните.

Беше по-хубаво, отколкото го бе рисувало въображението ѝ. Усети как кръвта ѝ забушува под натиска на неудържима, отдавна потискана страст.

— О, боже! Ейнджъл... — Останал без дъх, той отлепи устни от нейните. Анджела докосна прекрасната му коса. Цял живот бе мечтала за това. Джон сведе отново глава над нея. Затвори очи и приближи полуотворените си устни до нейните. Дъхът им се сля в едно. Анджела бе завладяна от разтърсващ сетивата порив и това ново усещане я изплаши.

— Джон? — прошепна с треперещи устни.

Той отвори очи и пак ги притвори.

— Шшт... — отвърна ѝ с целувка Джон.

Тя нямаше нищо против. Чувстваше се на седмото небе от щастие, за това бе мечтала през целия следобед. Най-прекрасното бе, че и Джон се чувстваше като нея. Когато първите безумни пориви отминаха, прегръдките му станаха по-чувствени. Целувките му — бавни и дълбоки, я оставяха без дъх. Джон я притисна към себе си и женствените ѝ форми прилепнаха към твърдото му мускулесто тяло. Анджела вече си мислеше, че едва ли би могла да бъде по-близо. И тогава Джон плъзна ръце в задните джобове на джинсите ѝ и силно я притисна... От тази близост ѝ се зави свят...

В този момент до слуха им долетя мелодията, която часовникът свиреше на всеки четвърт час. Без да откъсва устни от нейните, Джон погледна нататък и разочаровано вдигна глава.

— Трябва да тръгваме... — Дори този шепот разпрати по тялото ѝ тръпки.

— Джон... — Докосна влажните му устни с треперещи пръсти. Той ги целуна един по един. — Това не бива да се случва...

В отговор Джон само се усмихна.

— Ейнджъл, скъпа, то вече се случи.

ГЛАВА ОСМА

Анджела излезе от сградата на театъра. Не си спомняше нищо от репетицията, сякаш бе включила на автопилот.

Мислеше за дилемата, пред която двамата с Джон се бяха изправили.

— Лека нощ. Мисля, че няма да можем да се видим до концерта.
— Постара се да звучи, сякаш го казва на някой от колегите си.

Той хвана ръката ѝ над лакътя и рече мрачно:

— Нека се поразходим.

Въпреки, че бе настояла всеки да дойде дотук с колата си, за да избегне необходимостта след това Джон да се върне отново у тях, знаеше, че не могат да си затворят очите пред току-що станалото.

Оставиха инструментите си в колите и поеха покрай осветените витрини на централната улица. Всички магазини бяха вече затворени, а тротоарите — пусти.

— Джон, съжалявам. — Бе подготвила думите, които да му каже.
— Надявам се да забравиш случилото се. И двамата знаем, че направихме грешка. Бих искала да се държим, сякаш нищо не е станало.

— Да, но то е факт, Ейнджъл. — Забави крачка той. — Рано или късно ще трябва да застанем с лице към него, както с онова, което се случи преди девет години.

— Не! — Тя затвори очи.

— Нима си безразлична към чувствата, които изпитваме един към друг? Къде са корените им? И какво ще стане с нас?

— Зная какво ще стане и се опитвам да го предотвратя. Не искам да го преживея още веднъж.

Той се вгледа в чертите ѝ.

— Съжалявам, ако споменът за това преживяване ти е толкова неприятен. — Страните ѝ пламнаха. — От какво се страхуваш?

— Не ставай глупав, Джон! Знаеш какво стана с приятелството ни след онази нощ...

Той спря пред празнично аранжираната витрина на магазина и разтри челото си.

— Мисля си... — Внимателно подбираше думите си. — Може би ще се справим с този проблем сега, когато сме зрели хора.

— Ти може и да се справиш, но аз за себе си не съм толкова уверена.

— Струва ми се, че не разбирам опасенията ти.

Как щеше да я разбере? За него правенето на любов беше физическа потребност. Нямаше и представа колко дълбоко бе страдала, когато само няколко дни след онази любовна нощ, го бе видяла с друга! Не, Джон бе чувствителен човек, но когато ставаше въпрос за секс, ставаше напълно различен.

— Нека си говорим истината, Джон. Никога не си се отнасял сериозно към момичетата. И аз имам няколко теории по въпроса.

— Не се и съмнявам. — Сардоничната му усмивка я разколеба. — Не ми обръщай внимание, продължавай.

— Според мен ти се боиш, че една сериозна връзка ще се отрази зле на кариерата ти. Другата възможност е, че го правиш заради тръпката от преследването, която изчезва, след като получиш онова, което желаш. — Преглътна с усилие. — Затова животът ти е изпълнен с безкрайна върволица от красавици, които идват и си отиват. Единствена аз останах, защото бях различна. Ти имаше по-специално отношение към мен и благодарение на щастливата случайност, успяхме да си възвърнем тази близост. На мен... тя ми харесва. Затова се опитай да ме разбереш, когато ти казвам, че не желая да бъда твоя любовница.

Бяха стигнали края на търговската част на улицата. Прекосиха я и поеха по обратния път. Мъглата бе станала по-плътна и косата на Джон бе покрита с бисерни капчици.

— Но ние и сега сме приятели, след като сме се любили — упорстваше той.

— Да, но ни бяха необходими девет години, за да възстановим приятелството си. Ако това се случи отново, до края на живота си няма да успеем да поправим стореното!

— Права си — въздъхна Джон. — За всичко си права, дявол да го вземе! А аз в никакъв случай не искам да те загубя отново. — Той я хвана за яката на палтото и я целуна по влажната коса над челото.

— К-какво каза? — Анджела усети слабост.

— Искам да ти разкажа нещо — усмихна се Джон, — за да разбереш какво имам предвид. Случи се през една нощ преди около пет години в Прага. Бях на турне с оркестъра на Барселона. Същия ден бяхме пристигнали с влак от Рим, а вечерта изнасяхме концерт. Чувствах се ужасно уморен. По едно време станах да пия вода и тогава колегата, с който бяхме настанени в една стая, ме попита с кого съм разговарял. Аз отвърнах: „С никого“. Тогава той се засмя и каза, че явно пътуването започва да ми се отразява зле. Съвсем ясно видях, че движа устните си. Дълго лежах буден и накрая си дадох сметка, че наистина бях разговарял с някого. С теб.

— С мен?!

— Да, разказвах ти за двореца от петнайсети век, в който свирихме. И не само тази нощ бях водил мислен диалог с теб, а от толкова отдавна, че се бе превърнало в част от мен. Навик, който всяваше порядък в мислите ми, придаваше им значимост. Разбираш ли сега? — Гирляндите от ярки разноцветни лампи над улицата проблесна в готовата да капне сълза в очите на Анджела. Тя кимна. — Не искам да си играя с нещо толкова важно, Ейнджъл. Продължавам да се съмнявам, че можем да върнем случилото се тази вечер. Беше наистина зашеметяващо и дълбоко изживяване... — Усмихна се, сякаш без да го съзнава. После отново стана сериозен. — Но щом казваш, че така искаш, така ще стане. Не искам да те изгубя отново.

Бяха се върнали обратно при театъра, който сега бе смълчан, с изгасени светлини.

Как щяха да се преструват, че нищо не се е променило, помисли Анджела. След всички онези страстни целувки? Как се забравят подобни вълшебни мигове!

Пресеяха улицата и се запътиха към колите си.

— Пазиш ли си екипировката за катерене?

— Да. — Прие с облекчение промяната в темата на разговора. — Някъде в мазето е. Джон, мислиш ли, че ще е разумно да предприемаме това изкачване?

— Какво искаш да кажеш? — Изглеждаше истински изненадан от опасенията ѝ.

— Ами, от една страна, е глупаво, а от друга — опасно. Бих предпочела да си стоя на топло до елхата и да слушам коледния албум

на Бинг Кросби.

— Започвай да си приготвяш нещата, Уестгейт — засмя се Джон. — И двамата знаем къде ще бъдем вечерта преди Коледа. — Качи се в мерцедеса, сложи си колана и като ѝ се усмихна отново в огледалото за обратно виждане, потегли.

Стисна очи. Тя го обичаше. Всъщност, изобщо беше ли преставала някога? Ала той веднъж вече я беше отритнал и тя се съмняваше, че би го сторил отново.

С решително вдигната брадичка, Анджела натисна педала на газта. Никакви любовни истории с Джон! Няма да му позволи да разбие сърцето ѝ за втори път.

Дамите от Съвета на директорите бяха насядали около масата за конференции. Господин Бийч бе застанал отстрани и гледаше през прозореца.

— Добър ден, госпожице Уестгейт — поздрави я с обичайния си отривист маниер и хвана ръката ѝ в знак на морална подкрепа. Тя му благодари с усмивка.

Трябваше да се подготви по-добре. Явяваше се на най-важното интервю в живота си. Събитията напоследък обаче я бяха отдалечили доста от главната цел.

Господин Бийч зае председателското място и ѝ даде знак да седне до него. Направи ѝ впечатление колко блед и уморен изглеждаше.

Докато ѝ носеха чая, Анджела огледа пъстрия състав на Съвета. Бяха отворили папките с документите ѝ и около две минути се чуваше единствено шум от прелистване на страници. Анджела стискаше изпотените си длани и се стараяше да изглежда спокойна.

Първа започна госпожа Конрой:

— Разкажете ни себе си. Защо смятате, че ще бъдете добър диригент на Уинстънския симфоничен оркестър?

През следващите няколко минути Анджела им припомни за образованието и квалификацията си.

— В оркестъра съм от седем години. Познавам публиката, зная какво ѝ харесва, и което е още по-важно, разбирам музикантите. Зная

какво могат и какво — не. Убедена съм, че е изключително важно да се подбере музика, подходяща за възможностите на изпълнителите.

— Бих искал да подчертая — намеси се господин Бийч, — че когато някой от по-неопитните колеги не може да се справи с партитурата, госпожица Уестгейт всеотдайно отделя от личното си време, за да му помогне. Тя е особено вещица в обработката на музиката във вид, достъпен за изпълнителите. Същевременно е толкова близо до оригинала, че публиката дори не би могла да заподозре разликата.

— Така ли? — Госпожа Стивънс изглеждаше обидена и дори измамена. Анджела се замисли дали господин Бийч не ѝ направи лоша услуга.

— Какви нововъведения възнамерявате да направите? — Прояви интерес госпожа Фитцю.

Анджела примигна. Представи си как ги беше омаял Джон, докато мислено им се бе присмивал.

— Не мисля, че трябва да правя нововъведения. Ние не сме Бостънската филхармония. — Дамите се спогледаха. — Онова, от което се нуждае оркестърът, е разумен, търпелив и безрезервно отдаден на работата си диригент, който разбира музиката и умее да я раздели на отделни сегменти и да я представи в разбираем вид. Затова си позволявам да ви препоръчам да спрете избора си на човек, който да обича работата с Уинстънския симфоничен оркестър толкова, колкото аз.

Бе позволила емоциите да вземат връх в изказването ѝ. Не се бе подготвила с нужната сериозност.

Госпожа Стивънс вдигна дългия си остър нос и измънка:

— Ъ-ъ-ъ... Трябва да признаете, че не е обичайно жена да ръководи оркестър. — Точно от това се бе опасявала Анджела.

— Н-не разбирам защо мислите така — отвърна дипломатично тя. — През седемдесетте години наистина нямаше жени диригенти, но сега нещата са доста по-различни. Вземете например Марайн Алсоп, Кетрин Комет, Джоан Фалетта... — Трябваше да донесе няколко списания, за да засили ефекта от казаното.

— Ами ако някой ден създадете семейство? — почти я прекъсна госпожа Конрой.

Очите ѝ мятаха мълнии.

— Понеже не съм омъжена, считам въпросът ви за неуместен. Ще ви кажа само че Гизеле Бен-Дур направи дебюта си с Израелската филхармония, когато бе бременна в деветия месец.

Тази забележка предизвика поредица от превзети шушукания.

— Госпожице Уестгейт, а какво ще бъде облеклото ви? — полюбопитства госпожа Фитцхю.

Всички дами бяха неимоверно заинтригувани. Господин Бийч я погледна с искрено съчувствие.

— Имам два костюма, които моите наставници намират за твърде изискани. Облеклото никога не ми е било проблем.

Ала тези еснафки искаха да знаят подробности от сорта: от какъв плат е костюмът ѝ. И дори цената му. Тя се опита да привлече вниманието им с бъдещите си планове за дейността на оркестъра, включващи серия концерти за деца и съвместни изяви с местния хор, но те останаха безучастни.

Анджела напусна театъра полузадушена от гняв. Диригентският пост на Уинстънския симфоничен оркестър за нея бе по-важен от всичко на света, а дамите от Съвета просто се бяха отнесли несериозно към кандидатурата ѝ!

Когато се озова вкъщи, първата ѝ мисъл бе да се обади на Джон. След малко обаче гневът ѝ се насочи към него. Вместо да обмисли трезво всички възможни уловки в това интервю, както постъпваше винаги, бе пропиляла целия си следобед с него!

Но дори когато се потапяше във ваната, Анджела знаеше, че гневът ѝ служи по-скоро за да не признае пред себе си, че единствен Джон можеше да я успокои и разсмее. Че за толкова кратко време се бе превърнал в център на нейната вселена.

На следващия ден тъкмо се прибираше вкъщи, когато чу телефона. Беше диригентът.

— Господин Бийч! Как сте?

— Във връзка с това ти се обаждам. Можеш ли да дойдеш у нас? Трябва да поговорим за концерта в неделя.

— Разбира се, тръгвам веднага. — Явно нещо не беше наред.

На вратата я посрещна с блага усмивка госпожа Бийч.

— Хенри те чака в кабинета си, скъпа.

— Как е той? — Хвана ръката на възрастната дама с благородна осанка. — Вчера не ми изглеждаше добре. Да не би...

— Да е получил втори сърдечен пристъп ли? И аз се страхувах от същото и снощи повиках лекаря. Изписа му нови лекарства и, слава богу, вече е по-добре. — Тя я заведе до стаята му.

Господин Бийч седеше до камината, загърнат в одеяло.

— Вече си тук? Заповядай. — Посочи ѝ стола насреща. — Анджела, искам ти да заемеш моето място в неделя.

Внезапно стаята наоколо се завъртя.

— Какво?!

— Налага се ти да дирижираш коледната програма. Мислех, че ще се справя, но... — Той поклати побелялата си глава.

— Но концертът е само след два дни. Няма да се справя!

Възрастният диригент отправи към нея бащински поглед.

— Глупости. Толкова пъти си го правила.

— Да, но само по време на репетиция. — Сякаш някой я стискаше за гърлото.

Той сложи върху одеялото треперещите си ръце, покрити със старчески петна.

— Анджела, аз не съм в състояние да дирижирам. — Никога гласът му не бе звучал толкова тъжно и отчаяно.

— Не може ли да се отмени концертът?

— Би могло. — Той впери безпомощен поглед в огъня. — Но това е най-сериозната ни изява. Ще изгубим хиляди долари, а при сегашното ни финансово състояние, това ще е... — изрече задавен от чувства — ... равносилно на крах. След шестдесет и осем години съществуване, ще трябва да преустановим дейността си.

Сякаш подът се продъни под краката ѝ.

— Аз... не знаех, че сме толкова зле.

Господин Бийч продължи с видимо усилие:

— Но дори да не бяха финансовите проблеми, помисли за музикантите, Анджела! За всички часове на тежък труд, които са отделили от любов към музиката!

Тя сбърчи чело и се замисли. Това бе последният концерт на стария диригент. Нима неговият труд също щеше да отиде на вятъра? Така ли щеше да завърши дългогодишната му кариера? С провален концерт?

Затвори очи. Чувстваше се в толкова безизходна ситуация, че ѝ идваше да закрепчи. В съзнанието ѝ изплува Джон. Той, разбира се, не

беше виновен за тази беда, но откакто дойде започна върволица от неприятности...

Божичко! Как щеше да бъде диригент на Джон?!

— Ако не си в състояние да се справиш при тази организация — продължи господин Бийч — как би успяла по-нататък съвсем сама? Удава ти се идеална възможност да докажеш пред Съвета способностите си.

— Да, но бих могла и да се проваля. Аз не владея партитурата като вас...

— Ще я разучиш. През следващите два дни няма да излизам никъде, така че ще можеш да ме питаш за всичко. — Тя изохка. Изпитваше болезнена несигурност. — Приемам това като знак, че си съгласна.

Анджела остана до късно у господин Бийч и внимателно изслуша съветите му.

Вечерта ѝ се обади Джон и тя му съобщи новината.

— В неделя ти ще к-какво?

— Ще дирижирам концерта. Да не пропусна. На обяд свиквам оркестъра на извънредна репетиция. — Линията мълчеше. Анджела се усмихна. — Джон, какво има? Трудно ти е да свикнеш с мисълта, че аз ще ти бъда диригент ли?

— О, разбира се, че не. Не е това...

— А тогава какво? Съмняваш се, че ще се справя?

Той прочисти гърлото си.

— А ще можеш ли? За толкова кратко време.

— Благодаря за моралната подкрепа, приятелю.

— Просто съм загрижен за теб, Ейнджъл. Зная как се притесняваш, когато не си подготвена.

— Ще бъда във форма, не се безпокой.

— Имам още един въпрос. — В гласа му се усещаше странна нотка. — Защо точно ти?

— А защо не? — Изпъна гръб тя. — Асистентката на господин Бийч съм аз.

— А не те ли смущава фактът, че това не е честно спрямо останалите участници в конкурса за диригентското място?

— Кого имаш предвид, Джон? — попита съвсем тенденциозно тя.

— Ейнджъл, когато се държиш така, получавам главоболие.
— Значи и за това съм виновна — засмя се тя.
— При това положение едва ли утре ще дойдеш с мен на ски.
— Единственото ми занимание до неделя ще бъде да се подготвям за концерта.
— Сигурна ли си, че не искаш да излезем за малко утре?
— Точно така. — Този път нищо нямаше да застане между нея и целта ѝ. Особено Джон.
— Но това не е здравословно, Ейнджъл — каза сухо той.
— Тъкмо напротив, ще ми се отрази чудесно. Ще видиш.
Затвори телефона, изтри от мислите си Джонатан Стодард, сложи тампони в ушите си, за да не я разсейват странични шумове и застана на въображаемия диригентски пулт пред огледалото в кабинета си. После вдигна палката, за да даде знак на оркестъра и прекара следващите два дни в дирижиране.

Театърът бе богато украсен с гирлянди, които се спускаха царствено около зелените венци. Уханието им посрещна Анджела още с влизането ѝ в сградата. Две високи, прекрасно украсени коледни елхи бяха поставени в двата края на сцената. Сякаш във въздуха се носеше: „Време е за представлението!“.

Като на сън се отправи към сцената. Колкото и да се беше готвила, стомахът ѝ се сви. По средата на пътя спря и няколко пъти вдиша дълбоко. Най-лошото, което би могла да стори, бе да предаде безпокойството си на музикантите. Сигурно и без друго бяха достатъчно напрегнати.

— Добро утро. — Усмихна се на тримата оркестранти, успели да дойдат преди нея. В отговор те ѝ кимнаха притеснено. Беше предвидила подобна реакция. Без да ѝ обръща внимание, пое с бързи крачки към гримьорната, за да провери външния си вид.

Макар да бе казала пред дамите от Съвета, че облеклото не е проблем за нея, тази сутрин му бе отделила изключително внимание. Резултатът бе оправдал усилията ѝ. Младата дама, която я гледаше от огледалото, излъчваше сила и самоувереност. Беше облякла черния си фрак в комбинация с плисирана пола, бяла папийонка и пояс. Ала те в никакъв случай не намаляваха нейната женственост. Костюмът бе от

брокат, а кройката подчертаваше елегантната ѝ фигура. Беше подбрала грима си много внимателно, а косата си бе прибрала на френска плитка. Перлени обици и дантелена кърпичка, затъкната в джоба ѝ, допълваха стилния тоалет.

Анджела се усмихна и намигна на отражението си.

Когато излезе от гримьорната, Джон тъкмо закачваше палтото си.

— Уестгейт!

— Здравей. — Поздрави го спокойно тя.

Очите му я огледаха с възхищение от горе до долу. После още веднъж, и отново. За първи път в живота си Джон изглеждаше онемял.

Анджела тържествуваше. Беше готова да преведе оркестъра през тази трудност и да докаже, че заслужава диригентския пост!

Застана на пулта и огледа лицата пред себе си. До концерта оставаха три часа. Три часа, за да докаже, че може да управлява кораба не по-зле от господин Бийч.

Седемдесет чифта очи бяха вперени критично в нея. Джон също бе там. Сега за нея той бе просто един от музикантите.

— Благодаря ви, че дойдохте на тази извънредна репетиция — започна Анджела. — Тази сутрин разговарях с господин Бийч и съм щастлива да ви съобщя, че се чувства по-добре. Лекарят му обаче е на мнение, че не бива да напуска дома си. Затова той ме помоли да ви предам, че ще ни гледа по местната телевизия и е убеден, че ще се представим много добре. — Тези думи предизвикаха няколко нервни усмивки. — На което аз отговорих, че нашата цел не е да се представим добре. — Тя направи пауза. — Ние ще бъдем възхитителни! — Гледаше към оркестъра спокойно, с нескрита гордост. Забеляза, че усмивките стават по-уверени. — Убедена съм, че наистина ще бъдем. И вие, и аз сме добре подготвени. Няма начин да не стане!

Шест часа по-късно блузата на Анджела лепнеше по тялото ѝ от пот, а няколко кичурчета се бяха измъкнали от безупречната ѝ френска плитка. Ала самата тя ликуваше. Беше се справила чудесно и публиката я бе наградил със ставане на крака.

— Беше страхотна, Анджи... Искам да кажа, госпожице Уестгейт. — Изчерви се флейтистката, до която обикновено свиреше.

— Благодаря ти, Лин! Дължа го на вас.

Още не можеше да дойде на себе си от реакцията на публиката. Почти се задушаваше от вълнение. От всички посоки се чуваха поздравления, колегите ѝ я прегръщаха възторжено... Чудеше се как още не е полетяла от щастие.

Накрая зад кулисите се появи и Джон, като разхлабваше папийонката си. Очите им се срещнаха и пръстите му замряха. Сърцето на Анджела — също. Искаше ѝ се да го хване за ревера на фрака и да извика: „Видя ли, Джон? Това е заради наградите, които никога не успях да спечеля! Отплата за обикновеното ми сиво всекидневие!“.

Гледаше към него през шумната тълпа с трепетно очакване. Секундите отлитаха една след друга... Накрая той се усмихна и допря пръсти до челото си за поздрав. После някой го заговори и зрителната връзка помежду им бе нарушена. Анджела постоя така още малко, ала скоро разбра, че повече поздравления от Джон нямаше да получи.

Усмивката ѝ помръкна. Бе очаквала съвсем различна реакция от негова страна. Екзалтирана прегръдка, признание, че се е справила чудесно...

След концерта всички отидоха в ресторанта. Анджела бе доста заета в качеството си на организатор на коледното парти.

Когато ѝ остана време да се огледа наоколо, съзря Джон на централната маса в залата. Забеляза, че сред новите му приятели бяха и две дами от Съвета на директорите. Бе толкова погълнат от разговора, че изобщо не му беше до нея.

Един от колегите ѝ плахо приближи.

— Госпожице Уестгейт? Запазили сме ви място при нас. Искам да кажа, ако не трябва да отидете при големите началства...

— И през ум не ми минава да седна другаде, освен при вас.

— Той наистина е забележителен музикант, нали? — Тя се обърна. Госпожа Фитцхю гледаше към нея.

— Да, наистина. — Отвърна тя.

— Какъв талант! Какъв стил! Всъщност той изнесе концерта, не сте ли съгласна?

— Да — въздъхна уморено Анджела, — беше блестящ. — Соловото му изпълнение наистина бе фантастично. И него публиката бе аплодирала, станала на крака.

— Вие също свършихте великолепна работа, скъпа — погледна я многозначително госпожата. — Блестяща работа! — повтори още веднъж тя, след което се обърна и продължи разговора си.

Челюстта на Анджеела увисна от изумление. За нея ставаше въпрос, нали? Дори дамите от Съвета признаваха, че е блестяща!

Единствен Джон не я забелязваше. Нима нищо от едно време не се беше променило? Все още ли бе зает единствено със своите успехи и не можеше да отдели мъничко място и за нея.

Внезапно Анджеела почувства, че не може да остане повече.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Уестгейт, за къде си се разбързала?

В сърцето ѝ се прокрадна надежда.

— Какво искаш, Джон? — обърна се тя.

Той прекоси паркинга, небрежно преметнал на рамо кашмиреното си палто.

— Вдругиден тръгваме на зимен преход, а още не сме обсъдили нищо.

— О, това ли било... — рече видимо разочарована тя.

— Е, готова ли си? — усмихна се Джон.

— Ако не си забелязал — отвърна почти сърдито Анджела — напоследък имах доста други грижи. Но не се безпокой. Ще бъда на линия.

— Искаш ли да ти помогна с нещо?

— Сама ще се справя.

— Ако искаш, можем да отидем да пазаруваме заедно...

— Не!

— Добре, добре. Няма да ходим. Знаеш ли, Уестгейт, държиш се доста странно. Утре ще ти се обадя, за да проверим списъка с необходимите неща.

Беше вбесена. Днес се бе справила блестящо с една от най-трудните задачи в живота си, а той и дума не обели, за да я похвали. Тя се качи в колата и завъртя ключа на стартера.

Във вторник сутринта Джон пристигна у тях, зареден с ентузиазъм.

— О, купил си си нов екип?

— Оказа се, че старият изобщо не ми става. — Анджела погледна умърлушено овехтелите си вълнени дрехи, купени преди цяла вечност. — Спокойно, никой няма да ни гледа, важното е да предпазва от студа. — Като го гледаше как оправя красивия си ярък

анорак пред огледалото, Анджела не се стърпя и се изплези зад гърба му. — Коя флейта ще вземеш?

— Старата, с която свирех в гимназията.

— Аз пък взех корна под наем. Носиш ли допълнителен чифт чорапи? — Тя кимна. — А дъждобран?

— Да — изсумтя Анджела. — Вчера вече говорихме за това. Имам всичко необходимо.

— В такъв случай изглежда, че сме готови.

Тя огледа тъжно топлия си дом и за кой ли път си зададе въпроса защо тръгва на това изкачване. Не можа да намери разумен отговор, освен че Джон бе поискал от нея да го направи, както едно време. И тя се бе съгласила, въпреки нежеланието си.

— Ще трябва да отида да си прегледам главата — измърмори тя, докато заключваше.

След два часа и половина пътуване с кола пристигнаха в долината Рандолф в Северния планински район. Намеренията им бяха да изкатерят отново Маунт Адамс, втория по височина връх в Нова Англия.

Колкото пъти бе идвала по тези места, Анджела винаги бе оставала поразена от естествената красота на величествените борове и грациозните брези, буйните потоци и покритите с блестящ сняг поляни. А върховете, безмълвните, обвеяни върхове... През зимата предпочиташе да се наслаждава отдалече на смразяващата им красота. Знаеше колко много смелчаци бяха намерили смъртта си в ледените им пазви. Опитни планинари, объркали пътя във виелицата, направили погрешна стъпка на ръба на заледена скала, или застигнати от снежна буря. С температури, често падащи под минус двайсет градуса, и ветрове със скорост над сто метра в секунда, този връх бе едно от местата с най-ужасния зимен климат в света.

Джон отби встрани от магистралата. Слънцето се показваше иззад облаците като бял диск. Анджела погледна към натежалия небосклон, а после и часовника си. Показваше единайсет часа. Преходът траеше около три часа при положение, че човек е в добра форма. В противен случай можеше да продължи и шест. Като се вземеше предвид, че дните в момента бяха най-кратките в годината, само при много добър късмет щяха да стигнат до мястото за нощувка,

преди да се стъмни. Защо не се записах в курса по аеробика, ядосваше се тя.

— Хайде, обувай гетите, Ейнджъл — отвори вратата на колата Джон и тя се зае да го стори. После сложи вълнената шапка и ръкавиците си. Ръцете ѝ трепереха. Той ѝ помогна да качи раницата на гърба си. — Прекрасен ден за изкачване, нали? — Анджела дори не се опита да прикрие притеснението си и Джон се подсмихна дяволито. — Връщам се веднага. Само да платя таксата за паркинг.

Докато се върне, студът бе започнал да щипе страните ѝ.

— Джон, термометърът на онзи гараж показва минус десет градуса. А сме едва в подножието. — Дори окото му не трепна.

Поеха нагоре покрай релсовата линия и скоро навлязоха в гората. Анджела имаше чувството, че се движат в тунел от ледени клонки. Въпреки студения въздух, не след дълго трябваше да спрат, за да свалят дебелиите си пуловери. Иначе рискуваха дрехите им да се овлажнят от изпотяването.

Снегът ставаше по-дълбок, пътят — по-труден. Тя забрави за тежката раница и просто вървеше и вървеше, вдишвайки аромата на смърч и ела. Доста пред нея Джон си подсвиркуваше весело. След миг се обърна и като я видя така изморена, предложи да направят почивка и да изпият по чаша горещо какао от термоса.

— Джон, защо трябваше да предприемаме тази авантюра? — попита Анджела, когато отново потеглиха.

— Защото преди десет години си бяхме обещали да го направим. Освен това, имаме нужда от подобно предизвикателство. Когато човек работи много и живее дълго време в големия град, усеща как духът му се уморява. Всичко е толкова динамично, че в един момент си задаваш въпроса: кое е същественото в този живот? Тогава се налага да опростим нещата и да ги сведем до най-важните. За да отсеем зърното от плевата.

Анджела се замисли. Като че ли и нейният мотив бе същият...

Вече се бяха изкачили доста високо. Температурата бе значително по-ниска. Отново облякоха пуловерите си, вдигнаха предпазните маски пред лицата си и продължиха да вървят.

Целият гръб я болеше. Главата ѝ бе замаяна от продължителното дълбоко дишане, от студения сух въздух очите ѝ щипеха. Но най-много

я притесняваха стъпалата — имаше чувството, че стъпва върху въглени и се питаше докога ще издържи...

— О, не! — забеляза, че небето бе започнало да притъмнява. — Джон, досега трябваше да сме пристигнали.

— Снегът ни забави — усмихна ѝ се той. — Чудесно се справяш.

Питаше я за разни неща, а тя отговаряше. Известно ѝ беше, че на този етап е особено важно да поддържат разговор, за да не изгубят ориентация вследствие хипотермията. След няколко минути Джон спря и впери поглед първо в една, а после в друга посока. Накрая се взря в компаса и картата.

— Какво има? — Сърцето ѝ се сви в ужасно предчувствие.

— Нищо.

— Лъжеш.

— Не, просто искам да съм сигурен, че се движим по маршрута.

Бяха се изкачили над дървесния пояс. Наоколо бе дива пустош, навсякъде само покрити със сняг гранитни зъбери.

— Изгубили сме пътя, нали?

— Не, по дяволите! Спри да хленчиш и ме остави да помисля.

Джон изключително рядко повишаваше тон и това само потвърждаваше опасенията ѝ.

— О, не! Ще умрем...

— Няма да умрем! — разтърси раменете ѝ той.

— По тези места непрекъснато загиват хора...

— Ей, ти наистина си изплашена! — Най-сетне забеляза, че цялата трепереше. — Ела тук, Ейнджъл.

Аноракът му бе леден, ала за нея важното бе да усеща ръцете му около себе си.

— Джон, това място ми е напълно непознато — заговори трескаво. — Вече трябваше да сме стигнали заслона. Значи сме се отклонили. Извинявай, трябваше да се огледам по-рано...

— Шшт... Права си. Наистина сме се отклонили, но не много. Знаеш къде сме — вдигна лицето ѝ и тя видя спокойните му очи. — Ето там е пътят Грей Ноб. Само на един хвърлей оттук. — Притисна я към себе си, за да я предпази от острите снежни кристалчета, които вятърът запрати към тях. Опря устни до шапката над ухото ѝ и извика: — Готова ли си?

Този хвърлей ѝ се стори безкраен. Снегът не спираше да се сипе, а тъмнината — да се сгъстява. Крачеше и крачеше, поверила живота си в ръцете на Джон и неговия навигаторски инстинкт. Единствен лъчът на фенерчето му пронизваше непрогледния мрак.

О, небеса! Насреща се виждаше малката хижа.

— Успяхме! — отвори вратата ѝ с победоносен възглас Джон.

Анджела изпитваше неудържимо желание да закрепси от щастие. Макар в дървената барака да бе студено почти колкото и навън, поне бяха защитени от напорите на вятъра. Бе сигурна, че пръстите на краката ѝ са премръзнали.

Заотупваха снега от дрехите си. На полицата имаше газов фенер, който след миг вече разпръскваше мрака. Джон се засуети наоколо и не след дълго в печката вече гореше огън.

— Сега разбирам защо пещерните хора толкова много са се радвали на огъня! — благоговейно грееше ръце Анджела.

Чаят, който си направиха, беше манна небесна за изтерзаните им сетива.

— Изглежда ще оживеем. Е, жено, къде е печената ми динозавърска плешка?

— Какво, жено ли?!

— Какво да правя, дивото в мен се пробужда — смееше се Джон.

Анджела отбягваше погледа му, чувстваше се неловко при мисълта, че двамата са просто два индивида от мъжки и женски пол. Джон ѝ помогна да си свали гетите и разтри пръстите ѝ. Слава богу, кръвообращението им се възстановяваше.

Извадиха спалните чували и ги разстлаха на две от дървените скари в бараката. Скоро на миниатюрния газов котлон къкреше пилешка супа, а на печката се затопляха замръзналите филийки хляб.

Анджела излезе за малко и бе ужасена от студа и мрака, които царяха навън. Нито една звезда не светеше на мастиленосиньото небе. Но най-зловещ от всичко бе воят на вятъра. Тя потрепери от ужас и бързо влезе вътре.

Не можеше да повярва, че тук бе толкова хубаво и уютно — огънят весело бумтеше, две купички супа вдигаха ароматна пара, а две коледни свещи горяха празнично в средата на масата.

— Ела да вечеряме. — Джон извади от раницата си пакетче захаросани сладки, повечето изпочупени, и миниатюрен касетофон.

Батериите още не се бяха затоплили и в барачката съвсем тихо прозвуча „Адесте Фиделес“ на Бинг Кросби.

От изумление Анджела притисна ръце към устата си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

„О, Джон, колко много те обичам! И колко съм щастлива, задето оживяхме и сме заедно на този забравен от бога връх!“

Тя мълчаливо вкуси от супата.

— Възхитителна е! Никога не съм яла нещо по-вкусно.

— Можем да се поздравим. Току-що преживяхме най-рискованото катерене в живота си.

— Дявол да те вземе, Джон! Знаех си.

— А ти спечели една от наградите — способността да се наслаждаваш на обикновените неща. Благодаря ти, че дойде с мен, Ейнджъл. Сам не бих се справил. — На светлината на свещите лицето му изглеждаше болезнено красиво. — А не бих го направил с никой друг.

Макар да се разтапяше от погледа му, тя успя да свъси недоволно вежди.

— Не ми благодари, Джон. Това е най-глупавата постъпка в живота ми и винаги ще ти имам зъб за това. — Погледна го и продължи по-меко: — Най-голямата лудост обаче е, че тук се чувствам в безопасност.

— Ти наистина си в безопасност. Имаме добра екипировка и опит, а освен това съм уведолил доста хора за маршрута ни.

Анджела се усмихна и му подаде малък пакет, увит в златно фолио. Джон примигна от изненада.

— Мога ли да го отворя сега, или ще трябва да чакам до утре?

Тя кимна и след малко той се радваше като дете на чифт яркочервени боксьорски шорти, щамповани с малки златни валдхорни. Традицията да си поднасят весели подаръци за Коледа датираше още от началното училище и бе продължила до годината, в която се бяха разделили. Анджела не бе сигурна дали Джон още си спомня за това.

— Наистина ли очакваш да ги нося? — смееше се той. — Ето и за теб нещо, за да изравним резултата — и той ѝ връчи малка кутийка, в която се оказаха чифт слънчеви очила с изрисувани петолиния върху стъклата. Естествено, бе почти невъзможно да се вижда през тях.

Последваха сребърни обеци във формата на ключа сол и игла за вратовръзка със седефена корна. Анджела се радваше от сърце, доволна, че Джон също бе помислил за нея.

Ала той имаше още нещо за нея. Тя усети, че е нещо по-специално, но онова, което видя, я накара да онемее...

Върху малка розова поставка от палисандрово дърво един ангел от планински кристал свиреше на флейта. Изящните му фасетки пречупваха светлината от свещите и той целият сияеше.

— Това е музикална кутийка — каза тихо Джон. — Навий я. — В следващия момент в невзрачната барака се разнесоха нежните звуци на Бетховеновата „Ода на радостта“, едно от любимите ѝ музикални произведения.

— О, Джон... — Думите с мъка излизаха от гърлото ѝ. Сълзи напиреха в очите ѝ.

Двамата слушаха мелодията и наблюдаваха кристалната статуетка.

— Благодаря ти, Джон — промълви накрая Анджела. — Винаги ще го помня.

В помещението бе твърде топло и Анджела отдавна мислеше как да се отърве от дебелиите дрехи. Тя свали ботушите си и тихо ги постави до печката. После се качи на дървената скара, пхна се в спалния чувал и започна да се бори първо с пуловера, а после и с панталона и ризата си. Джон бе стъкнал огъня и я наблюдаваше с интерес.

— Скъпа, има много по-лесен начин.

— Вече се справих — отвърна тя и побърза да се обърне към стената, защото той бе започнал най-безцеремонно да се съблича. Анджела се осмели да го погледне, едва след като бе легнал.

Тъй като леглата им бяха разположени едно спрямо друго под прав ъгъл откъм стъпалата, погледите им веднага се срещнаха. Гърлото ѝ пресъхна, докато гледаше отблясъците от светлината на свещите върху мъжествените черти на лицето му.

— Да не ти е студено? — попита я той.

— Не — побърза да го увери.

Джон не сваляше поглед от нея. Очите му бяха като два пламтящи оникса.

— Знаеш ли, Ейнджъл, това е най-хубавата Коледа в живота ми.

— Не е лоша — усмихна се тя.

— Означаваш ли това, че вече не ми се сърдиш?

— Да ти се сърдя? За какво?

Той се подпря на лакът и сбърчи леко вежди.

— Да ти кажа честно, не зная с какво те ядосах в неделя.

Анджела се поколеба, ала като си спомни колко я бе заболяло, думите сами намериха пътя си.

— Слушай, Джон, на концерта се представих добре, но ти изобщо не се зарадва.

— Според теб успехът ти не ме е зарадвал, така ли?! — Отговор не последва. Той бързо се измъкна от чувала и седна на скарата. Господи, бе привлекателен дори по наполеонки! — Как си могла да го допуснеш? Ти наистина беше чудесна! — Джон закри из помещението.

— Тогава не ми обърна никакво внимание. Прекара вечерта, бърбейки свойски с дамите от Съвета...

— Какво намекваш, дявол да го вземе? — присви очи той.

Анджела вдигна рамене и погледна встрани.

— Ами... Може би си помислил, че съм спечелила прекалено голяма преднина в надпреварата за диригентското място...

След секунда Джон седеше на ръба на скарата ѝ. Всяка клетка от тялото ѝ усещаше близостта му.

— Да ти подливам вода е последното нещо, което бих направил. Просто ми беше приятно да разговарям с жителите на Уинстън. Обсъждахме данъците, хокейния отбор... Изобщо не сме говорили за теб или диригентския пост. — Обгърна лицето ѝ с длани и я погледна в очите. — Ейнджъл, аз не съм твой враг!

— Извинявай, Джон — преглътна с усилие тя. — Аз просто...

Той приглади един кичур над челото ѝ и я погали по страната.

— Исках да бъда повече време с теб, но не знаех дали ти го желаеш. По-предишния ден ми бе заявила да не те безпокоя.

— Това се отнасяше за времето, когато се готвех за концерта.

— Но аз не бях сигурен. Освен това... Имаше и друг проблем. Ти беше толкова привлекателна, че се страхувах да бъда близо до теб. Нямах доверие на ръцете си.

— Я не се занасяй, Джон. — Страните ѝ пламнаха.

— О, Ейнджъл, изглеждаше като... Като коледна фея! —
Усмивката му я разтопи.

— Мисля, че трябва да си отидеш на твоето легло.

— След малко. Сега имам да ти кажа някои неща. Би ли ми
направила малко място? — И преди да успее да му възрази, пъкна ръце
под спалния ѝ чувал и я премести към стената.

— К-какво правиш?

— Шшт — изпъкна се на скарата до нея и сложи ръка под главата
си. — Зная, че не обичаш да разговаряме за онова, което се случи
между нас преди девет години. — Той я погали с външната страна на
пръстите си по бузата, от което дъхът ѝ секна. — Трябва да се върна
към него още веднъж, защото от години ме измъчва мисълта, че си
изтълкувала погрешно причината, която ме накара да се любя с теб. —
Анджела лежеше по гръб и гледеше в тавана, за да избегне парещия му
поглед. Какво имаше за тълкуване, държанието му впоследствие го бе
обяснило... — Ейнджъл, за мен това не бе проява единствено на
физическа потребност, както изглежда си мислиш. — Палецът му
обезпокоително бавно се местеше по устните ѝ. — Бе нещо много по-
различно. Ако си спомняш, тогава разговаряхме за предстоящото ни
заминаване за колежа и за новите познанства, които ни предстояха...

— Да — облиза изпръхналите си устни тя. — Спомням си.

— Едва ли обаче си могла да знаеш колко дълбоко страдах, че
трябва да се разделим. За мен ти бе моята неразделна приятелка, моята
Ейнджъл... — Прошепна името ѝ със същата благоговейна страст,
както в онази нощ. Тя затвори очи под томителния му поглед. —
Самата мисъл, че ще трябва да те делия с някого или дори, че може да те
изгубя, ме влудяваше. А когато започнахме да говорим за... бъдещите
ти сексуални връзки, внезапно ми се прииска да те скрия в джоба си и
да те отведа далеч от всички бездушни грубияни в този свят. Изпитвах
желание да те запазя за себе си, макар да знаех, че ще трябва да се
разделим.

Анджела не можеше да повярва на ушите си.

— Защо ми казваш всичко това?

— Първоначалното ми намерение бе да ти обясня какво съм
изпитвал тогава. Мислех, че ще се почувстваш по-добре, ако знаеш, че
не съм действал под напора на хормоните си. Впоследствие обаче
осъзнах, че този разговор е тясно свързах с моите сегашни чувства към

теб. И мисля, че от всичко казано дотук, би трябвало да си наясно колко много те желая. — Анджела не знаеше да се смее ли или да плаче. — Ейнджъл, не твърдя, че ти си единствената причина да се върна в Нова Англия. Беше ми дошло до гуша от пътуване и ужасно ми липсваше дома.

— Ами Синтия, сигурно и тя има дял в това...

Подигравателният му смях не се нуждаеше от коментар.

— Живеех с чувството, че съм загърбил нещо важно и исках да разбера какво е. — Джон се надвеси над нея. — Искан да разбера защо никога не престанах да мисля за теб и защо нищо от онова, което съм преживял, не може да се сравни с онази божествена нощ, в която се любихме на същия този връх преди девет години!

— Джон, недей... — Опита се да го възпре с ръка, ала устните му вече бяха намерили нейните. Разумът заговори отново — той ще утоли жаждата си за авантюри и отново ще те захвърли! Помисли как ще страдаш тогава! — Моля те, обещахме си да не го правим. Приятелство ни е твърде скъпо, за да го подлагаме на такъв риск!

Топлите му устни се спуснаха по нежната ѝ шия. Усещаше сетивата си опънати като струна.

— Когато разумът ми говори, съм съгласен с доводите ти. Боя се обаче, че в този момент не може да се разчита на него. Сега съм само интуиция и сетива. — Погледът му я опияняваше. — Хайде, Ейнджъл! Последвай ме още веднъж! Поне тази нощ спри да анализираш и остави чувствата да те водят!

Анджела усети как се разтърсва до дъното на душата си, гледайки в омайващите очи на Джон, когото познаваше открай време. Той бе толкова важна част от нея. Противоположностите се привличаха. Тя се усмихна. „Толкова много те обичам, Джон!“

— Ела — прошепна тя. Протегна ръце и последната ѝ съпротива се стопи. Тялото му сякаш застина и за миг ѝ се стори, че се е отказал...

Отблизо очите му бяха още по-тъмни. Бе по-зашеметяващо от най-смелите ѝ фантазии. Вкусваше устните му, рошеше с пръсти косата му, пръстите ѝ галеха тила му... Сякаш искаше да не остави и капка съмнение у себе си, че до нея наистина е Джон.

Някъде с периферията на съзнанието си долови звук от отваряне на щип... И Джон беше до нея, преодолял бариерата на спалния чувал.

В мига, в който я взе в прегръдките си, Анджела почувства как всяка фибра от тялото ѝ ликува и благодари на съдбата за подаръка — най-хубавата коледна нощ в живота ѝ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Навън вятърът продължаваше да свири в клоните на дърветата. Дългата непрогледна нощ обгръщаше дивите си ледени владения.

Ала вътре в малката хижа бе истински райски кът.

Облегната на рамото на Джон, Анджела се чувстваше на най-сигурното място на света.

Двамата се събудиха едновременно от пиукането на ръчния часовник на Джон. В барачката бе тъмно и студено. Те измърмориха недоволно, прегърнаха се и се сгушиха в спалния чувал.

— Наистина ли трябва да ставаме? — промърмори Анджела до голото му рамо.

Той се отмести и я притисна с тялото си.

— Налага се. Иначе ще пропуснем изгрева, скъпа. — Целуна я по челото, надолу по страните, после по ухото...

— Да не би да търсиш устните ми? — Почувства усмивката му.

— След тази нощ зная точното разположение на всеки сантиметър от тялото ти. Виж ти, лицето ѝ пламти! Това е добре, защото извън чувала е доста студено. — Джон отхвърли завивката с рязко движение. Анджела се опита да се завие отново, но той я вдигна и я сложи да стъпи на ледения под.

— Садист! Мразя те! — подскачаше тя, докато търсеше дрехите си. Макар и обута с вълнени чорапи, усещаше смразяващ студ. Смеейки се, Джон запали фенера и без да обръща внимание на голотата си улови в прегръдката си Анджела и я целуна. Твърде скоро обаче целувката стана дълбока и чувствена.

— О, не! — възпря се с мъка Джон. — Ако отново започнем, никога няма да излезем отгук. Хайде, Ейнджъл, обличай се. И подскачай, за да не замръзнеш. — Тя се усмихна. Да подскача ли? Тази сутрин бе убедена, че може да лети.

Излязоха от хижата в утринната дрезгавина, облечени, сякаш за щурмуване на Северния полюс. Всеки носеше калъфа с музикалния си

инструмент. Анджела се чувстваше прекрасно, макар термометърът отвън да показваше минус четиринайсет градуса.

Наоколо бе невероятно тихо и спокойно. Над тях по-ярка от всякога грееше утринната звезда. Нейната коледна звезда. Дватама изкачиха краткото разстояние от дървесния пояс до върха. Спряха до един естествен заслон с изглед към югоизток. Анджела огледа неизброимите върхове, хребети, долини и зъбери наоколо. Чувстваше се в самото сърце на майката природа.

— Как ти се струва? — попита Джон.

— Приказно.

— Радвам се да го чуя от теб. — Очите му ѝ се усмихваха с малките бръчици в ъгълчетата им. Кръвта във вените ѝ закипя при спомена за отминалата нощ.

Изчистиха снега от един голям камък и седнаха. Вперили очи в хоризонта, зачакаха изгрева.

— Каква дълга нощ! Няма ли най-сетне да свърши?

— Потърпи малко, скъпа. Слънцето винаги изгрява.

— Ей, звучи като заглавие на роман! — Мекият смях на Анджела посребри утринния покой.

Отново зачакаха. По едно време Джон я погледна.

— Зная, зная, че е лудост!

— Да не съм те чула да го казваш. Най-щастливата лудост в живота ми.

Ето, че от изток небето постепенно започна да порозовява. Анджела погледна към Джон, ала той ѝ даде знак да изчака. Седна поблизо до него. Вече усещаше хапещия студ, но не откъсваше поглед от панорамата пред себе си. Небето се обагри в яркооранжево и зорницата бавно изчезна. Когато хоризонтът стана млечнобял, Джон сне маската от лицето си и извади корната от калъфа.

— Имаме около пет минути, преди парата от дъха ни да замръзне и да запуши инструментите — каза той.

— Тогава да започваме! — промълви развълнувано Анджела.

Допря ледената флейта до устните си и двамата засвириха коледната мелодия, която бяха избрали още като юноши. Докато свиреха, слънцето се показа над хоризонта и позлати заснежените върхове.

Гледката беше неопишуема! Сякаш двамата участваха в някакъв древен ритуал. Стояха в краката на Създателя и му поднасяха своя дар от музика и обич. Обзе я такова вълнение, че бе безсилна да продължи и остави Джон да довърши мелодията сам. Докато той свиреше, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Джон имаше божествена дарба! Музиката извираше от сърцето му, докосваше душата и я издигаше до непознати висоти.

Мелодията свърши и той опря корната на коляното си. Анджела изтри сълзите си и го загледа. Слънцето огряваше със студените си зимни лъчи тържественото му лице. Брадичката му леко потреперваше — сигурен признак, че и той се бореше с чувствата си. Накрая се изправиха.

— Честита Коледа, Ейнджъл! Мое коледно ангелче! — Джон обхвана лицето ѝ между дланите си и я целуна.

— Честита Коледа, Джон! — промълви с трепереци устни. Една сълза се търкулна по страната ѝ. Сълза от щастие.

— Да се прибираме за закуска. — Прегърна я той.

Беше ѝ тъжно да се раздели толкова скоро с малката хижа. Сякаш бе прекарала тук цяла вечност... Ала Джон трябваше да бърза, за да хване самолета за Флорида, а нея я чакаше дълъг път с кола до сестра ѝ.

Спускането мина без никакви произшествия. Изненадващо бързо се озоваха в дома на Анджела. Време бе Джон да потегля за аерогарата, ала той изглежда нямаше сили да се откъсне от нея. Стоеше на вратата, държеше я в прегръдките си и продължаваше да я целува настойчиво, въпреки многократните ѝ напомнения за часа.

— Права си — изпъшка накрая Джон. — Ако не тръгна веднага, рискувам да изпусна самолета.

Въздъхна дълбоко и пое с явна неохота към колата си.

Анджела му помахаша за довиждане и се усмихна щастливо.

Два дни по-късно, докато чистеше с прахосмукачката, някой позвъни на вратата ѝ. Оставаше повече от час до завръщането на Джон от Флорида. Надникна през стъклото.

— О, господин Бийч! Заповядайте! — прегърна го сърдечно тя.
— Как сте?

— Доста по-добре, благодаря. Как прекара Коледа?

— Фантастично! — усмихна се замечтано Анджела. — Какво да ви приготвя — чай, мляко с какао?

— Благодаря, няма да пия нищо. Може ли да поседнем за малко?

— Разбира се. Какво има? Изглеждате ми... — Едва сега се сети. Бе толкова погълната от щастието си, че съвсем бе забравила...

— Съветът направи избора си за нов диригент. — Тя пое дълбоко дъх. — Чувствах се задължен да ти го съобщя лично. Анджела, много съжалявам!

— Н-не съм аз, така ли? — Усети, че ѝ се завива свят.

— Боя се, че да.

— И кой е щастливецът? — едвам изрече тя.

Старият диригент взе ръцете ѝ в своите.

— Джонатан Стодард.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Да ти донеса ли вода? — притеснено я попита господин Бийч. Когато се свързе след миг, гласът ѝ прозвуча учудващо спокойно.

— Благодаря, няма нужда. Добре съм. Убедена съм, че Джон ще бъде чудесен диригент.

— Анджела, направих всичко, което беше по силите ми. — Тъжно каза той.

Съчувствените му слова за малко да отприщят сълзите ѝ.

— Благодаря за всичко, господин Бийч! — едва успя да изрече тя.

— Аз още не съм разговарял с Джонатан... — Той се поколеба. — Госпожа Конрой трябваше да му съобщи новината. Мисля да те препоръчам за асистент-диригент. Имаш ли нещо против?

Отново втора? Асистентка на Джон...

— Още не зная какво точно ще реша да правя в бъдеще...

— Да, разбира се, нужно ти е време, за да помислиш.

— Господин Бийч, бихте ли ми отговорили кое е качеството, което Джон притежава, а аз — не?

— Без да подценявам факта, че е изключително талантлив музикант, ще ти кажа, че в негово лице Съветът вижда личност, която ще привлече повече публика в залата, а заедно с нея — и нови меценати. По този начин биха се разрешили сериозните финансови проблеми на оркестъра.

След като господин Бийч си отиде, Анджела седна на килима пред елхата, вперила празен поглед пред себе си. Една-единствена мисъл доминираше в съзнанието ѝ — бе изгубила диригентския пост на Уинстънския симфоничен оркестър! Какво щеше да прави сега? Тя не бе искала нищо друго.

Захлупи лице и няколко секунди стоя така, притиснала длани, без да плаче, разтърсвана от конвулсии. През цялото време бе изпитвала страх, че това може да се случи, ала дълбоко в нея винаги бе горяло пламъчето на надеждата. Очевидно се бе заблуждавала. Не бе отчела

факта, че когато Джон участва в някое състезание, никой друг няма шанс да спечели.

— Да го вземат мътните този Стодарт! — вбесено извика тя.

Не, не беше права, опита се да мисли трезво. Грешката не бе негова. Беше ѝ предложил да оттегли кандидатурата си.

Не, виновен е! Болката от разочарованието я обзе с нова сила и помете всеки опит да разсъждава обективно. Като неин приятел, той трябваше да разбере колко важен бе този пост за нея и самият той да се оттегли! Но Джон обичаше предизвикателствата, държеше неизменно да бъде център на вниманието, дори ако за целта се налагаше да измести дори приятел!

По дяволите! През цялото време се е чувствал господар на положението, дори когато я бе убеждавал колко много държи на нея! Дори когато се бяха любили! Изобщо не го бе грижа за нея, за мечтите и стремежите ѝ. Чувстваше се излъгана и предадена, жертва на амбицията и високомерието му.

Анджела стисна очи и въздъхна. Не биваше да реагира с такава ярост. За бога, та тя го обичаше. Но просто не можеше да се овладее.

В този момент на вратата се позвъни. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Сигурно беше той.

Отвори вратата и преди да се опомни, се озова в прегръдките му. Обгръщайки с една ръка талията ѝ, а другата милвайки косите ѝ, той жадно я целуна. Устните му събудиха у Анджела спомена от коледната нощ и тялото ѝ откликна на целувката. В следващия миг обаче мобилизира цялата си воля и го отблъсна.

— Ейнджъл, какво има? — погледна я втрещено той.

— И още питаш? Как можеш да идваш тук и да се преструваш, че нищо не е станало!

— Моля?!

— А диригентският пост на Уинстънския оркестър? — изгледа го ледено тя.

— Какво за него?

Настъпи дълга, неловка пауза.

— Госпожа Конрой не ти ли каза?

— Не. Пристигам тук направо от аерогарата — отвърна с присвити очи Джон. — О, по дяволите!

— Извинявай, не биваше да научаваш новината от мен — изрече сухо Анджела.

Той я хвана за раменете и я погледна в очите.

— Ейнджъл, наистина съжалявам!

— До гуша ми дойде от тези думи — скръсти ръце тя. — Зная прекрасно, че не съжаляваш и не желая да ги чувам повече.

Джон въздъхна дълбоко.

— Не очаквах подобно развитие на нещата.

Тя се засмя с болка.

— Не си предполагал, че ще бъда толкова разстроена, нали? На глупавата малка Ейнджъл трябваше да ѝ бъде напълно достатъчно, че ти си победил! От нея се очакваше да те посрещне с цветя, топовни гърмежи и фанфари!

Сложил ръце на хълбоците си, Джон я гледаше недоумяващо.

— Какво означава всичко това?

— Означава, че отново се отнесе жестоко с мен, Стодарт!

Цветът на лицето му се промени.

— Още преди три седмици ти заявих, че не държа на този пост.

— Празни думи, Джон! Ако наистина не си го искал, защо не оттегли кандидатурата си.

— Заради теб, дявол да го вземе! Каза, че никога няма да ми проговориш, ако го направя.

Въпреки, че разбираше раздражението му, болката и гневът ѝ следваха своя собствена логика.

— И какво от това? Трябваше ли да ме послушаш? Не ти ли стана ясно колко важно е за мен това диригентско място?!

Джон зарови пръсти в косата на тила си, обзет от безсилие.

— Не оттеглих кандидатурата си, защото нито за миг не се усъмних, че ти ще спечелиш мястото. В началото наистина го исках, но през нощта, когато останах да преспя у вас, видях рецензиите ти, както и партитурата, която подготвяше, и си дадох сметка, че ме превъзхождаш в случая. Ти притежаваше необходимия комплекс от качества, Ейнджъл. Не се оттеглих заради теб. Бях уверен, че ще спечелиш конкурса и исках да си сигурна, че можеш да победиш всекиго, честно и почтено. Всекиго, в това число и мен!

— Благодаря за признанието, но не аз победих.

— Слушай — сложи ръце на раменете й Джон, — не искам този проклет пост и нямам никакво намерение да го заемам.

— Не разбираш ли, че това вече няма значение? — изплющя гласът й. — Ти постигна целта си.

— И каква е тя според теб?

— Да докажеш, че си по-добрият от двама ни!

— Глупости, Ейнджъл, нищо не е станало. Просто няколко недотам компетентни жени са направили погрешен избор. Възнамерявам да отхвърля предложението, така че мястото е твое.

— Казах, че това вече няма значение. Не искам утешителни награди, Джон! Ти ми отне радостта от успеха! Всичко провали...

Той я пусна рязко и закричи нервно из стаята.

— Кога най-сетне ще пораснеш?

— Аз ли да порасна? Не ме размивай!

Джон се обърна и я прониза с леден поглед.

— Достатъчно. Отивам си.

— Какво искаш да кажеш?

— Добре ме чу. Обясних ти както причината, поради която кандидатствах за диригентския пост, така и мотивите ми, за да не се оттегля. Но ти продължаваш да не ми вярваш и да ме подозираш в най-лошото. Истинските приятели не постъпват така. — Той дръпна ципа на якето си. — Едно време доверието бе основа на нашето приятелство. Мислех, че съм успял да го спечеля отново, ала явно съм грешал — усмихна се печално той. — Ти каза, че сме се променили. Тогава не исках да повярвам, че е така. Сега обаче виждам, че си била права. — В очите му се четеше болка. — Сбогом, Анджела.

Той ще се върне, повтаряше си тя, докато лежеше будна в леглото късно през нощта. Оркестърът възобновява репетициите си слез две седмици. Тогава Джон със сигурност ще дойде и ще заеме мястото си на диригентския пулт, независимо от онова, което й бе казал. Анджела не се съмняваше, че именно това бе целта му. Иначе защо му бе притрябвало да купува къща в Уинстън?

Едно обаче бе сигурно — когато оркестрантите се съберяха след празниците, тя нямаше да бъде сред тях. Как би могла отново да се нареди сред флейтистите, след като почти бе стъпила на диригентския

пулт? Би било прекалено болезнено и унижително за нея. Ала още по-непоносимо щеше да бъде всяка сряда вечер да застава лице в лице с Джон, признавайки поражението си.

Но преди да събере смелост, за да обяви напускането си, ѝ се обади господин Бийч. Помоли я да му помогне при подреждането на музикалната библиотека в театъра. Тя, разбира се, се съгласи и не след дълго двамата сортираха прашните партитури. След като попривършиха работата, Анджела го уведоми за намерението си. Пожълтялата партитура се изхлузи от ръцете на въззрастния диригент.

— Скъпа, не можеш да напуснеш оркестъра! — изумено я погледна той.

— Съжалявам, но се налага. — Тя постави нова папка на рафта. — Не мога да разбера какво става. Да не би да е обявена седмица на оставките? — сбърчи чело господин Бийч.

— Защо? — Усети, че я побиват тръпки.

— Вчера и Джонатан Стодарт заяви, че се отказва от поста.

Анджела остана с отворена уста.

— Отказал се е от току-що спечеленото диригентско място?!

— По-точно, хвърли назначението си в лицето на дамите от Съвета. След което им затръшна вратата.

— И защо го е направил? — попита с разширени от почуда очи тя.

— Затова, че са пренебрегнали най-добрия кандидат за поста. Беше невероятно зрелище! — засмя се като никога господин Бийч. — Ето защо не бива да напускаш. Госпожа Конрой всеки момент ще те потърси.

Анджела придърпа стола и седна. Май доста ѝ се събра.

— За да предложи този път на мен ли?

— Разбира се, както трябваше да направи още в самото начало.

— Аз... няма да приема. — Заяви с гордо вдигната брадичка Анджела.

— Но защо? — Отговор не последва. — От наранена гордост ли? Това ли е причината, Анджела?

Тя стана, за да е по-далеч от изпитателния му поглед.

— Доста е... сложно. Би могло да се нарече и гордост.

— И мислиш ли, че като отхвърлиш предложението, ще накажеш членовете на Съвета? О, Анджела, нима не разбираш, че ще навредиш

единствено на себе си? Нали знаеш поговорката: „Каквото сам си направиш, друг не може да ти го направи!“.

— За бога, господин Бийч! А вие какво щяхте да направите на мое място? — приседна отново на стола тя.

— Нямахше изобщо да се замислям. Щях да гледам на дамите от Съвета като на глупачки, каквито са в действителност, и не бих измервал стойността си с техния аршин. Бих заел полагащия ми се диригентски пост и бих му се радвал от цялото си сърце. Във всеки случай, нямахше да си стоя у дома и да се държа като обидено дете.

Последните му думи я жегнаха. Той бе вторият човек, който я упрекваше в липса на зрялост.

— Съжалявам, че мислите така за мен — изрече на пресекулки тя.

— Анджела, да ти кажа честно, не мога да те позная. Това просто не си ти. Да не се е случило нещо?

— Много е... лично. Между мен и Джон.

— Аха, разбирам...

Тя го погледна изненадано. Наистина ли разбираше?

— Това е отдавнашно съперничество между нас.

— Наистина ли? Защо и аз нямах един-двама съперници като Джонатан? Тогаваш изобщо не бих имал нужда от приятели.

— Казах ви, че е сложно за обяснение — примигна Анджела.

— Да, любовта винаги е сложна — усмихна се възрастният диригент.

— Това няма нищо общо с любовта, а с егоцентризма на Джон!

— Аха... А ти самата нямаш никакви проблеми със собственото си его, така ли? — Тя се изчерви под пронизателния му поглед. — Скъпа Анджела, мисля, че трябва да ти кажа нещо за Джонатан. Беше ме помолил да го пазя в тайна, но... Разговарях с него за първи път през август. Той ми се обади.

— Във връзка с диригентското място ли?

— Не. Търсеше теб.

— Мен?!

— Точно така. Интересуваше се дали свириш в Уинстънския оркестър. Каза, че е твой стар приятел и иска да се свърже с теб. Веднага след това подаде документите си за диригентския пост. Може

да ме сметнеш за романтик, но според мен той просто търсеше начин отново да се появи в живота ти.

— Но значи... О, по дяволите! Какви ги забърках!

— Какво има, Анджела?

— Прав сте, каквото сам си направиш... Извинете, господин Бийч, но ще имате ли нещо против да продължим друг път?

— Разбира се, че не, скъпа.

— Благодаря ви! — изрече тя и в следващия миг вече бе навън.

Повече от час шофираше и се опитваше да обмисли трезво нещата. Колкото по-голям километраж навърташе, толкова по-ясно ѝ ставаше, че старият диригент и Джон бяха напълно прави. Тя наистина се държеше като дете. Дете, което е обидено, защото мисли, че не го обичат. И кой, според нея, бе този, който не я обичаше? Онези от Съвета ли?

Ала отговорът по-скоро бе: Джон. Бе искала да спечели възхищението му, поне веднъж да бъде по-добра от него. Ала се бе провалила. Сега се страхуваше, че както преди девет години той ще я изостави. Защото за сетен път се бе уверил колко е посредствена и няма с какво да го задържи при себе си.

Изведнъж изпита силно желание да се извини на Джон. Задето го бе обвинила, че е ограбил радостта ѝ. Забеляза телефонна кабина и отби колата встрани от пътя.

— Ало, Джон?

— Не, Антъни е — обади се мъжки глас отсреща.

— Антъни?

— Да, вчера се върнах от Англия. Джон излезе да търси нов апартамент, който да наеме.

— Така ли? Къде?

— Днес е в Бек Бей, тук в Бостън. Да му предам ли нещо?

— Не, ще се обадя пак — затвори тя, преди да попитат за името ѝ.

Обзета от неприятно предчувствие, подкара към Елм Стрийт.

— О, не! — прошепна тя. На моравата отново се мъдреше табела „Продава се“.

Значи думите на Джон бяха абсолютно сериозни!

Странно как не бе проумяла очевидното! Всичко в поведението му говореше, че бе дошъл с намерението да се установи за постоянно в

Уинстън. Беше споделил с нея, колко уморен от пътуванията се чувства, колко силно му е липсвала Нова Англия и как копнее да има свой дом. Ала тя не бе му повярвала. И той просто се бе отказал.

Опита се да запълни следващите няколко дни с домашни занимания и пазаруване, ала Джон не излизаше от мислите ѝ.

Когато госпожа Конрой ѝ позвъни с предложението, Анджела поиска няколко дни, за да помисли по въпроса. Диригентският пост на Уинстънския оркестър вече не ѝ изглеждаше толкова важен. Даде си сметка, че животът ѝ няма да свърши, ако се откаже от предложението. Имаше своята професия на преподавател, а и никой не ѝ пречеше да кандидатства за диригент на някой друг оркестър. Наистина обичаше работата си с местните музиканти, но явно ѝ бе отдавала прекалено голямо значение, особено след смъртта на майка си. Опитвала се бе да замести с оркестъра семейството си.

Без оркестъра Анджела би могла да живее, но не и с мисълта, че е наранила незаслужено Джон. След като той имаше желание да се върне в Уинстън, време бе и тя да стори нещо.

Точно на тридесет и първи декември Анджела взе решение да отиде в Кембридж и да помоли Джон за прошка.

Беше ѝ споменал, че ще свири с джаз бенда в новогодишната нощ. Така че ѝ се удаваше прекрасна възможност да осъществи намеренията си.

Анджела се гримира с подчертано старание, след което облече плътно прилепнала по тялото рокля в сапфиреносиньо — цвета на очите ѝ. Дълго разресва хубавата си руса коса, след което, както се полагаше за такава празнична нощ, я прихвана отстриани с две кристални гребенчета. Обувки с високи токове, две пръсвания зад ушите с любимия ѝ парфюм — и последните щрихи на тоалета ѝ бяха нанесени.

Никога не бе предполагала, че навръх Нова Година движението е толкова оживено. Бе доста късно, когато най-сетне се добра до клуба. Всички маси бяха заети и в един момент Анджела се почувства доста неловко като единствената дама без кавалер в заведението, при това права на бара. На помощ ѝ се притече сервитьорът, който я настани на една току-що донесена масичка. Поръча си питие за кураж. В този момент погледна към сцената и видя Джон. Сърцето ѝ лудо заби.

Малко след това музикантите се оттеглиха в почивка и Анджела махна с ръка на Джон, докато слизаше от сцената. Той се запъти към нея, но в мига, в който я позна, отметна рязко глава. Цялото ѝ същество се изпълни с няма молба: „Не ме отблъсквай! Моля те, изслушай ме!“.

Той бавно се приближи до масата ѝ.

— Уестгейт! Виж ти. — Пронизаха я две хладни отчуждени очи.

— 3-здравей, Джон.

— Какво те води насам? — В този момент келнерът ѝ донесе питието, а Джон си поръча бира.

— Би ли седнал? — предложи Анджела. Той я погледна подозрително и издърпа стола.

— Е? Какво има?

— Ами... — Допреди малко знаеше какво ще му каже, а сега мозъкът ѝ сякаш бе блокирал. — Забърках страхотна каша... — Бе единственото, което успя да изрече.

— Да, зная. — Очите му продължаваха безпощадно да я пронизват.

— Затова съм тук — изчерви се Анджела. — Да ти поискам прошка за всички ужасни неща, които ти наговорих. Те не отговарят на истината и аз те моля да ги забравиш!

Донесоха бирата на Джон и той жадно отпи, преди да заговори.

— Как очакваш да се държи един мъж, когато най-близкото му същество го обвинява, че е отнел радостта от живота му? — Остави чашата си и отново я погледна с присвити очи. Никога не бе ѝ изглеждал толкова далечен и чужд.

— Джон, през последните няколко дни много мислих за ценностите в моя живот и Бог ми е свидетел, ти се оказа на първо място. — Той понечи да я прекъсне, ала Анджела го възпря: — Моля те, нека ти кажа всичко, преди да съм загубила кураж. Едва тази седмица си дадох сметка, че ти имаше съвсем сериозни намерения да се върнеш за постоянно в Уинстън. Затова се опитах поне отчасти да поправя грешката си.

— Да я поправиш? Как? — погледна я изпод вежди Джон.

— Обадох се от твое име за къщата на Търгуд. Ако наистина я харесваш, не позволявай някой друг да се настани в нея. — Той я наблюдаваше с нескрито любопитство. — А второто нещо, което си

позволих, бе... — Тя отпи голяма глътка от питието. — Позвъних на госпожа Конрой и я помолих да преразгледа отново кандидатурата ти.

— К-какво?! — Джон стана и отново седна.

— Горката жена, така се смути! Само дванадесет часа преди това бе предложила на мен диригентския пост. Накрая все пак каза „Да“, така че... — Макар да не довърши изречението, смисълът бе повече от ясен. Мястото бе негово, можеше да го заеме. Джон потри смутено чело, без да откъсва поглед от нея. Дали нямаше да ѝ каже да върви по дяволите...

— О, Ейнджъл! — въздъхна накрая той. Произнасянето на тази магическа думичка я изпълни с надежда. — Нали ти казах, че не искам този пост? Аз съм музикант, а не диригент и това ми е напълно достатъчно. Виж, къщата... — Тук Джон се усмихна. — Тя е съвсем друго нещо... Ще приема предложението ти, но само при условие, че се съгласиш да взема със себе си и прекрасните ти стари мебели.

— Т-ти ми се присмиваш. Съжалявам, дойдох с намерението да поправам стореното, но май трябва да си вървя...

— Ейнджъл — улови ръката ѝ той, — не се присмивам на теб, а на двама ни. — Тя го гледаше изненадана и обърквана. — Седни, скъпа — рече нежно и придърпа стола си към нея, така че да бъдат с гръб към останалите гости на заведението. После взе ръцете ѝ в своите. — Знаеш ли, че ти съвсем не си единственият специалист по забъркване на каши? Аз ги забърквам къде-къде по-големи!

— За какво говориш? — недоумяваше тя.

— Какъв глупак съм бил — въздъхна той, — когато преди девет години просто избягах! Трябваше да намеря начин да ти кажа колко много означавах за мен — преглътна с усилие Джон. — Ала аз не го направих! Предпочетох кариерата, мислейки, че тя и любовта са две взаимно изключващи се категории.

— Не говори така, Джон. Бил си млад и неопитен. Освен това, кой би могъл да каже дали щеше да си същият, дали нямаше да погубиш мечтите си, ако не бе минал по тази житейска пътека?

Ръцете му я стискаха до болка.

— Моля те да ми простиш, че постъпих така! Ако това би те утешило, и аз бях нещастен. Споменът за теб не ми даваше покой. Дори деветте години и разстоянието от четири континента не се оказаха достатъчни, за да те забравя! Накрая разбрах, че единственият

ми шанс е да се върна и да те намеря. — Джон поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Не мога да повярвам, че е истина! — тръсна глава Анджела.

— Жалко... Но мисля, че точно това заслужавам — изрече тъжно той.

— Джон, исках да кажа, че е прекалено хубаво, за да е истина!

— Значи ми прощаваш? — без да го е грижа за околните, той я погали по косата и я притегли към себе си. — Вече зная. Всичките ми спомени означават само едно — винаги съм те обичал! О, Ейнджъл... — Наведе се и я целуна.

Струваше ѝ се, че ще политне като балоните, които ѝ бе подарил.

— Това е чудесно, господин Стодард — отвърна замечтано тя, — защото ми се струва, че аз също ви обичам.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно!

— За какво тогава беше това съперничество, с което ме побърка напоследък?

— О... — Тя вирна брадичка. — С две думи: исках и аз да бъда първа в нещо, за да съм достойна за теб. — Направи пауза и продължи: — Когато замина, реших, че ако бях по-красива и по-талантлива, не би го направил...

В този миг се появи саксофонистът.

— Не си тръгвай, скъпа! — Джон стана от масата с въздишка. — Имам да ти казвам още толкова неща.

Анджела се опитваше да слуша онова, което свиреше оркестърът, ала бе прекалено развълнувана.

Когато изпълнението свърши, Джон отиде при колегите си музиканти и им каза нещо. Секунда по-късно се върна отново на пианото. Останалите музиканти се бяха отдръпнали назад, отпуснали инструменти си в ръце, като гвардейци на почетна стража.

Публиката усети, че се случва нещо изключително и се смълча. Джон продължаваше да седи, разперил пръсти над клавишите. Накрая нагласи микрофона и вълнуващо произнесе:

— Посвещавам това изпълнение на Ейнджъл.

Тя затаи дъх. Още с първите акорди разпозна произведението. Беше „Ейнджъл валс“. Не можеше да повярва, че Джон ще изсвири тази сладниково-сантиментална младежка творба пред публика! Ала

неусетно монотонният ритъм започна да се променя, протичката мелодия се разслои на пластове и преди да се опомни, Анджеела слушаше изключително сложно и виртуозно джаз изпълнение. Красиво, дълбоко, прочувствено, пълно с невероятни модуляции!

Джон свиреше, а тя не можеше да спре сълзите си...

Без да обръща внимание на бурните аплодисменти, той слезе от сцената и се запъти към нея.

— Да излезем навън — промълви Джон и взе палтото ѝ.

— Ами оркестърът? — попита смутено тя.

— Ще се оправят. Хайде, скъпа! — Хвана я за ръката и я поведе към вратата. От всички страни им се усмихваха, а в очите им се четеше: „Какво да ги правиш, влюбени!“.

Когато се озоваха навън, Джон, без да губи и секунда, я притисна пламенно в обятията си и нежно я целуна.

— О, Ейнджъл! Трябва да направим нещо за тази наша историческа връзка! — След което прокара гореща диря от целувки по скулите ѝ.

— Имаш ли някакво предложение? — Анджеела плъзна ръце под якето му и усети силното му тяло.

По лицето му се разля бавна, томителна усмивка.

— Какво ще кажеш да си извадим разрешително?

— Какво разрешително? За риболов ли? — погледна го недоумяващо Анджеела.

— Това също не е лоша идея, но засега имам предвид разрешително да те целувам на обществени места. Документ за брак, имам предвид.

— Брак?! — Тя затвори очи. Искеше ѝ се да крещи от щастие. — Имаш предвид онова нещо с къща, куче и... и деца ли?

— Най-малко за един струнен квартет!

В този миг откъм ресторанта и от прозорците на околните жилищни сгради долетяха весели викове и шум от отваряне на шампанско.

— Честита... Нова Година, Джон! — прошепна, задавена от щастие Ейнджъл.

— Честито ново начало, любов моя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.